



DEVİRİM YOLUNDA İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDE!
Sayı:2001-01 7 * Yıl:1 * 20 Temmuz 02 Ağustos 2001 * 15 Günlük Devrimci-Sosyalist Gazete * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Zafere yürüyüşümüz sürüyor



Zafer Kaçınılmaz

Faşizmin mevsimler boyu vahşetine rağmen sürdürülen direniş bugün (uzun zamandır) bir denge durumunda bulunmaktadır. Bu dengeyi lehimize çevirmek için daha etkili taktikler izlenmesi zorunludur. İçerisi ve dışarısının bütünlüklü ve etkili yöntemleriyle çok kısa zamanda denge durumu sarsılacak ve üstünlük elde edilmiş, faşizme diz çöktürülmüş olacaktır. Bunun önemle görülmesi gerekir.

Sayfa 13

TKP/ML'den Genelge

TC'nin Yapmak zorunda olduğu tahliyeleri, Direnişi yükseltmenin aracı haline getirelim

Devletin "tahliye" saldırısında sökmeyecek!

Bugün devletin ceza ertelemeleriyle neyi hedeflediği ortadadır. Amaç direnişi kırmaksüreci uzatarak kendiliğinden bitimini beklemektir. Ama önemli olan bizlerin bunu nasıl mücadaleyi yükseltmenin, kitleselleşmenin bir aracı haline getirmemiz gerçeğidir. Ceza ertelemesiyle tahliye olan direnişçileri bu görkemli direnişin mimarları olarak görmeli ve ezilen halkımızın onuru olarak hakettikleri ilgiyi, yaşatma çabasını yürekten göstermeliyiz. Bu konuyla ilgili TKP/ML MKSB'nin yayınladığı Genelge'yi sürecin önemi açısından kamuoyunun bilgisine sunmayı uygun görüyoruz.

Sayfa 2'de

İşçi-köylü Den

Kitlelerin kahredici gücüne güvenelim, kitlelerle beraber ilerleyelim

Artık tüm gerçeklikler çıplak bir şekilde daha iyi anlaşılıyor. Zira, emperyalizm ve onun kurumları kartlarını daha açık oynamaya başladılar. En küçük itiraz bile hemen çok sert bir biçimde karşılığını buluyor. Tütün, Telekom ve Bankacılık yasalarının meclisten geçmesi sürecinde göstermelik de olsa yükselen itirazlar IMF'nin 3.2 milyar dolarlık krediyi erteleyeceği resti ile karşılaşınca yelkenlerini suya indiren onursuzlar takımının başı faşist Ecevit; "IMF'nin her dediğini yapıyoruz. Böyle bir durumla karşılaşacağımızı hiç düşünmüyorduk" şeklinde konuşarak efendilerine daha nasıl yaranabileceklerini hesaplamaya çalışıyordu.

Sayfa 12'de

Karadeniz'de bir tohum daha düştü toprağa

Halkımızın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde bir partizan yüreği daha ölümsüzlüğe uğurladık. Halk Ordusu'nun muzaffer komutanlarından ve Ordu Parti Organı Üyesi **Murat Deniz** (Erol) Tokat-Turhal'da TC. güçleriyle girilen çatışmada şehit düştü.

Sayfa 32'de



Ölüm Orucu direnişçilerini sahiplen, F tipi hücrelere karşı mücadeleyi yükselt!

TC'nin Yapmak zorunda olduğu tahliyeleri, Direnişi yükseltmenin aracı haline getirelim.

TC tarihinin en kapsamlı zindan saldırısını yaptığı günümüzde direnişlerin en görkemlisi ve en uzununu sürdürdü, sürmeye devam edecektir.

Devletin hedeflediği sessiz ölüm ve kimliksizleştirme asla kabul görmeyecektir. Direniş tutsakların insani, demokratik ve meşru taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlanacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Tutsaklar katliamlara rağmen hücrelerde teslim alınmayacaklarını haykırışmardır, dışarıdaki duyarlı kamuoyu hücre gerçeğinin farkındadır. İnsanlık bir bütün olarak yıkılmadığı müddetçe -ki bu diyalektik olarak mümkün değildir- hücrelere karşı çıkma, kabullenme mücadelesi devam edecektir. Kimi geri adımlar atılsada bu mücadele mutlak devam ediyor edecektir. 12 Eylül zülmünü parçalayan, insani, demokratik ve meşru haklarının kullanılmasının zeminini yaratan tutsaklar ve duyarlı kamuoyu şimdide aynı sorumlulukla mücadeleye devam edecektir. Faşizmin osmanlı oyunlarına karşı yeni taktikler geliştirerek bu kavga devam edecek ve zulmün uygulayıcılarına rahat yüzü gösterilmeyecektir. Onlar zulüm uygulamaktan yorgun düşecekler ama bizler direnmekten vazgeçmeyeceğiz.

Bugün devletin ceza ertelemeleleriyle neyi hedeflediği ortadadır. Ama önemli olan bizlerin bunu, nasil mücadeleyi yükseltmenin, kitleleşmenin bir aracı haline getirmemiz gerçeğidir.

Ceza ertelemesiyle tahliye olan direnişçileri bu görkemli direnişin mimarları olarak görmeli ve ezilen halkımızın onuru olarak hakettikleri ilgiyi, yaşatma cabasını yürekten göstermeliyiz.

TKP/ML MKSB konuyla ilgili soruna İKK özel sayısında yayınladığı genelge ile şöyle yaklaşmaktadır. "Ölüm Orucu dinenişçilerini sahiplen, F tipi hücrelere karşı mücadeleyi yükselt!

Yoldaşlar,

Uzun bir zamandır, giderek artan çok yönlü ve kapsamlı bir şekilde süren bir saldırıyla karşı karşıyayız.

Bu sadece zindan cephesiyle sınırlı olan, devrimcileri ve komünistleri kapsayan bir saldırı değil, geniş halk yığınlarını ilgilendiren ve onları da kapsayan bir saldırıdır.

Bu genişlikte ve kapsamda olan bir saldırı, doğal olarak çok yönlü ve çok çeşitli olacaktır. Emperyalistlerin "yeni dünya düzeni" politikalarına dayalı olan bu saldırı, "barış" "demokrasi" "insan hakları" savunuculuğu altında yapılmaktadır.

Bu, bir taraftan basın -yayın benzeri iletişim araçları kullanarak yalan ve demagojik söylemlerle kitlenin manüple edilmekte, diğer taraftan polis -asker ve benzeri vurucu güçler devreye sokularak susturulmaya çalışılmakla yapılmaktadır.

Nitekim sıkça görüldüğü gibi Faşist Türk devleti, toplumun ileri ve dinamik güçleri durumunda olan aydın, yurtsever, demokrat, devrimci ve komünistlerin üzerine bu yöntemle gitmekte, sesini kesmeye etkisini kırmaya çalışmaktadır.

Özellikle "ciban başı" gibi görüldüğü ve bir türlü siyasi kimliklerinden vazgeçemediği zindanlardaki tutsaklara yoğunlaşmakta, buradaki devrimcileri ve komünistleri teslim almaya, etkisiz kılmaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar çok uğraştığı ama bir türlü gerçekleştiremediği F tipi hücre sistemini, 19 Aralık katliam amaçlı saldırısıyla gerçekleştirmiştir.

Bunu 96 ÖO süreci ve bir bütün olarak Hapishaneler tarihinden çıkardığı deney ve tecrübelerine dayanarak gerçekleştirmiştir. ÖO'larının örgütlenişi, taktik politikalar, eylem birliktelikleri, kamuoyu oluşturma ve benzerlerindeki kimi hata ve zaafı kullanarak, emperyalistlerin tam desteğini alarak, tüm pervasızlığıyla, ekonomik ve siyasi sıkışmışlığının verdiği can havliyle saldırı ve bu saldırıya devam etmektedir.

Nitekim 19 Aralık sabahı zindanlarda aynı anda başlatılan saldırıyla devrimciler ve komünistler onlarca ölü, yüzlerce yaralı pahasına hücrelere konmuştur.

Tarihinde hiçbir dönem, hiçbir zaman bu kadar korkunç, bu kadar amansız bir saldırı yapamamış, buna cesaret edememiş Faşist Türk devleti, bu kez bunu tüm kamuoyunun gözleri önünde yapmış ve yapabilmiştir.

Açıktır ki, bu korkunç, bu amansız saldırıyı yapabileme cesaretini ağa babaları durumunda olan emperyalistlerden ve onların bu konuda yetiştirdiği uzman taktisyen ve pratikisyenlerinden almıştır.

Nitekim "cezaevlerini denetim altına almadan IMF'nin programını uygulamak mümkün değildir" diyen Ecevit, ağabalarından ne istediğini açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu toplumu teslim almanın yolunun hapishaneleri teslim almadan geçeceğine inanmanın, toplumsal muhalefete gözdağı vermenin en etkili yolu olduğunu düşünmesinin dayattığı politikadır.

Bu, saldırıya geçme ve katilim yapma tarzında, **bu**, direnişçileri hücrelere atma tavrında, **bu**, ölüm orucu direnişçilerine zorla müdahale etme anlayışında, **bu** peşpeşe yaşanan ölümlere yaklaşımında, **bu** gelişen kamuoyu muhalefetine karşı aldığı tutum ve davranışında görülmektedir.

Yoldaşlar,

Soruna bu açıdan baktığımız zaman sağlık durumu çok bozulan, iradi davranamaz duruma gelen kimi ölüm orucu eylemcilerinin ceza ertelemesiyle salıverilmelerinin mantığını daha iyi anlayabiliriz. Emperyalistler ve faşist devlet iyi bilmektedirler ki ne kadar çok şiddet uygulansada, talepleri yerine getirilmediği müddetçe devrimcileri geri adı attırmak oldukça zordur. Bunu hem 19 Aralık katliamıyla hemde hücrelere atmayla başaramadılar. O nedenle ölüm orucu eylemini kırmak ve boşa çıkarmak için başka taktiklere başvurmaya ihtiyaç duydular. Bu da eylemcileri kendi

kaderine bırakmak ama bunun yanı sıra onları destekleyen, propagandasını yapan güçlere yönelmek şeklinde ki taktik politikalarıdır.

Bu, bir taraftan ölüm orucunun eylemini haber yapan, basına sansür uygulamak; gösteri yapan, dayanışma içinde bulunanlara yasak getirmek, tutuklamak diğer taraftan da aileleri ve durumu kötüleşen direnişçileri psikolojik baskı altına almak şeklinde ifade edebileceğimiz taktik saldırılardır.

Başvurulan bu taktiğin **birinci** ayağı daha önce sözünü ettiğimiz gibi emperyalistlerin ve uşaklarının "insan Hakları" savunuculuğu ve "demokrasi" havarisi kesilme sahtekarlığıdır.

İkinci ayağı: tehdit ve zorla tedavi kabul ettirdiği direnişçileri jest yapar gibi ailelerine teslim etmek, ardından bu taktiği bir adım daha ileriye götürerek, tedaviyi kabul etmeyen ama durumu kritik aşamaya gelen direnişçileride ailelerine teslim etme taktiğidir.

Bu iki taktikle, yaşamakla ölmek arasında bir pozisyona gelmiş direnişçileri üzerinden atmak, zindanlardaki ÖO direnişçisi sayısını azaltmak ama bunu yaparken kamuoyuna ne kadar "insanca" davrandığı mesajını vermek, ailelerle devrimcileri karşı karşıya getirmek ve **içinden çıkamaz hale geldiği ölüm orucu eyleminin** etkisini kırmak ve direnişi bölmeye çalışmaktadır.

Yoldaşlar,

Tüm bu ve benzeri gelişmeler göstermektedirki, hakim sınıflar olaya kısa vadeli ve günlük bakmıyorlar. Aksine uzun vadeli ve kalıcı bakıyorlar. O nedenle taviz gibi görünen bu gibi manevraları yapıyorlar ve yapmaktadırlar.

O halde bizim bunu görmemiz ve bunu boşa çıkaracak taktik politikalar geliştirmemiz gerekmektedir.

Bilindiği gibi ÖO eylemi başladığı Ekim ayında belli bir hareketlilik ve bir karşı koyuş vardı. Başta devrimci örgütler olmak üzere, tutsak yakınları DKÖ

Devamı 31'de

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları: Sema Gül
Ziraat Bankası Aksaray Şb. Yurtiçi hesap no: 0751 0003 0003
1868 121
Yurtdışı DM hesap no: 301009-259546
Emlak Bankası Atatürk Bulvarı Şb. Fr. Fr. hesap no: 001
0423
Vakıfbank Valide Sultan Şb. Avusturya Şilini hesap no: 345-
4012031

Abone Koşulları:
6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com

Kamu emekçilerinin onurlu yürüyüşünü “Sahte Sendika” Yasası da engelleyemeyecek

Komünist Parti Manifestosu (1848) şu ünlü cümlelerle başlar: “Şimdiye kadar ki bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle, ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşla, ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir.”

Yirmibirinci yüzyıla girdiğimiz süreçte emek-sermaye çelişkisi, baş çelişki olma özelliğini korumaktadır.

Yeni Dünya Düzeni (YDD) ekseninde emperyalizmin dayattığı “Yeni-den Yapılandırma” olarak adlandırılan, Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası (WB) ABD ve NATO’nun ekonomik siyasi, askeri plan ve projeleri, sömürge, yarı sömürge ülkeler üzerindeki azgın terörünü uygulamaya devam ediyor.

Milliyetçi Ana-Sol hükümeti IMF, DB, ABD ve MGK direktifleri ile icratlarını sürdürmede, emekçi halklarımıza özelleştirmeyi, uluslararası Tahkim Yasası’nı vb. yıkım yasalarını jet hızıyla meclisten geçirerek birer birer uygulamaya sokmaktadır. Emperyalizme uşaklık ve sosyal yıkım politikalarına, zincirinden boşalmış faşist bir devlet terörü eşlik ediyor. Sendika, kitlenin örgütü ve muhalif güçlere yönelik saldırılar yoğunlaşıyor. Devlet, katillerini, çetelerini aklarken, grevdeki işçiye, hakkını arayan kamu emekçilerine, eylemdeki öğrenciyeye, F Tipi hapisane adı altında devrimci tutsaklara yönelik saldırıları sürdürüyor. İnsana dair değerlerin yerle bir edildiği, emeğin ve emeği yaratanların ölümlere, göz yaşlarına mahkum edilmeye çalışıldığı bir zaman diliminden geçmekteyiz.

Çürüyen ve eskiyene değil, yeşerene ve yeniye omuz vermenin zamanıdır. **Zulüm varsa isyan da olacaktır.** Sorun varsa mutlaka çözümü de vardır. İşte o çözüm kendi örgütlülüğümüz, kendi öz gücümüzdür. O çözüm kendi ellerimizdedir.

Dünden bu güne Kamu Emekçileri

İşçi sınıfının örgütlenmesi 17. yüzyıl sonlarında başlayıp, 18-29. yy’da hızla gelişirken, kamu emekçilerinin örgütlenmesi devletin üretim sürecine katılarak patron-işçi ilişkisinin ortaya çıkması ile başladı. Ülkemizde kamu

emekçilerinin sendikal örgütlenmeleri işçilere göre gecikmeli başladı. 2. Meşrutiyetten sonra ve Cumhuriyetin ilk yıllarında, özellikle öğretmenler, demiryollarında çalışan memurlar ve işçiler ortak örgütlenmeye girişti. **1925’te posta memurlarının maaşlarının artırılması talebi ile Samsun, Adana ve Trabzon’da yaptıkları grev, İstiklal Mahkemeleri’nde sonuçlandı.**

Kamu emekçileri 1926-50 döneminde ise dernekleşme şeklinde örgütlenme yolunu seçti. 1950’den itibaren memurların hem ekonomik hem de

toplum içindeki konumları zayıflamaya başladı. 1960 sonrası süreç; özellikle emekçi kesimler açısından hızlı örgütlenmeler olduğu bir dönem olarak görülebilir.

1961 Anayasası kamu çalışanlarına sendikalaşma hakkı tanıdı, ancak yasal düzenleme yapılamadıkça (1965’te çıkarılan 624 sayılı Devlet Personeli Sendika Kanunu) sendikalaşmaya gidilemedi. İşçilerden 18 yıl sonra sendika hakkına kavuşan kamu çalışanları, bu dönemde de, toplu sözleşme grev vb. hakları yasaklandı. 1965’ten sonrası başta öğretmenler olmak üzere tüm iş kollarında yüzlerce sendika kuruldu. Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) 15-16 Aralık 1969’da 4 günlük büyük öğretmen boykotunu gerçekleştirdi. 12 Mart Askeri Darbesi ile başlayan süreçte kamu çalışanları sendikaları kapatıldı. 12 Mart sonrası kamu çalışanları yeniden dernekleşme örgütlenmek zorunda kaldı. 1970-1980 arası kamu çalışanları iş kolu düzeyinde çeşitli dernekler kurarak sendikalaşma yolunda çaba sarfettiler.

12 Eylül 1980 AFC’si ile toplumun muhalif kesimlerinin yok edilmesi temelinde yaratılan baskı, tutuklama ve saldırılarla bütün demokratik örgütlenmeler yasaklandı. Bu süreçte onlarca insan gözaltına alındı. Emekçi kesimlerin demokratik örgütlenmeleri ve sen-

dikalar Türk-İş hariç kapatıldı. Yöneticileri ve üyeleri uzun gözaltılardan sonra yargılandı ve çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. **Ülkemizde 12 Eylül darbesi ile birlikte burjuvaziye dikensiz gül bahçesi yaratılırken, işçi ve emekçi yığınları üzerinde her türlü baskı ve zor uygulanarak toplumsal muhalefet eritilip korkuların ege-men olduğu bir ortam yaratıldı. Gerek ekonomik gerekse siyasal ve sosyal özellikleriyle tüm toplumsal yaşam tarzı alt-üst edilmiş, emeğe dair değerlerin yerine yenileri konulmuş,**

toplum tek taraflı, ideolojik ve politik saldırılar sonucunda apolitik bir konuma getirilip en doğal insan haklarına dahi sahip çıkamaz hale getirilmiştir.

Çalışanlar açısından böyle bir konumdan kurtulmanın araçlarından birisi de sendikal örgütlenmeleridir. Bu açıdan sendikalaşma hareketine de yalnızca ekonomik haklar

ve çıkarlar sağlamak amacıyla yaklaşmak eksik ve dar kapsamlı bir tavır olacaktır. Sendikalaşma bizim için aynı zamanda insan olma ve onur mücadelesidir.

Sendikalaşma Çabaları

Ülkemizde 1985’lerden itibaren toplumun ezilen kesimlerinin dar bir alanda da olsa örgütlenme arayışları içerisine girdiği görülür. Yıllardır “devlet memuru” tanımı ile devletle özdeşleştirilen, onun temsilcileri olarak kamuoyuna tanıtılan kamu emekçileri, meşru ve haklılık temelindeki ilk hareketlenmesini eğitim emekçileri ile gösterdiler. Yüzyıla yakın bir mücadele geleneği olan öğretmenlerin “son” örgütü TÖB-DER kapatılmış, yöneticileri ve üyeleri cezalandırılmış, yeni baskı yasaları ile örgütlenmelerinin önü kesilmek istenmişti. Örgütlü olmanın önemini kavramış eğitim emekçileri işe

başlamakta gecikmediler. Bir dergi çalışması ile başlayan örgütlenme faaliyetleri, EĞİT-DER’in kurulması ile pratik bir adım kazandı. EĞİT-DER amacını “Eğit-Der’den Eğit-Sen” şeklinde projelendirmişti. Amaç tek ve güçlü bir sendikal hareket yaratmaktı. Bu süreçte farklı anlayışlar vardı. Farklı anlayışların olması doğaldı. Çünkü, anlayışlara göre sendika değil, anlayışları da içine alan bir sendika gerçeği yakalanmıştı. Nasıl bir sendika, nasıl bir mücadele anlayışı?

Uzun süre tartışıldı. İş, sendika kurma aşamasına gelince uzlaşmacı bir anlayış, aceleci bir girişimle 28 Mayıs 1990’da Eğitim-İş kuruldu. Eğitim-İş’in bu girişimine karşı EĞİT-DER içerisinde sürdürülen faaliyetler 13 Kasım 1990’da Eğit-Sen’in kuruluşu ile yeni bir sendikal süreci başlattı.

Eğitim-İş, kamu emekçileri alanında kurulmuş ilk sendika olmasına rağmen, reformist uzlaşmacı bir sendikal anlayışa sahipti. Yayın organlarında, bildirimlerinde ve pratik mücadelede bu anlayışını açıkça ortaya koyuyordu. Eğitim-İş süreci değerlendirilirken, anlayışlar gereği sendikal mücadeleyi ekonomik mücadeleye indirgeyen, genellikle patronu karşısına almak istemeyen, ekonomik talepleri demokratik ve siyasal taleplerden ayıran, üyelerin sorunlarını genel sorunlardan ayıran, sendikal demokrasiyi sözde savunmaktan, anti-demokratik yasalar, baskı, katliam, işkence, haksız savaşlara tavır almamaya özen göstermeyi, kısacası sınıfları ve bunlar arasındaki mücadeleyi reddeden bir anlayışı yaşama geçirilmeye çalışılmıştır. Ezilen ile ezenlerin “iyi” ilişkiler içinde sorunlarını çözerek “mutlu” yaşayabileceklerini savunmuş, eğitim emekçileri alanlarda haklarının haykırırken “Bizim sokaklarda işimiz yok” diyerek tavrını ortaya koymuştu.

EĞİT-SEN’in kuruluşu başlı başına bir eylemsellikti. 27 Ekim 1990’da İstanbul’da kurucular kurultayı düzenlenerek, 13 Kasım 1990’da 2000’e yakın eğitim emekçisi kuruluş dilekçesini vermek için İstanbul Valiliği’nin önünde toplandılar. Bu çıkış, kamu emekçileri ve kamuoyu tarafından sevinçle karşılandı. Eğitim emekçilerinin başlattığı ve diğer iş kollarındaki emekçilerin de kendi tabanlarında oluşturdukları komiteler/komisyonlar aracılığıyla yürüttükleri örgütlenme çabası 20 Aralık 1990’da Tüm Bel-Sen’in kuruluşu ile yeni bir sürece doğru yol alındı.

1991 Haziran ayında hükümet, memurların temmuz ayı maaşlarının artışlarını %18 olacağını açıklar. Kamu emekçileri bu onur kırıcı ve yetersiz ar-



tışları protesto etmek amacıyla haklı ve meşru temelde bir dizi eylemlilikler geliştirdiler. Memur sendikaları 80 sonrasında ülke tarihinde ilk kez İstanbul'dan Ankara'ya yürüme kararı aldılar. 2 Temmuz 1991'de İstanbul'dan başlayacak yürüyüş 3 Temmuz günü Ankara'da sendikal hak taleplerini içeren 20 binden fazla imzanın TBMM Başkanlığı'na verilmesiyle son bulacaktı. Yürüyüş planlandığı gibi 2 Temmuz saat 12:00'de başlayacaktı. Ankara'ya gitmek üzere bir çok iş kolundan 500 emekçi İstanbul Aksaray'da Metro önünde çok sayıda polis ve yoğun güvenlik güçleriyle karşılandı. 10 otobüse polis tarafından el konuldu. 99 kişi gözaltına alındı. Uzun süre eylem alanından ve çevresinden ayrılmayan memurlar, saat 14:00'de tekrar bir araya geldiler.

Yeniden tutulan 5 otobüs ile 215 kişi yola çıktı. Yol boyunca yapılan her tür engele direnen kamu emekçileri Ankara Çiftlik Kavşağı'nda topluca gözaltına alındılar. Gözaltı öncesi ve sonrasında memurların gösterdiği kararlılık artık birşeylerin değiştiğini gösteriyordu. **Kabuk çatlamıştı.** Çatlayan kabukla birlikte "memur" kavramı tarihe karışıyor, kamu emekçileri kimliği ile sınıflar mücadelesindeki yerini alıyordu.

Emeğini örgütleri aracılığıyla birleştirerek ortaya koyma hakkını kazanan kamu emekçileri, yazgılarını kendi ellerine aldıklarını dosta-düşmana ilan ettiler. Kendisini ve yaşama koşullarını nasıl değiştireceğini bilen, sınıf hareketinin yüzyıllık mücadele birikimini esas alarak insanlığın geleceğine dair umutları büyütüyordu. 16-22 Haziran 1992'de gerçekleştirilen ikinci Ankara yürüyüşü ile, demokratik sendikal hak ve özgürlüklerin tüm çalışanlar için kayıtsız ve şartsız olarak aynı ölçüde güvence altına alınması için ortak mücadelenin zorunluluğunu somut olarak gördü. İkinci Ankara yürüyüşü, egemenler cephesinde hemen etkisini gösterdi. "Yasa çıkmadan, biz izin vermeden sendika kuramazsınız" diyen, sendikaların kuruluşundan itibaren her türlü baskı ve engelleme siyasetini uygulayan devlet, yürüyüşten duyduğu kaygı ile kontra sendikaların kurulmasına destek sundu. Bu destek sonucu "Türk Kamu Sen" kuruldu. Mevcut sendikalar arasında, kimi sendikaların üstlendiği uzlaşmacılık misyonunun yeterince yerine getirilmediğini gören devlet, sonunda kendi "memurunu" kedi eliyle örgütlemeye başladı.

Kamu emekçilerinin fiili mücadeleleriyle doğuşunu ilan eden kamu sendikacılığının devlete karşı "günlük" ve "eylemci bir tepki" değil, halkın ve tüm çalışanların güvenini kazanan, düzenli bir biçimde daha da derinleşen, yönü ve hedefleri belirli, yeni ve güçlü toplumsal bir muhalefet niteliğini kazandığı görülmekteydi.

Kamu emekçileri sendikalarına karşı saldırılar kuruluşlarıyla birlikte başladı. Valiliklere gönderilen genelge ve talimatlarla başvuru dosyaları alınmak istenmemiş, kapatma davaları açılmış, tehditler, baskılar, sürgünler peşpeşe gelmiştir. İçişleri Bakanlığı'nın genelgesi, doğrultusunda sendika genel merkezleri mühürlenmiştir. Kamu emekçileri kitlesel eylemselliklerle mühürleri kırmışlar ve sendikalarını sahiplenmişlerdir. Bu süreçte yargı yoluyla ilk yasal kongreyi Tüm Bel-Sen sendikası gerçekleştirmiştir.

Sendikal mücadelenin her aşaması; üyesinden kurucusuna ve yöneticisine kadar bütün kamu emekçilerinin alınteriyle yoğrulmuş, canı pahasına, diş ve tırnağı ile yarattığı yoğun bir emek ürünüdür. Mücadelenin bütün sürecinde önemli ölçüde kitle insiyatifi belirleyici rol oynamıştır. Sendika hakkını kendi fiili ve meşru mücadelesiyle kazanan kamu emekçileri pratik mücadeledeki bu kazanımlarını işyerlerine taşımakta aynı başarıyı gösterememişlerdir.

Devlet, bugüne değin kamu emekçilerini ve onların sendikal mücadelelerini düzen içine hapsetmeye,



çeşitli yöntemlerle geriletmeye, önünü kesmeye çalışmıştır. Öncelikle polis copu yani zor/şiddet politikası ile kitleler durdurulmak istenmiş, bu yöntem tutmayınca devlet güdümlü sendikalar yukarıdan aşağıya doğru örgütlenilerek kamu emekçileri sendikal hareketi bölünmek istenmiştir. Sınıflar mücadelelerinin tarihine bir göz atıldığında görülecektir ki, egemen sınıflar kendi insiyatifleri dışında gelişen tüm halkçı ve sınıf önderlikli mücadeleleri zor/şiddet yoluyla bastıramadıkları dönemlerde, kendi güdümlerindeki örgütlenmeler aracılığıyla kontrol altına almanın yollarını aramışlardır. Egemenler kamu emekçileri alanında da Türk Kamu-Sen benzeri gerici-faşist örgütlenmeleri yaratarak mücadelenin önünü tıkamak istemişlerdir.

657 sayılı DMY'nin pratikte uygulanabilirliğinin kalmaması ve sendikal hak istemlerinin yükselmesi devleti yeni bir yol aramaya mecbur bırakmıştır.

"YASA." Bir anlamda kamu emekçilerin üzerine dar gelen elbisenin atılıp, bedenine uyacak bir giysi yerine, bedene "çeki düzen" verilmeye yönelik bir yöntem olarak konuşulmaya başlanmıştır. Mecliste yasa hazırlama çalışmaları başlatıldı. Devlet bu adımı atarken bir yandan kamu emekçilerinin mücadelesinin ivmesini düşürmek, diğer yandan yasa tartışmaları ile kamu emekçilerini beklentiye sokup zaman kazanmak istiyordu.

Değişik iş kollarındaki sendikaların mücadele birliğini sağlamak için KÇSP (Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu) oluşturuldu. Atılan bu fiili adımın yanında bazı iş kollarında icazet mantığının bir ürünü olarak diplomatik görüşmeleri esas alan Eşgüdüm Komitesi oluşturuldu. Bu hareket kamu emekçileri hareketini düzeniçileştirmeyi esas alan bir yaklaşıma sahipti.

1993 yılında çeşitli saldırı ve baskılara karşı bir yandan hukuksal mücadele verilirken diğer taraftan da çeşitli etkinliklerle kamuoyu oluşturmaya yönelik faaliyetler yürütülüyordu. 2 Temmuz Ankara yürüyüşü 37 aydının Sivas'ta Madımak Otel'inde devlet destekli faşist ve gerici güçler tarafından

KÇSP'nin eylem sonrasına yönelik bir hazırlığı olmadığı için açılan soruşturmalar, verilen cezalar karşısında ciddi bir tepki örgütleyemedi.

1995 yılı kamu emekçileri açısından içe dönük sorunların yoğun olarak tartışılması ile başladı. Konfederasyonlaşmaya yönelik çalışmalar mücadelenin merkezine konuldu. Dar grupçu ve reformist anlayışlar, sınıf mücadelesinin diğer alanlarında bulamadıkları mevzileri bu alanda kolayca buluyor, reformist anlayışlarını kamu emekçilerinin hakim görüşü haline getirmek için uğraşıyorlardı.

12 Mart 1995'te Gazi'de başlayan Ümraniye'de devam eden katliamlar komprador burjuvazinin katliamcı yüzünü bir kez daha ortaya çıkartıyordu. Emekçi halkın Gazi'de ortaya koyduğu direniş kanla bastırılıyordu. Ülkenin dört bir yanında sokaklarda Gazi Katliamı emekçiler tarafından protesto ediliyordu. KÇSP'nin daha önceden belirlediği eylemsellikler takviminin önemli bir ayağı da 18 Mart Ankara yürüyüşüydü. Gazi olaylarından sonra KÇSP adına yapılan basın açıklaması KÇSP önderliğinin gerçek niyetini ortaya koyuyordu. Yurtseverliği egemen sınıfların bakış açısı ile değerlendiren KÇSP yürütmesi, Ankara yürüyüşünün iptal edildiğini açıklıyordu. Böyle bir dönemde alanlara çıkılması, faşist diktatörlüğün katliamcı yüzünün teşhir edilmesi gerekirken, atılan bu geri adım KÇSP'nin fiili ve meşru mücadele sürecinde bağışlanamaz bir tutum olarak tarihin arşivlerine not ediliyordu.

Tüm olumsuzluklara rağmen 1995 yılında kamu emekçileri 17-18 Haziran Ankara eylemi ile yeni bir çıkış yakalıyordu. Bir eylem olarak 17-18 Haziran Ankara eylemi ne denli görkemli ise, bu eylemin politik yönetimi de o derece geri bir tutum sergiliyordu. 150 bin kişilik bir kitle ile başkent kalbine politik bir taarruz hareketi KÇSP önderliğini ürkütmüştü. Bu eylem ile sıralanan talepler önemli oranda hükümet tarafından kabul görmezse "üretimden gelen gücün" süresiz kullanılmasını ön görüyordu. Ne var ki süresiz iş bırakmanın, hareketin ulaştığı bu evrede mümkün olmayacağını aklı başında herkes biliyordu. KÇSKK önderliğinin mart ayından beri uygulamakta olduğu geri politik tutumu tabanda geniş ölçüde tepki görüp eleştiriliyordu. Bu eleştiriler sonucu örgütlenen 17-18 Haziran Ankara eylemi yüzbinlerce insana rağmen sonuç alınmadan Kızılay Meydanı'nda devlete hediye edilerek bitiriliyordu.

Kamu emekçilerinin 6 yıllık sendikal mücadele sürecinde 5. Ankara eyleminde de görüldü ki, direnmeden, mücadele etmeden kazanımlar elde edilemiyor. Bu eylemle mücadelenin ikili yönünün olduğu açığa çıkmış oldu. Birinci yönü sistemle mücadele, ikinci yönü de içsel mücadeledir. Reformiz-

yakılması haberi ile birlikte binlerce kişinin katılımı sonucu anti-faşist bir gösteriye dönüştü.

Sendikaların kuruluşu ile birlikte ortaya çıkan dinamizm ileriki süreçlere taşınmadı. Deneyimsizlik, klasik tazdaki çıkışlar, geleneksel sendikal anlayış aşamadığı için yeni eylem türleri geliştirilip ortaya konulamadı. Birbirini tekrar eden kampanyacı eylem türleri sendikal hareketin çizgisi haline geldi.

1994'lerin son aylarında kamu emekçileri cephesinde yoğun bir hareketliliğin yaşandığı gözleniyordu. 95 bütçesi mecliste görüşülüp, kamu çalışanlarının ücret artışları belirlenecekti. Sorun sadece ekonomik talep olunca, kısa sürede taraftar bulabiliyordu. Bu taleple hayata geçirilen 20 Aralık iş bırakma eylemi önemli bir gerçekliği ortaya koydu. Bu eylem on binlerce emekçi katılarak destek verdi. 20 Aralık eylemi hak alma noktasında somut bir kazanım getirmemiş olmasına rağmen önemli bir kamuoyu oluşturdu.

me karşı yeterli mücadele edilmezse sendikal hareketin varacağı nokta devletin limanıdır. **Önümüzde zorlu ama onurlu mücadele günleri var. Mücadele sürecimizden çıkaracağımız derslerle geleceğe hazırlanmak zorundayız. Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin ya da emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme, içerideyse sendika bürokratlarına karşı verilecek bir mücadeledir. Bu mücadelenin işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesi ile örgüt-süzleştirilmesi ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesi ile bütünleştirilmesi, kilidi açacak biricik anahtardır.**

Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyon Kurulu'ndan KESK' e

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu (KÇSP) ile başlayan sendikal mücadele, eşgüdüm anlayışındaki sendikalarla birleşmenin 1994 yılının ortalarında gündeme gelmesiyle birlikte konfederasyonlaşma "talebini" de gündeme getirdi. Sendika yönetimlerinde belirli ağırlıkları olan reformist çevreler, kamu emekçilerinin sorunları eksenine "konfederasyonlaşmayı" koyarak kendi sendikal ve siyasal tikanmışlıklarına yol açmak amacı ile bu kavrama yaslandılar.

Bunun ilk adımı olarak paneller, bölge kurultayları ve kitle toplantıları yapılarak 1995'in başlarında KÇSKK oluşturuldu. Bu oluşum süreci içerisinde tabanın söz ve karar yetkisi, kitle inisiyatifi ve sorunu iş yerlerinde tartışılıp olgunlaştırılması tamamlanmadan, kuruluş süreci adeta oldu bittiye getirildi.

Bu dönemde sınıf bilinçli kamu emekçilerinin tüm uyarılarına rağmen KÇSP lağvedildi ve KÇSKK oluşturuldu. Mevcut devrimci- demokrat anlayışlar sürecin bu aşamasında gereken tavrı koyamamaları, bu bürokrat yapının oluşturulmasını engellemekte yetersiz kaldılar.

Kamu emekçilerini kuramsallaştırmak, örgütlenme, eğitim gibi konularda hiçbir çalışmayı önüne koymadan, sınıf duruşları gereği konfederasyonlaşmaya dört elle sarıldılar. Özellikle sendika yönetimlerindeki ağırlıklarının avantajını da kullanarak, konfederasyonlaşma fikrini kabul ettirdiler.

Konfederasyonlaşma süreci olarak anılan bu dönemde esas alınması gereken tavır, kamu emekçilerinin fiili ve meşru mücadelesinin derinleştirilerek sürdürülmesi, işçi sınıfı ile dayanışma eylemlerinin geliştirilmesi, sendikal örgütlenme ve sendikal eğitim programının geliştirilmesi, yaygınlaştırılması gerekiyordu.

KESK I. Kongresi tamamen koltuk pazarlıkları üzerine kurulmuş bir kuruluş kurultayı olmaktan öte bir anlam içermemiştir. Konfederasyonlaşma gibi

ciddi bir üst örgütlenme organının oluşumunda taban iradesi esas alınmamıştır. Tabandan kopuk, üye tabanına dayanmayan bir çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışı hızla KESK'e bağlı sendikaların yönetimlerinde hakim hale gelmeye başlamıştır. Üyelere yönelik baskı, sürgün, gözaltı, cezalar ve ücret kesintileri gibi saldırılar karşısında tavırsız kalınmış, devrimci demokratların geliştirmeye çalıştığı tavır ve somut öneriler engellenmiştir. Kongrelere endeksli, koltuk pazarlıklarının üzerinden oluşan sendikal mantığın üzerinde oluşan üst yapının sınıf mücadelesine sunacağı yalnızca "iyi bir" reformizm olabilir o kadar.

Reformizme karşı devrimci sınıf sendikacılığı

Kamu emekçileri hareketinin 11 yıllık süreci irdelendiğinde, mücadelenin devrimci dinamikler üzerinden yükselen ivmesi, bugün bu dinamiklerin sendikalar içinde reformist güçlerce tecrit edilme sürecine girildiğini göstermektedir. Kamu emekçileri kitlesinin



ekonomik istemli kendiliğinden oluşan bilincini ve tepkisini kendi bürokratik çıkarları ve ideolojik yapıları yönünde besleyen reformizm, gerek sendikalar içinde, gerekse iş yerlerinde devrimci sınıf sendikacılığının ideolojik- politik hattına karşı tahammülsüz bir saldırı içindedir. Kuşkusuz bu eğilim reformizmin tarihsel özelliğidir. Sınıf mücadeleleri içinde karşıt sınıfların çatışması kadar, sınıfın içinden çıkan ama son tahlilde sınıfın karşısında yer alan anlayışlarla da mücadele kaçınılmazdır.

Kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik mücadelesini, toplu sözleşme ve grev hakkı mücadelesini, toplumsal gerçekliğinin siyasal boyutundan yalıtılan KESK reformizmi, sendikalar ile siyaseti, kitleler ile devrimci dinamikleri bilinçli bir şekilde birbirlerinin karşısına koyarak, sınıf mücadelesini darlaştırmanın ve tıkanmanın politik misyonunu sırtında taşımaktadır. Özellikle 19 Aralık 2000'de hapishanelere saldırılarla meydana gelen katliamlar konusunda takınılan tutum iç- açıcı değildir. Yaşamın hücreleştirilmesine karşı dev-

rimci tutsakların ortaya koyduğu Ölüm Orucu direnişi dört mevsimdir devam etmektedir. Katledilenler ve halen ölüm orucunu sürdüren insanlar sınıfın en ileri unsurlarıdır. Katledilen geleceğine sahip çıkamayan örgüt ya da örgütlenmeler sonunda kitlesine yabancılaşır ve düzen içi kurumlar haline gelirler. Burada gösterilecek pratik tutum sınıf tavrıdır. Bir iki basın açıklaması kimseyi sorumluluktan kurtaramaz.

Hakları kazanmanın ve kalıcılaştırmanın devrimci sınıf mücadelesi ile sınıf sendikal hareketin bütünleştirilmesinden geçtiği, sendikaların sadece düzenin muhalif örgütleri olarak tanımlanamayacağı aynı zamanda bu muhalifliğini, yeni demokratik bir düzenin kuruluş sürecinde tanımlama zorunluluğunda olduğumuzu ve tüm sendikal çalışmaların bu düzlemde ele alınması gerekliliğini bir kez daha görmek zorundayız.

Siyasi krizin derinleştiği, baskıların alabildiğine yoğun olarak sürdürüldüğü ve yer üstü zenginlik kaynaklarının emperyalistlere peşkeş çekildiği, üç kurşun borç para almak için IMF, DB ka-

kamu emekçileri bu sessizliğin ortasında ayağa kalkmaya çabalyor. Bağrında önemli bir dinamiği barındıran kamu emekçileri hareketi ülke gündemine bağlı olarak inişli, çıkışlı bir mücadele sürecinden süzülerek günümüze geldi. Kamu emekçileri hareketi son genel kurullarda yaşanan tasfiyeci tutumların etkisiyle yönetimlerde önemli kadro kayıplarına neden oldu. Pratik mücadelenin ortaya koyduğu sonuçlar sorunu tüm açıklığıyla ortaya çıkarıyor. Özellikle Mayıs ayının ortalarından başlayan biraz da yasa tasarısının meclis gündemine gelmesiyle birlikte yeni bir hareketliliğin içine girdi. 21 Mayıs'la başlayan 26 Mayıs'ta Ankara'da fiili bir mitingle noktalanmış eylemlilik süreci önemli derslerle doluydu.

Kamu emekçileri onbir yıllık mücadele süreçlerinde önemli deneyimler elde ettiler. Mücadele inancı ve kararlılığı her pratik çalışmada ortaya çıkmaktadır. Bu önemli bir kazanımdır. Aynı olumlu tutumu yönetim kadrolarında görmek ne yazık ki olanaklı değildir. Kararlarındaki ikircikli tutumları kitleye güven vermemektedir. Eylemlerin planlanması ve uygulanması arasında zıtlıklar ortaya çıkmaktadır. Eylemler farklı yerlerde farklı şekillerde uygulanarak bütünlük zedelenmektedir.

Özellikle şubelerdeki faaliyetler üye tabanına yeterince duyulmamakta, eylem öncesi yeterli çalışmalar yapılamamaktadır. 26 Mayıs'tan sonra kitlelere dönüp, öneri-eleştiri ve görüşlerinin alınmasına ihtiyaç duyulmamıştır. Son eylemlerin yasa endeksli olduğu bilinmektedir. Buna rağmen özellikle 12 Haziran oturma eylemi içeriksiz ve içi boş bir etkinlik olarak kalmıştır. Alanda KESK yöneticilerine gösterilen tepki anlamlıdır. Doğru kararlar alıp bu kararları hayata geçirmekte eksik davranırsanız kitlenizden kopar ve tepki görürsünüz.

Sahte sendika yasa tasarısı 25 Haziran'da mecliste görüşülürken kitlesel bir çıkış yapılamamıştır. 17-18 Haziran eylemlerinde yüzbinlerce kamu emekçisinin Kızılay Meydanı'nı iki gün süreli oturarak işgal ettiği unutulmamalıdır. Tüm bu sonuçlar bize şunu göstermiştir ki, kitlelere dayanmayan hiç bir mücadele tarzı kalıcı başarılar elde edemez.

Sınıf mücadelesi uzun erimli bir mücadeledir. Bu süreçte kamu emekçilerinin bütün itirazlarına rağmen bu yasa meclisten geçmiştir. Yasanın son olmadığı, mücadelenin devam edeceği unutulmamalıdır. Devletin bütün baskı ve her türlü saldırılarına rağmen dostlarından yeterli desteği göremeyen kamu emekçileri hareketi, geçici bir yol kazasına uğramıştır. On bir yıllık mücadele tarihimizden çıkaracağımız derslerle hata ve zaaflarımızdan arınarak emekçilerin mücadele birliği ile geleceği biz kazanacağız.

Aymasan Direnişi kararlılıkla devam ediyor

Kartal: 5 Temmuz 2001'de Aymasan işçileri Caddebostan'da bulunan patronlar kulübü olan "Büyük Klüp" önünde eylem yaptılar. Yapılan bu eylemde Aymasan işçileri, kendilerini aç ve işsiz bırakan Aymasan patronu Duran Akbulut'a rahat uyku uyutmayacaklarını gösterdiler.

Büyük Klüp'e yaklaşıldığında otobüslerden inerek kolkola giren işçiler. "Zafer direnen emekçinin olacak", "İşçilerin

birliği sermayeyi yenecek" vb. sloganlar eşliğinde işçiler yolu trafiğe kapattılar. Büyük Klüp işçilerin kararlı bir şekilde geldiğini gören patronlar klüp bekçilerini uyararak kapıları kilitlettirdiler. Klüp önüne gelen işçiler adına konuşan Deri-İş Genel Merkez Mali Sekreteri Naciye Özdemir aylardır aç olduklarını, güneşin kavurucu sıcağı altında çadırlarda direndiklerini, patronun ise

burada keyif çattığını belirtti. İşçiler patronlara karşı kulüp önünde yaptıkları eylem sırasında gelen polislerin dağılın" uyarısına karşı oturma eylemi yaprak yanıt verdiler. Daha sonra otobüslere sloganlarla geri dönen işçilerin kararlı tutumuna çıldıran polis, işçilerden birine saldırdı. Saldırıya anında yanıt verilince bu kez

polis Naciye Özdemir'i hedef göstererek gözaltına almaya çalıştı. İşçiler de Özdemir'in çevresini sararak "ya hepimizi alırsınız yada hiçbirimizi" sloganlarıyla polise geri adım attırdılar. Aymasan işçilerini direnişçi coşkusuyla eylem amaçlarına uygun halde bitirildi.

Aymasan'dan suç duyurusu

İstanbul: Aymasan Ayakkabı işçileri, 17 Temmuz 2001 tarihinde Aymasan patronunu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne şikayet ettiler.

Saat 11:00'de Fatih Parkı'nda toplanan işçiler "Birlik Mücadele-zafer", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla Unkapanı'ndaki Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürüdüler. Bölge Müdürlüğü önüne gelen işçiler adına konuşan Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi, "IMF politikalarının sonucu işten atılmaların yaşandığı süreçte Aymasanın da bunun bir örneği olduğunu" açıkladı. Servi, "Sosyal Güvenlik Bakanlığı yetkililerini göreve çağırarak Aymasan işçisinin de kazana kadar eylemlerine devam edeceklerini belirtti.

Aymasan İşçilerine Belediye-İş, İstanbul 1 ve 2 No'lu Şube yöneticileri ile TEKSİF Bakırköy Şubesi yöneticileri de destek verdiler.

18 Temmuz 2001'de Aymasan patronu Duran Akbulut'un yalısı önünde eylem 150 işçi gözaltına alınarak Anadoluhisar Polis karakolu'na götürdü.



"Sosyal Demokrat" başkan işçileri işten attı

Ankara: Çankaya Belediyesinde baskı ve işten atma tehdidi sürüyor.

Yaşanan ekonomik krizle birlikte işçiye, emekçiye, yoksul halka yönelik saldırılar daha da yoğunlaşırken, işten atmalarda tüm hızıyla devam ediyor. Çankaya Belediye Başkanı CHP'li Haydar Yılmaz'da iki ayı aşkın bir süredir ücretlerini ödemediği işçilerin, haklarını alabilmek için yaptıkları iki günlük iş bırakma eylemini fırsat bilerek, aralarında şube ve bölge yöneticileri ile işyeri temsilcilerinde bulunduğu 26 işçinin işine son verdi. 21-22 Haziran tarihlerinde iki gün iş bırakarak çöp toplamayan, tamiratlara çıkmayan, park ve bahçelerde bakım yapmayan işçilerin birikmiş

ücretlerini alabilmek için yaptıkları eylem CHP'li "Sosyal Demokrat" başkanın işçileri işten atmasıyla sonuçlandı. Ücretleri düzenli ödenmeyen, geçtiğimiz yıldan dahi alacakları kalan işçiler 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, grev ve lokavt yasasının grevi düzenleyen 25. maddesine dayanılarak "yasadışı eylem yaptıkları" gerekçesiyle işten atıldı.

Temizlik İşyeri Müdürlüğü'nden 7, Asfalt Şube Müdürlüğü'nden 2, Bakım Onarım Müdürlüğü'nden 4, Yapı Sanatları Şube Müdürlüğü'nden 4, Sağlık İşleri Müdürlüğü'nden 4, Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nden 5 kişinin aralarında bulunduğu toplam 26 kişinin işine son verilirken; 7 Temmuz'da

işten atılma kararı noter aracılığıyla işçilere duyuruldu.

İşçiler tekrar iş başı yaptı

Çankaya Belediyesi'nde gündeme gelen işten atmalar üzerine devreye giren DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Genel İş Örgütlenme Daire Başkanı Aşur Kurgen Belediye Başkanı Haydar Yılmaz'la bir araya gelerek işçilerin tekrar işe alınmaları yönünde görüştüler.

Yapılan görüşmelerin sonucunda işçiler tekrar iş başı yaparken işçilere gözdağı niteliği taşıyan bu keyfi işten atmalar işçilerin saldırılara karşı tavır geliştirdikleri durumda yeniden gündeme gelecektir.

Direnış sadece Aymasan'ın değil hepimizin sahip çıkalım

Kartal: İstanbul Emek Platformu 7 Temmuz 2001'de Aymasan fabrikasında 38 gündür direnen işçileri ziyaret etti. Yapılan destek ziyaretine Çağdaş Matbaa İşçileri, Belediye İş İstanbul 2 Nolu Şubesi, Limter-İş tersane işçileri, DİSK Basın- İş, Ümraniye, Esenler, Soğanlık ve Kartal Halkevi' de katıldı.

Destek ziyaretinde bulunan İEP'e Aymasan'ın direnişten önceki ve direnişine başladığı günden bugüne kadar ki sürecini anlatan Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi'den sonra sözü Çağdaş Matbaadan bir işçi aldı. Çağdaş Matbaa işçisi matbaadaki arkadaşlarının yüzde 40 üretimi durdurarak

buraya geldiklerini ve kendi yaşadıkları direniş deneyimlerinden dersler çıkararak her türlü maddi ve manevi desteği Aymasan işçilerine sunacaklarını ifade etti. Basın İş Samandıra Temsilciliği adına konuşan bir işçi de Aymasan direnişini önemli bir direniş olarak gördüklerini söylerken "Aymasan direnişini direnişimizdir" diyerek konuşmasını bitirdi. En son konuşma yapan Aymasan işyeri temsilcisi Sevgül Oğuz destek ziyaretlerinin sadece sendikacı olarak sınırlı tutulmaması gerektiğini, sendikaların tabanı olan işçileri harekete geçirmeleri gerektiğini belirtti. Destek ziyareti söylenen türküler ve çekilen halaylarla bitti.

TELEKOM krizinde IMF'nin dediği oldu

Ankara: 21 Şubat'ta yaşanan ekonomik krizle birlikte TC. devletin krizin faturasını halka çıkarma saldırısı da boyutlanarak sürüyor IMF ve DB'den gelecek kredilere bel bağlayan Türk egemen sınıfları arka arkaya sıraladıkları paketleriyle halkın cebindeki paranın tamamını almayı isterken "kaynak yaratmak" amaçlı ülke topraklarını satışa çıkardı. IMF ve DB'nin belli koşullar çerçevesinde vermeyi taahhüt ettiği 14.3 milyar dolarlık krediyi alabilmek için ön gördüğü tüm koşulları yerine getiren devlet, telekom, şeker, tütün, bankacılık, sahte sendika vb. saldırı yasalarını birbir meclisten geçirdi.

Telekom yasasının çıkarılması sürecinde MHP'nin gösterdiği "direnc" kaynaklı kredi tehdidinde bulunan IMF ve DB bugün de telekom yönetim kurulunun belirlenmesinde yaşanan pürüzlerden ötürü bir kez daha kredi vermeme tehdidinde bulundu. IMF artık mecliste alınacak kararlardan tutta, bürokrasiye, özel sektöre kadar her alanı denetleyen, yönlendiren, ön gördüğü politikaları yaşama geçirilmediği durumda cezalandıran bir politika izliyor. İstikrar programı dayattığı ülkelerde, emrinde çalışan satılmış bir bürokrasi ağı oluşturmaktan, kendi ekonomik politikalarını uygulayacak bakanların atanmasına kadar varan bir yapılanma içerisinde giriyor. IMF; elektrik, telekomünikasyon, bankacılık, tarım gibi alanlarda üst kuruluşlar oluşturarak buralara kendi istediği bakanların atanmasını istiyor. Nitekim "kurtarıcı" olarak atanan Kemal Derviş; bunun bir örneğini oluşturuyor. Kurumların başına yapılan atamalarda IMF'nin onayı alınmak zorunda IMF'nin onayı alınmadan yapılan atamalarda ise IMF tarafından krediler kesilmektedir.

Bugün Türk Telekom'da yaşanan ve IMF'nin bir kez daha kredi tehdidinde bulunmasına neden olan da Türk egemen sınıflarının, IMF'nin çizdiği bu çerçeveye uygun hareket etmemeleridir.

IMF'nin istekleri yerine getirilmezse krediler kesilir

Başta MHP olmak üzere Telekom'daki ranta el koymak ve kadrolaşmaktan vazgeçmeyen iktidardaki koalisyon partileri Telekom Yönetim Kurulunun belirlenmesinde IMF'nin isteklerine ayak direyince IMF'de ikinci dilim kredinin onaylanacağı toplantıyı ileri bir tarihe erteledi. DB'de IMF'nin Türkiye'ye yönelik geliştirdiği bu tavıra paralel olarak 1.7 milyar dolarlık krediyi ertelediğini duyurdu.

IMF'nin önlerine koyduğu tüm görevleri yerine getirdiklerini ifade eden Başbakan Bülent Ecevit IMF'ye sitem ederek ABD Başkanı J. W. Bush'tan IMF'yi krediyi serbest bırakması yönünde ikna etmesini istedi. Emperyalizme ülke değerlerin neredeyse tamamını teslim eden devlet tam bu çaresizlik içinde emperyalist haydutların isteklerine boyun eğiyor. Emperyalist haydutların göz diktiği büyük pastadan pay kapmak için giriştiği hamleler ise anında kredi tehdidiyle hizaya getiriliyor. 2001 yılı içerisinde 73 katrilyon iç borç faiz ve anapara ödemesi ile 11.7 milyar dolar dış borç ödeme yükümlülüğü olan devlet çareyi uşaklıkta kusur etmeyerek emperyalistlerden koparacağı kredilerde, emekçi yoksul halkın alınterinde ve ülke topraklarının satışında görüyor.

MHP'li Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz'ün Türk Telekom'un MHP'li olan eski üyelerinden bazılarının kalması, Genel Müdür İbrahim Hakkı Alptürk'ün görevine devam etmesi ve 7 kişilik yönetim kurulunda ağırlığı kendisinin belirleyeceği isimler olmasındaki ısrarına karşın, IMF'nin öngördüğü Telekom'un profesyonel kadrolarla yönetilmesinden taviz vermeyen Kemal Derviş IMF'nin de tehdidiyle MHP'ye geri adım attırdı. IMF'nin isteği doğrultusunda 7 kişilik yönetim kurulu sayısı 2 yeni telekomünikasyonda ve iletişimde uzman üyenin atanmasıyla 9'a çıkarılırken MHP-Tele-

kom Yönetim kurulunda ki 5 bürokratiyle ağırlığını koruyor.

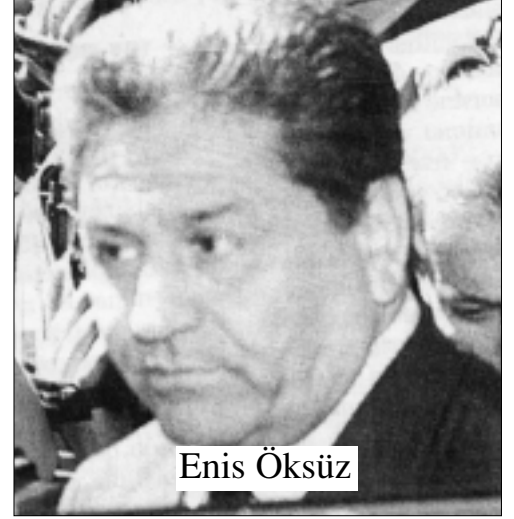
10 Temmuz'da toplanan Türk Telekom Olağanüstü Genel Kurulu'nda İbrahim Hakkı Alptürk'te bulunan Yönetim Kurulu Başkanlığı ve müdürlük ünvanlarının ayrı kişilerde bulunması karara bağlanırken, 4 olan karar yeter sayısı da 5'e çıkarıldı. Üye sayısı iki yeni üye atanarak artırılan Yönetim Kuruluna, Türk Silahlı Kuvvetlerine özel yazı hazırlayan Aydın Yazılım AŞ. de üst düzey Yöneticilik yapan bilgisayar mühendisi Levent Tanrıdağ, Star, Kanal 6 ve TRT'de teknik yöneticilik yapmış elektrik elektronik Müh. Murat Yılmaz getirildi. Özel sektörde telekomünikasyonla ilgili görevlerde bulunan Murat Yılmaz Telekom Yönetim Kurulu Başkanlığı'na atandı.

İbrahim Hakkı Alptürk'ün Telekom Genel Müdürlüğüne devam etmesine karar verilirken Türk Telekom Yönetim Kurulu şu isimlerden oluşacak. Murat Yılmaz, İbrahim Hakkı Alptürk, Devrim Çorbacıoğlu, Doç. Dr. E. Murat Esin, Ercüment Özçelik, Ziya öztoprak, Nihat Özdemir, Doç. Dr. Murat Sezginer ve Levent Neşet Tanrıdağ.

IMF'nin isteği doğrultusunda şekillendirilen Türk Telekom Yönetim Kurulu sonrası 12 Temmuz 2001 tarihinde toplanan IMF ve DB İcra Draktörleri Kurul toplantısında, IMF 1.5 milyar dolarlık ve DB'de 1.7 milyar dolarlık kredinin serbest bırakılmasını onayladı.

Emperyalizmin sömürü yasalarına örgütlü gücümüzle karşı duralım

Tıkanmış elektronik sanayinin önünü açmak isteyen uluslararası tekelere önlerinde buna engel olabilecek hiç bir devlet, yasa, mevzuat ve toplumsal muhalefet istememektedirler. T. Telekom'un özelleştirilmesi de başta ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist haydutların hegemonyalarının sürdürmelerinin



Enis Öksüz

bir ayağını oluşturmaktadır. Dünyanın birçok yerinde özelleştirme saldırısını örmeye çalışan emperyalistler başta Telekomünikasyon, enerji ve petrol alanlarını hedef seçmiş durumdadır. Ülkemiz ve dünya emekçi halklarına dayatılan azgın sömürü ve talanda yaşam "hakkı" bulan emperyalist haydutlar, yaşadıkları krize çare üretmek telaşındadırlar. Sömürü yasalarını belirlemek için yaptıkları toplantılar binlerce emekçi tarafından protesto edilmektedir.

Emperyalizm, krizlerine çare bulmak için emekçi halklara yönelik saldırganlığından vazgeçmeyecektir. Kar hırsı ve azgın sömürsünü devam ettirecektir. Ülkemiz emekçi halkına dayatılan hücreleştirme saldırısı özelleştirmeler ve daha bir dizi saldırı yasası da emperyalizmin politikalarından bağımsız değildir. Yaşamın her alanını hücreleştirmeyi amaçlayan bu emperyalist politikalara karşı zindan cephesinde başlatılan şanlı ÖO direnişi tüm yoğunluğuyla devam ediyor. Bizler de emperyalizmin saldırı politikalarının hedefindeki emekçi insanlar olarak örülen direniş hattında yer almalıyız. Emeğimize, toprağımıza, halkın malı olan kamu kuruluşlarına, dostlarımıza ve yoldaşlarımıza sahip çıkmalıyız. Öyleyse emperyalizmin saldırılarına karşı örgütlü güçle karşı duralım

ÖZGÜRCE

Bulut Çiçek

Miloseviç Olayı

Miloseviç olayı; esas suçluların olayı organize eden, yönlendirenlerin daha sonra piyonlarını üzerine herşeyi yıkarak birde zafer kazanmalarının örneğidir. Hatırlanırsa, Yugoslavya da harkesin gözleri önünde vahşi katliamlar yaşıyordu. RSE'nin yıkılışı sonrası meydana boş bulan ABD ve AB (o zaman AT'idi) emperyalistleri, etnik ve bölgesel çatışmalarla RSE'nin boşalttığı alanları paylaşmaya çalışıyorlardı. Yugoslavya da bu alanlardan birisiydi. Günler, haftalar süren katliamlara neden kimlerin ses çıkarmadığını soruyor ve

Kuveyt'in Irak tarafından işgaline hemen ve acımasızca saldırılırken, Balkanlardaki olaylara neden sessiz kaldığımızı yorumlamaya çalışıyoruz.

Aslında olay emperyalistler arasındaki pazar kavgasından başka birşey değil. O nedenle de gizli olarak sürekli müdahale ediyor, projeler geliştiriyorlar ama açık olarak birbirini kollayan yaklaşımlar gösteriyorlar.

Irak'ın Kuveyti işgal edeceği de biliniyor, hatta ABD elçisi tarafından teşvik ediliyordu. Ama işgal olunca ne oldu?

Yugoslavya'da bu ilişki-çelişki-çatışma yumağı çok daha karmaşık.

Biraz bilgilendirme yapmakta yarar var:

-89 Berlin duvarının yıkılışı ve Varşova Paktı'nın dağılışı ile birlikte, yeniden pazar paylaşımı stratejileri de gündeme sokuluyor. "SSCB" olsun, diğer federasyonlar olsun, "Bağımsızlık adı altında" parçalanmaya teşvik ediliyorlar. Burada işaret edilmesi gereken, emperyalistlerin bu yolla böl-parçala, birbiriyle savaşır, güçsüz düşür ve teslim al politikasını hayata geçirmeleridir.)

Bu politikalarından hangi emperyalistin diğerinden daha fazla kazanç elde ettiği edeceği de bir diğer sorundur. Buradaki sorun kesinlikle "bağımsızlık" olayı değil, kendine bağımlı hale getirilmedir.

-25 Haziran 1991 tarihinde (Almanya'nın teşviki ve yönlendirmesiyle Hırvatistan ve Slovenye "bağımsızlıklarını ilan ediyorlar. Alman-

ya 24 Aralık 1991 den önce resmen bu ülkeleri tanıyacağımı açıklıyor. Yani eylemini sahipleniyor.

-İtalya 19 Aralık '91'de yaptığı açıklamayla; (15 Ocak 92'de diğer AB ülkelerinin de açıkladığı gibi) bu parçalanmayı tanıyacağımı ilan ediyor.

Yani Almanya'dan sonra diğerleri de tavırlarını açıklayarak, Almanya'nın politikasına desteklerini sunuyorlar.

Bu gelişmeler karşısında Yugoslavya (Sırbistan'da) ayrılan cumhuriyetlerdeki azınlık olan Sırpıların özerklikleri tanıyacağımı açıklıyor. Yani sen cumhuriyetleri kıskırtırsan ben de oradaki azınlıkları kıskırtırım demek istiyor.

Ama bütün bunlardan önce; 25 Haziran'daki bağımsızlık ilanlarından önce; ABD'nin tavrını, hesap ve planlarını göstermesi açısından ilgi çekici bir açıklama var. 3 Aralık '90 tarihli Cumhuriyet'te yayımlanıyor.

Haber: CIA'nın yayınladığı bir raporda geçen şu açıklama: Yugoslavya'da 18 aya kadar büyük olasılıkla savaş çıkacağı ve ülkenin parçalanacağı...

-Paylaşım savaşı ABD ile Almanya önderlikli AB arasında kızıştırdı.

İngiliz ve Fransızların da ve tabii Rusların da Sırbistanla iyi geçinme, onları destekleme ve buradan hareketle çıkarlar ele etme politikasına işaret edilmeli.

O nedenle Rusya Miloseviç'in, Lahey'deki "Uluslararası Savaş Suçluları mahkemesine teslim edilmesine karşı çıktı.

O nedenle Miloseviç İngilizlerin o süreçte (ABD'lilerinde) yaptıklarına "yeşil ışık" yaktığını, eğer kendi suçluya bunda İngiliz ve ABD'lilerin de payı -ortak- olduğunu açıklıyor.

O nedenle İngilizler: "Bunları Miloseviç'le dostluğu 99'lara kadar sürdüren Fransa düşünsün" diyorlar. Son bir nokta olarak belirtmekte

Hazine arazisi diye pazarlanmak istenen halkın toprağıdır!

Ankara: Yaşanan ekonomik krizin "kaynak sıkıntısını" çözmek maksadıyla ülke topraklarını satışa çıkaran Türk egemen sınıfları; satışa çıkardıkları bu ülkenin yoksul halkını da zam teröründe boğarak kaynak yaratmaya çalışıyor.

Yaşadığımız coğrafyada tüm zenginliklerin fütursuzca emperyalizmin talanına açıldığı, yağmanın yasal kılıflara büründürüldüğü bir süreçteyiz. IMF ve DB'nin kredi desteği olmadan ayakta duramayan, batan bir Türkiye "gerçeği" ortaya konularak ülkemiz yoksul emekçi halkı emperyalizmin yaşadığı krize ortak edilmeye çalışılıyor. Arka arkaya halka dayattıkları zam paketleriyle büyük karlar elde eden egemen sınıflar işçiye, memura, köylüye dayattıkları sefaletle krizlerine çare arıyorlar. Tarımın tasfiyesinin çıkarılan yasalarla daha da derinleştirilmesi, işsizliğin ve örgütsüzlüğün dayatıldığı özelleştirmelerin hızlandırılması, kamu emekçilerine dayatılan sahte sendika yasası ve kamu bankalarının tasfiyesini öngören yasaların meclisten geçirilmesi vb. daha bir dizi saldırgan paketi emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda geliştirilen politikalar.

Yaşadığımız soygunun, talanın, sömürünün nedeni olarak karşımıza çıkan "kriz" bahane gösterilerek hazine arazilerinin satışından da büyük rantlar elde edilmek istenmektedir. Hazine arazilerinin satışa çıkarılmasını hedefleyen yasa ve yapı denetimi hakkındaki yasa 29 Haziran 2001 tarihinde mecliste görüşülerek kabul edilmesinin ardından Cumhurbaşkanlığı'na gönderildi. Yasa cumhurbaşkanlığı tarafından da onaylandı taktirde devletin hazine arazilerinin satışından elde edeceği rantın kapısı da açılmış olacak.

Başbakan Bülent Ecevit 22 Haziran 2001 tarihinde yaptığı açıklamada iç kaynak sağlamak üzere hazineye ait taşınmazların satılması için yasa hazırlandığını belirterek satılmak istenen kamu taşınmazlarını çarpık kentleşmenin sorumlusu olarak göstermeye çalışmış, işgal altında olduğunu söylediği bu arazilerin satışıyla hem süregelen bu yasadışı duruma son verileceğini hem de yeni konut alanları oluşturularak sağlıklı kentleşmeye ortam hazırlanacağını iddia etmiştir. Faşist Başbakanın söylediği yalanların aksine yapılacak satışların kentlerdeki

çarpık kentleşmeyi önlemesi bir yana kaçak yapılaşmayı ve işgalleri arttıracaktır. "Müflis tüccar" mantığı ile hazine arazilerinin harsız mezar satışa çıkarılması dolaylı bir imar affını da içermektedir. Devlet Planlama Teşkilatı'nın yaptığı araştırmalara göre Türkiye'de bulunan yaklaşık 2-2, 5 milyon civarında gecekonduda yaşayan halkın %70'i kiracı durumunda. Gecekonduların "kiralanı" konumundaki mafyaya ise hazine arazilerinin satışıyla birlikte devlet tarafından tapu armağan edilecektir.

Diğer yandan yaşanan depremlerden ders çıkarmayan devlet çıkardığı imar affıyla denetimsiz yapılaşmayı körüklemiş bu da yıkımla ve ölümleri çoğaltmıştır.

Bugün binlerce insanın sokaklarda yatıp kalktığı ülkemizde halkın konut sorununu çözmeden devlet, arazi mafyasıyla elele vererek "hazine arazisi" diye adlandırdığı kamuya ait arazileri pazarlamaktadır. % 70'in kiracı durumunda olduğu gecekonduların geri kalan kesimin, dışından tırnağında artırdığı parayla bir gecekonduyu satın alabilmiştir. Diğer yandan tarıma elverişli alanlar, fidanlıklar, ormanlık alanlar yabancı şirketlere, Sabancı ve Koç holdinge vb. peşkeş çekilmektedir. Bu "kaçak" yapılan sanayi tesislerinin temel atma ve açılış törenleri "imar rantçıların", "arazi mafyasının" ve "killer tarafından resmi olarak yapılmaktadır.

IMF ve DB'nin öngördüğü şekilde uygulanan ekonomik politikalarla ülke ekonomisinin çökertildiği, köylülerin köylerini satışa çıkardığı, aldıkları kredileri ödeyemedikleri için arazilerine icra işlemleriyle el konulduğu, büyük kentlerde yaşayan gecekonduların işsizlikten kıvrıldığı bir süreçte gündeme getirilen "hazine arazilerinin" satışından karlı çıkacak olan açıktır ki büyük holdingler, arazi mafyası, yabancı sermayeli gayrimenkul şirketleri ile gayrimenkul yatırımcıları olacaktır.

Tarım arazisi bol, köylü topraksız

TC. Tarihi boyunca toprak mülkiyetinin düzenlenmesi konusunda üç yasa çıkarmış, ancak bu düzenlemeler kağıt üzerindeki kavramlardan öteye gitmemiştir. İlk toprak reformu girişimi 1945 yılında 4753 sayılı "çiftçiyi topraklandırma kanunu" adı al-

ında yapılmak istenmiştir. 1973 yılına kadar 28 yıl boyunca tarıma açılan 13 milyon hektar araziden sadece 2,2 milyon hektar arazi reform çerçevesinde dağıtılmıştır. Geriye kalan arazi ise üzerindeki işgalciler tarafından özel mülkiyete geçirilmiştir. Yine tarım toprakları gittikçe artan şekilde konut, sanayi, tarım dışı amaçlarla kullanılmış ve bu nedenle Bursa, Sakarya, Çukurova, Mersin, Antalya, İzmir, Trakya ve birçok yörede tarım arazileri yokolmuştur. Karayollarının da verimli tarım arazileri üzerinden geçirilmesi ve buna bağlı yatırımların bu alanlarda yapılması tarım alanlarını daha da daraltmıştır.

Ülkemizin 77, 8 milyon hektar olan toprak varlığının 27,7 milyon hektarını tarım arazisi oluşturmaktadır. Ayrıca 21, 7 milyon hektar çayır ve mera alanı, 23,5 milyon hektar orman ve funda-çalı alanı bulunmaktadır. Geriye kalan bölümleri ise su yüzeyleri, yerleşim alanları ve diğer araziler olarak yer almaktadır. 12,5 milyon hektar arazi ise sulanabilir ve tarıma elverişli arazidir.

Hazine arazilerine emperyalist şirketler sahip olacak

Tarımın tasfiyesinin önemli bir ayağını da tarıma elverişli arazilerin büyük holdinglere, emperyalist şirketlere peşkeş çekilmesi oluşturuyor. Tarım alanları üzerinde endüstriyel alanların kurulmasını öngören "Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı"yla tarım arazileri de emperyalizmin talanına açıldı. Endüstri Bölgeleri Yasası'yla birlikte emperyalist şirketler istedikleri tarım arazisi üzerinde fabrika açabilecekler. Yatırım yapabilecekler.

Bölgesel kalkınma planı olarak hayata geçilen 32 milyar dolar yatırımlı GAP Projesi'yle T. Kürdistanı'nda amaçlanan ise "Tarıma dayalı bir ihracat bölgesi oluşturmak." Kırsal kalkınma, kırsal sanayi, tarımsal gelişme, tarımsal sulama yapma açısından gündeme getirilen GAP Projesi çerçevesinde 7 yabancı sermayeli şirketin 15 yatırımları bulunmakta. ABD ve Almanya'dan 4 petrol şirketinin yatırımlarının bulunduğu bölgede (Mardin serbest bölgesi, Diyarbakır, Adıyaman, Şanlıurfa ve Gaziantep) Alman, Bulgar, İsrail, Irak ve ABD'li firmalar

faaliyet yürütmektedir.

Türkiye Kürdistanı topraklarında yaşayan milyonlarca Kürt halkının toprağından kopartılarak ablukayla, ambargoyla göçe zorlandığı, açlığın ve yoksulluğun daha da katmerlisinin dayatıldığı, yaşamın çadırlarda sürdürüldüğü bir gerçeklikte bu topraklar, "bölgesel kalkınma" adı altında emperyalist şirketlere peşkeş çekilmektedir.

Rant yasalarıyla meslek odaları işlevsizleştiriliyor

Çıkarılan yasalarla meslek odaları tamamen yetkisiz ve işlevsiz hale getirilirken mimarın, mühendisin, şehir planlamacısının yapması gereken iş devlet tarafından arazi mafyasına devrediliyor. Şehirlerdeki plansız yapılanmanın ve ucuz konut imal etmenin bir sonucu olarak depreme dayanıksız evler sarmalı oluşmuş durumda. Sayısız çürük yapıyı depreme teslim ederek para kazanmayı hedefleyen devlet yine para kazanma uğruna özel şirketlere ruhsatlı binaları teslim etmektedir.

Toprağına sahip çıkalım

Milyonlarca yoksul emekçi için toprak yaşam demektir. Tohumun fıskırdığı, açlığın ve yoksulluğun toprağın bereketiyle yok olduğu zengin bir yaşam... Milyonlarca insanımız sömürünün ve zulmün hüküm sürdüğü, tüm yaşam değerlerinin patronlar ve ağalar tarafından gasp edildiği bu düzenle bir avuç toprağa sahip olmadan ırgatlıkla, işçilikle göçüp gitmektedir yaşamdan. Toprağı olanların ise üzerine derme çatma yaptığı evi bombalanmakta, kol kopartan iş makineleriyle evleri başlarına yıkılmakta... Ekinleri yakılmakta ya da binlerce dönüm arazi sömürü düzenini korumak için mayınlanmakta. Hazine arazisi diye pazarlanmak istenen halkın toprağı; emperyalizmin, büyük holdinglerin, şirketlerin, mafya babalarının toprağı haline getirilmektedir. Toprağından kopartılarak açlığa sürüklenen yoksul köylülerimiz, evleri başına yıkılan 10 milyonu aşkın gecekonduların halkı, yaşamı toprakta gören milyonlarca halk bu talana, ranta, sömürüye karşı durmalı. Toprağına sahip çıkmalıyız...

yarar var: BM'nin o dönem Bosna'ya insan hakları gözlemcisi olarak atadığı Polonya'nın eski başkanı Tadevick Mazojiecki den de söz etmek gerekir. Mazojiecki, BM'nin değil, olaylarda üç-beş ülkenin sözünün geçtiğini belirttikten sonra üç yıl boyunca Yugoslavya'yı yakından izlediğini korkunç hikayeler dinlediğini, ürpertici olaylara tanık olduğunu, faciaların ve katliamların kanıtlarını topladığını ve tam 18 rapor yazdığını belirtiyor. Raporlarına ilişkin değerlendirmesi ise şöyle; "Şimdi inanyorum ki, o raporlardan birini bile okuyan bir yetkili olmadı. Raporların çöpe gitti demeye dilim varmıyor ama inanyorum ki bu raporlar dosyalanıp tozlu raflara kaldırıldı."

-Süreç ortaya çıkarmıştır ki; Yugoslavya emperyalistlerce bilinçli-planlı olarak parçalanmıştır. İlk harekete geçen Almanya (AB) bu süreçten karlı çıkamamış, ABD yine ağırlığı koymuştur. Fakat süreç halen

sona ermiş değildir. Kosova'da, Makedonya'da hala etnik çatışmalar sürmektedir. Makedonya'daki "Arnaut gerillalar"ın NATO'nun denetimindeki Kosova'dan gelip, gittikleri ve hem Makedonların hem de Arnautların savaşı bir ileri bir geri dengede sürdürdükleri de görülüyor.

Şeytan pazarlıkları sürüyor. Kozlar bir kullanılıyor, bir geri tutuluyor.

Henüz yıpratma, zayıf düşürme ve kendine muhtaç edip teslim alma politikası devam ediyor. (Aynı politikanın ekonomik versiyonu da TC'ye uygulanıyor) Miloseviç'in teslim edilmesi olayında 1 ya da 1,5 milyar dolar kredi verileceği sorunu öne çıkartıldı ve Sırların liderlerini sattığı teması çok işlendi. Belki bunlarında payı olabilir ve Sırların "ulusal" karakterlerine şüphe yaratabilir ama gerçek; başbakan Zozan Cincic'in; Batıyla işbirliği yapılmazsa ülkelerinin çok daha kötü sonuçlara katlanmak zorunda kalacağı açıklamasında

gizlidir... Anahtar cümle; batıyla işbirliği yapılması meselesidir. Yapılırsa sorun yok. Ve vahşi uygulamalara bile demokratik ve haklı kılıflar uydurulabilir. Ama yapmazsan, o zaman yaptıkların sana karşı bir koz olarak kullanılır ve karşına "insan hakları" vb. olarak çıkar. Dolayısıyla da yaptığın zulümlerde belli olduğu için, her türlü cezalandırılman otomatikman dünya halkları tarafından kabul görür.

Bu politika, TC'de dahil bütün ülkelerin yöneticileri için geçerlidir.

O nedenle, olaylara sadece ABD ve Avrupa'nın gösterdiği boyutta bakamayız

Yaptırınların "hesap sorucu" pozisyonuna gelmesi, çok büyük adaletsizliktir.

Miloseviç olayında da ABD ve AB esas suçlulardır. Miloseviç onların piyonları olmuş, sonra "aykırı" düşünce de harcanmıştır. Miloseviçle birlikte, emperyalistler de yargılan-

malıdır ve bu Lahey 'de değil, halkların hesap soruculuğunda...

Ne diyor Yugoslavya Genel Kurmay Başkanı Meko Parkoviç-İngiltere Başbakanı Toni Blair'e suikast düzenleme planlarını açıklarken; "NATO Yugoslavyayı mahvettiği için kendimi buna zorunlu hissediyordum"

Süreçe baştan sona bakıldığında emperyalistlerin -sonradan ABD ve NATO öne çıkıyor- Yugoslavya'yı mahvettiği açığa çıkıyor. Ve bu süreç halen sürüyor.

Miloseviç'mi NATO'mu ikilemi doğru değildir; Çünkü Miloseviç yaparken NATO'nun onayı vardır.

Tarihin gösterdiği en olumlu örnekleri yine de sosyalist ve hatta bazı revizyonist iktidarlar altında yaşanan "ulusal sorunlar" olmuştur.

1917 sonrası ve Stalin'in ölümüne kadar, Mao Çin'inde uluslar ve azınlıklar sorunu ve hatta Yugoslavya'daki "birlikte aynı çatı altında ya-

şama" deneylerinden dersler çıkarılarak çok daha yetkin çözümleri ancak MLM'ler uygulayabilecekler.

Emperyalizm uluslar ve halklar hapishanesi yaratır. Soykırım ve etnik çatışmalar yaratır. Kardeşliği, kendi ulusal benliğimizi, dayanışmayı ise sosyalizmde yaşayabiliriz.

Bugün şu anda hemen yapılan haksızlıkların hesabını bir başka haksızlığı haklı göstererek "sormak"tan- sa, gerçek hesap soruculuk için mücadelemek tercih edilmelidir. Doğru olan budur. Aksi halde büyük zor- balar, büyük hırsızlar, büyük vurguncular hem güçlerine güç katar, hem de "haklı gözükmek halkların bilincini körleştirirler.

Unutmamalıyız ki; "Güçlüye haklı demek cahillerin ve zavallıların işidir.

İnsan ve yürekli olanın görevi; hali hazırda güçsüz de olsa haklının zafer kazanması için mücadele et- mektir.

Fındık üreticisini sefalet dolu günler bekliyor

Samsun: Karadeniz bölgesi özellikle fındık, çay ve tütün üretiminin yoğun olduğu ve yüzlerce ailenin geçimini bu ürünlerden sağladığı bir bölge. Kemal Derviş'in IMF tarafından Türkiye'ye atanması, IMF'nin dayatmaları ve sosyal yıkım programı ile, özellikle de geçtiğimiz günlerde çıkarılan "Tütün Yasası"yla bölgedeki tütün üreticileri sefaletle yüzyüze. Tütün üreticilerinde olduğu gibi çay ve fındık üreticileri de adım adım devam ettirilen "tasfiye" programlarından paylarına düşeni alıyorlar. Köylü düşmanlığını ilke edinen devlet; tarımsal üretime sınırlama getirerek, çay bahçelerini söktürerek, maliyetin altında taban fiyat vererek, üreticiyi tüccarın kucağına iterek bir yandan da Çay-Kur'u özelleştirme tehdidi altında tutarak üreticiyi artık üretemez hale getirip başka ürün arayışlarına itiyor. Tütün yasası ile birlikte yabancı sigaralar Türkiye pazarına girerken, çayda da aynı oyunlar oynanıyor. Yerli çay üretimi kısıtlanıyor, basit bahanelerle fabrikalar çalıştırılmıyor ve piyasaya Lipton vb. yabancı çaylar etkileyici televizyon reklamları ile sürülüyor. Tıpkı tütündeki gibi Türkiye ithal çay pazarı haline getirilmeye çalışılıyor.

Fındık üreticileride aynı sorunlarla karşı karşıya. Dünya fındık pazarının % 75'ine hakim olan Türkiye'de fındık üretimi de bitirilmek isteniyor. Baş fiyat ve rekolte sorununun sürekli yaşandığı fındık üretiminde yeni bir sorun olarak birkaç yıl önce çay için uygulanan "bahçe sökme işlemi" gündeme getirilmiş bulunmaktadır. Daha önceki yıllarda taban fiyatlar düşük tutulurken, rekolte yüksek tutularak ve Fiskobirlik aracılığıyla peşin ödeme yaptırılarak üretici tefeci ve tüccarın insafına terkediliyordu. Rakamlara şöyle bir gözattığımızda fındık üretiminin Türkiye'ye sağladığı geliri görebiliyoruz. 2000-2001 sezo-

nunun geride bıraktığımız 10 aylık bölümünde fındıktan 632 milyon dolar döviz geliri sağlamış durumda. Sadece eylül-haziran ayları arasında ki dönemde 190 bin ton iç fındık ihraç edilmiş. Tahminlere göre sezonun sonunda gelir 650 milyon doları aşacak. Tıpkı diğer tarım ürünlerinde olduğu gibi fındık binlerce ailenin geçim kaynağı olmak bir yana Türkiye içinde çok önemli bir gelir kaynağı.

Bu sezon yeni bir uygulama

		Tablo 1
Artvin:	Borçka, Arhavi	
Düzce:	Akçakoca, Cumayeni, Gölyaka, Çilimli, Gümüşova, Yığılca	
Giresun:	Merkez, Bulancak, Keşap, Tirebolu, Görele, Eynesil, Espiye, Dereli, Çanakçı, Yağlıdere, Piraziz, Güce	
Kastamonu:	Abana, Bozkurt, Cide, Çatalzeytin, İnebolu	
Ordu:	bütün ilçeleri	
Trabzon:	bütün ilçeleri	
Rize:	Ardeşen, Fındıklı, Pazar	
Sakarya:	Karasu, Akyası, Hendek	
Sinop:	Türkeli, Erfelek, Dikmen, Ayancık, Gerze	
Zonguldak:	Alaplı, Ereğli	
Bartın:	Merkez, Amasra, Kurucaşile	

olarak ortaya atılan fındık üretimini sınırlayan, belli bölgelere hapseden karar, üreticilerini tepkisini alıyor. Bu karara göre 2. ve 3. derecede tarım alanı olan Samsun'un Çarşamba, Terme, Ayvacık, Asarcı ilçeleri dışında fındık üretimi yapılamayacak ve fındık bahçeleri sökülecek. Karadeniz bölgesinde fındık üretimine izin verilen diğer alanlar tablo 1'de gösterildiği gibi.

Sadece Samsun açısından baktığımızda fındık ekilebilir alanlar dışında bırakılan Bafra ilçesinde, fındık üretimi ile geçinen 30 köy bulunuyor. Üzerinde fındık bulunan toplam arazi 10 bin dekar. Ve Bafra'da yılda 477 ton fındık üretiliyor.

Yine Bafra'da 584 çiftçi ailesi fındık üretiminden geçimini sağlamakta. Ancak tüm bunlara rağmen Bafra alınan bu karar ile

fındık üretim alanlarının dışında tutuluyor. Yine üretim alanlarının dışında tutulan bir ilçe olan 19 Mayıs (Balıca Engiz) ilçesinde de yıllık 216 ton fındık üretilmektedir. 21 köyde fındık üretimi yapılmakta ve 9 köy sadece fındık üretiminden geçimini sağlamaktadır. Ayrıca fındık üretiminin önemli bir geçim kaynağı olduğu Yakakent ve Alaçam da bu alanlar dışında tutulmuştur.

Bu yılda fındık mevsiminin yaklaşması ile beraber üreticiler taban fiyatlarının açıklanmasını bekliyor. Üreticiler ve üretici dernekleri maliyetlerini gözönüne alarak 2. 500. 000 lira taban fiyat beklesede, hükümet bu fiyatı vereceğe benzemiyor. Samsun'da yayınlanan Halk Gazetesi'nin 9 Temmuz 2001 tarihli sayısında, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, Teşkilatlandırma Genel Müdürü Hikmet Yılmaz'la görüşülmüş. Üreticiye makul bir taban fiyat verilmesi halinde hükümete 100 trilyonluk bir kaynak gerektiğini belirten Yılmaz, üreticilerin 2. 500. 000 TL beklentisi için "2 milyon verirsek üretici perişan olur" şeklinde görüş belirtiyor. Ancak taban fiyatını az bulduğundan böyle dediğini düşünmeyin. Eğer 2 milyon ve üzeri verirse hükümet zora girecek, bu kez alımlara sınırlama getirecek, ancak 30 bin ya da 50 bin ton fındık alabilecek, bu da ürününü satamayan üreticiyi tefecinin eline düşürecek. Yani üreticiye boşuna umutlanmaması verilen taban fiyata razı olması gerektiği, fazlasını isterse bu kez destek alımlarının kesileceği tehdidini savuruyor. Bir yandan fındık ekim alanlarına sınırlama getirilmesi, bir yandan girdi fiyatlarının sürekli artmasına rağmen maliyeti karşılamayan taban fiyatlarla fındık üreticisini sefalet dolu günler bekliyor.

Yüzlerce tütün üreticisini hiçe sayarak çıkarılmak istenen "Tütün Yasası" Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından veto edilerek, tekrar görüşülmek üzere TBMM'ne gönderildi. Görevinin başına geldiği günden itibaren hukuk adamı görüntüsü altında rolünü oynayan Sezer'in yasayı veto etmesi elbetteki gerçekte üreticileri düşünmesi değildir. Amaç, Cumhurbaşkanı için baştan itibaren kazanılmaya çalışılan ve belli oranda başarılı da olan hukuka saygı(!) durumunun korunmasıdır. Zaten sonuçları açısından da baktığımızda Cumhurbaşkanı'nın yasaları veto etmesi, işi biraz daha zamana yaymak; halkın yıkım yasalarına karşı gelişen tepkisini törpülemek; karmaşık ve politik terimler kullanarak değişiklik varmış gibi göstermek, kafaları karıştırmak; araya uzun bir zaman koyarak gelişen muhalefeti yormak; halkı beklenti psikolojisine sokarak eylemsiz bırakmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Yani yasaların vetoları sonrası yine kazançlı çıkan IMF ve onların uşakları olmaktadır.

Tütün yasasının veto edilmesi üzerine birçok kurum ve kişiler tarafından açıklamalar yapıldı. Konuyla ilgili açıklama ya-

"Tütün yasası aynen geri dönecek"

panların başında da görevi IMF'nin eline sıkıştırdığı kağıtları okumak olan Bülent Ecevit geliyor. Ecevit açıklamasında; bu kararın hukukla bir ilgisinin olmadığını, siyasal bir karar olduğunu vurgulayarak; "Parlamentar sistemlerin yasaları hükümet tarafından değil TBMM tarafından çıkarılır. Yansıtılan irade hükümetin değil, meclisin iradesidir" dedi. Türkçesi "IMF uşağı ülkelerde yasalar IMF'nin talimatları ile çıkar. Bunlara hayır demeye kimsenin hakkı yoktur".

Zaten yasanın veto edilmesinin hükümet nezdinde bir geçerliliğinin olmadığı da Özelleştirmeden Sorumlu Devlet Bakanı Yılmaz Karakoyunlu'nun sözlerinde de anlaşılıyor. Karakoyunlu konu ile ilgili yaptığı basın açıklamasında yasanın Cumhurbaşkanı'na aynen gönderileceğini belirtti bile. Bakanlar Kurulu toplantısının ardından basını bilgilendiren Karakoyunlu, bu yasanın 1986'dan bugüne yapılan düzenlemeleri bir araya getirdiğini belirtti ve özellikle üreticilerin mağdur olmaması için alternatif ürünlerin destekleneceğini söyledi. Bu söylemlerle üreticilerin haklı tepkisini törpülemeyi

amaçlayan hükümet; bu noktada da

üretici derneklerinin ve araştırma sonuçlarının karşısında yalanını tutturamıyor. Örneğin, Tütün Eksperleri Derneği bu topraklarda yetiştirilecek herhangi başka bir ürünün geçimi asla sağlamayacağını, üreticinin başka ürünler gibi bir şansının olmadığını, eğer olsaydı bugüne kadar değerlendireceğini ve devletin bir kaç yıl sonra alternatif ürünü de tütün gibi bitireceğini belirtiyor. Ziraat Odaları, Türk tütününün yetiştirdiği toprakların başka ürünlere müsait olmadığına, bu toprakların kurak olduğuna vurgu yapıyor. Üreticilerde yasanın kurbanları olarak devlete güvenmediklerini her fırsatta dile getiriyorlar.

Bu anlamda Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'in yasayı veto etmesini beklemek ya da veto etmesinin ardından üreticilerin yararına bir yasa çıkacağını ummak hayalcilikten başka birşey olmayacaktır. Bu veto, şu an sıcak olan tepkilere karşı bir itfaiye rolü görecektir araya zaman sokup soğutmaya çalışarak ve kitleleri bekleme psikolojisi ile edilgen kılmak içindir. Tabi bu arada yasayı özde bir değişiklik yapmadan göndermenin zemini de "alternatif ürünlere ağırlık verile-

Kayısı üreticisi de can çekiyor



Malatya: Kayısı (*Prunus armeniaca*) anavatanı Orta Asya- Batı Çin, İran, Kafkasya ve Anadolu toprakları olan bir meyve türüdür. Günümüzde Akdeniz'den Avustralya'ya kadar dünyada ılıman iklim özelliği gösteren bölgelerde yetiştirilmektedir. Dünya kayısı üretiminde en büyük payı %40 ile Avrupa Kıtası alırken, onu Asya, Afrika, Kuzey Amerika, Güney Amerika ve Okyanusya kıtaları izlemektedir. Türkiye yaş ve kuru kayısı üretiminde birinci sırayı alırken, Rusya, İtalya, İspanya ve İran; Amerika kıtasında ise ABD önemli kayısı üreticisi ülkeler arasındadır.

Türkiye ve ABD'nin dışında kuru kayısı üretiminin, Güney Afrika, İran, Avustralya ve Şili'de yapıldığı bilinmektedir. Ülkemizde ise uzun yıllardan beridir üretilen ve karasal iklimin hakim olduğu iç bölgelerde daha yaygın üretilen kayısı; Malatya, Sivas, Tokat, Adıyaman, Tunceli ve Elazığ illeri ülke üretiminin yarısından fazlasını karşılamaktadır. Özellikle Malatya ili kayısı üretiminde en önemli paya sahiptir. Türkiye'de kayısı üretiminin yaklaşık %50'sini karşılayan Malatya, üretilen kayısının %90'ını kurutmakta ve tamamına yakını ihraç etmektedir. Ülke ekonomisine yılda yüzlerce milyon dolar ihracat geliri sağlamasına rağmen uygulanan politikalarla üreticiler her geçen gün üretimden vazgeçer duruma getirilmiştir. Dünya kuru kayısı pazarının %80-85'lik bölümünü elinde tutan Türkiye'nin yaş kayısı ihracatı, kuru kayısı ihracatı ile kıyaslanamayacak kadar düşüktür. 1997 istatistiklerine göre yaş kayısı ihracatında Fransa %20-25, İspanya %18-20, İtalya %12-15 ve Yunanistan %5-10'luk bir paya sahipken Türkiye'nin payı sadece %2'dir. Dünya toplam kayısı ihracatı 150-200 bin ton arasında olup bir kilogram yaş kayısının ihracat fiyatı 1,3-1,8 dolar arasında değişmektedir. Kayısının bakımı ve işlenmesi de oldukça masraflı ve zahmetli olmaktadır. Türkiye'de üreticiler daha çok Malatya'da, ihracatçılar ise yoğun olarak İz-

mir'de bulunmaktadır. Sadece Malatya'da 50 bin aile ve 250 bin nüfus geçimini kayısı üretiminden sağlamaktadır. Malatya'da yetişen kayısının renk, tat, lezzet ve koku bakımından benzeri Türkiye'de bulunmadığı gibi dünyada da bulunmamaktadır. Böylesine nadir yetişen bir ürünü yetiştiren Malatya üreticisinden yaşadıkları sorunları dinledik.

"Bu devleti paramparça etmeliyiz ki yüreğimiz soğusun"

Baykent köyünden 65 yaşındaki Sevim Nene devlete, yaşadıklarına ve herkese isyanını şöyle dile getiriyor. "Benim anlatacaklarım günlerce bitmez. Biz aleviyiz, solcuyuz, devrimciyiz diye hep eziliyoruz. Nereye kadar daha bilmiyorum ama şu hapishaneler de yaptıklarına bakın. Bu devleti paramparça etmeliyiz ki yüreğimiz soğusun." Ardından da çocuklarını göstererek onlar konuşsun diyen Sevim Nene'nin oğlu, gelini ve misafiri (evin halası) ile yaptığımız sohbeti sizlerle paylaşıyoruz.

- Kayısı üreticisi olarak ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz?

AD: Yaşadığımız sorun sadece kayısı da değil. Tabi kayısidan dolayı çok sorun yaşıyoruz. Ürettiğimiz kendi masraflarımızı bile karşılamıyoruz. İlacı, gübresi deseniz yine dünyanın parası. Kooperatiften borç almışım, onu da bahçeyi mi sattırıyorlar nasıl alırlar bilmiyorum. Pazarlama deseniz o da dört tüccar elinde. Kayısının bir tonu dışarda 2,5 milyar ederken, bizde o dört tüccar ne derse ona alıyor. 500 bin de 500 bin yani.

-Kayısı üreticileri pazarlamada ne gibi sorunlar yaşıyorlar?

AD: Devlet Kayısı Birliği kurdu. Onu da dört zengin için kurdu. O da en iyi kayısıyı ucuza alıp belli bir zaman elinde bekletip 12 ay geçince de %30-40 zararına satıyor. Tabi burada tüccar kazanıyor üretici kaybediyor. Eğer devlet eliyle alınıp dışarıya satılsaydı bizi tüccarlar ezemezdi.

Kayısı birlikteki en az maaş alan sekreterin altında bile Avrupa model araba var. Bunlar bizim emeğimizle alınıyor. Türkiye'de yemeyen yok, bunu da böyle yaz. Onlar yiyince biz aç kalıyoruz.

- Kayısının son yıllar ile ve önceki yıllardaki fiyatların, nasıl değerlendiriyorsunuz?

AD: İki yıl önce ben kayısıyı 520 bine satarken dolar 221 bin lira idi. Şimdi kayısının kilosu 500 bin oldu dolar ise 1,5 milyon. Dolar %300 yükselirken kayısı %300 düşmüştür. Düşünün bir işçi günde 30 kilo kayısı çekirdeği çıkartıyor. Bunun piyasa değeri 6 milyon. Ben bu durumda işçiye ne kadar günlük vermeliyim. Tabi kayısının bu hale gelene kadar ki masrafları hariç. Mesela Demirel "Yollar yürümekle aşınmaz" diyor. Hayır efendim yürümek gerekiyor. Köylü eğer bu hale gelmek istemiyor, kurtulmak istiyorsa hakkını arayacak birilerinin dövülmesi lazım, birilerinin çıkıp anlatması lazım. Ben 40 yaşındayım kayısidan başka yapacak işim yok, o da elimden alınıyor. **Bu ülkede her şey dipçik altında, baskı var.** Bir insanın kendi memleketinden, evinden isteğiyle gideceğini düşünmüyorum. Ama gidiyor işte.

"Düzene karşı hiç bir iyi niyet beslemiyorum"

- "Bu ülkede baskı var" dediniz. "İnsanlar dipçik altında" diyorsunuz. Devletin tarım politikasını insanlara uyguladığı zulmü, hücreler de tutsaklara yaptığı katliamı bir üretici ve en önemlisi de insan olarak nasıl değerlendiriyorsunuz?

AD: Ben bu düzene karşı iyi niyet beslemiyorum. Bir çok ilde eylemlere de gidiyorum üretici olacak. Tekeli ben zarar ettirmiyorum. Kayısı Birlik'i ben zarar ettirmiyorum. Bir Cavit Çağlarla, Şişli Belediye Başkanı'nın yediği para, toplanan ek vergi kadar. Bu düşünce şeklini kabul etmiyorum. Birilerine peşkeş çekiliyoruz. Üniversite mezunu bir insan eğer evinden silahını alıp dağa çıkıyorsa devlet bunu bir düşünsün. Demek ki üzerinde baskı, zulüm var. Demokrat düşüncelerin varsa dahi suçlusun. Açsan açlığımı söylemeyeceksin. Hiç kimsenin siyasi düşüncesi ni sopayla sindiremezsiniz. Adam deveyi hamutuyla (oturağı) yutar, çalar çırpar 4 gün yatırmaz, diğer taraftan iki çocuk baklava çalar onlarca yıl hapis verilir. Çünkü "hırsızla çalar, sahibiyle arar" derler. Devlette öyle.

- İnsanlar bu sorunlarını çözmek için ne yapmalı sizce?

AD: İnsanlar birlikte olmalı, omuz omuza mücadele etmeliyiz. Mücadeleden başka şansımız yok.

Çocuklarımızın geleceğinden kor-

kuyoruz

-Bir köylü kadını olarak ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz?

Evin gelini: Her zaman "sen sus kadın başınla karışma bu işlere" diyorlar. Sen de susuyorsun. Konuşsam ben belki o sorunu çözeceğim. En basitinden bahçeden gelince eşim yemeğini yiyip banyosunu yapıp dinleniyor. Ama ben yemek, bulaşık, ev işi vb. eziliyoruz yani. Hala da baş kaldırmıyoruz aslında sessiz kalarak hak ediyoruz.

Evin halası: Çözüm halkla olacak, sen çocuğunu, eşini tencereni, tavanı alıp sokağa çıkmazsan olmaz. Biz hep Allah şükürcüyüz. Hani diyorlary "Susma sustukça sıra sana gelecek", sıra geçti bile. Ben çocuğumuzun geleceğinden korkuyorum. Bu hükümetten hiç birşey beklemiyorum. Halk birbirine kenetlenecek herkes birbirine anlatacak. Başka çözüm yok.

Köylü, "örgütsüz insanlar yığındır örgütlenmek zorundayız"

- Bir kayısı üreticisi olarak düşüncelerinizi söyler misiniz?

Ahmet Abi: Önce "bu köylü nasıl bu hale geldi?" diye sormak lazım. Tütün, pancar, pamuk, buğday niye bu halde. Bu köylü kendi toprağından kovulmuş, senin kayısın 400 bin lira diyor. Bu aslında bize kayısı üretmeyin demek. Bunlar sistemin sorunları. Sorun, iç pazarın kaldırılması, pazar alanı olarak talan edilmesidir. Gübrenin, ilacın, mazotun fiyatının hergün artması, kayısının hergün aşağılara düşmesi sorununu da beraberinde getiriyor. En önemlisi işçiler, köylüler, ezilen tüm insanların örgütlenmeleridir. Türkiye bir altüst oluş döneminde. Köylüler örgütsüz insanlar yığındır ve örgütlenmekten başka çözümümüz yok.



Sevim Nene

Devlet yargısız infazsız yaşayamaz

İstanbul: Düşünün; babanızın, eşinizin, çocuğunuzun ya da komşunuzun evden çıkarken, “görüşürüz” deyip bir daha geri dönmediğini veya kimsesizler mezarlığında yavrusunu arayan bir ananın feryadını, yüreğini ya da her gün hücre hücre eriyen bir yiğidin eşini düşünün. Emeğimizin, alınterimizin elimizden alındığını, yaşamı hücre hücre örenlerin yalnızlaştırılmak istendiğini, sendika, dernek vb. haklarımızın elimizden alındığını düşünün. Hiç düşündünüz mü? Yargısız infaz edilen eşin, gözaltında kaybedilen çocuğun, köyünden sürgün edilen işinden atılanın sizinde bir yakınınızın olabileceğini. Hiç düşündünüz mü? Kürt coğrafyasından sonra Karadeniz bölgesinde tecavüz edilen gelinlerimizi, kızlarımızı, diri diri yakılan oğullarımızı...

İşte şimdi düşünelim, düşüdürelim, insanlığımız, onurumuz elimizden alınıyor ve biz ne yapıyoruz, ne yapmalıyız. Devletin emekçi halkımıza yoğun bir saldırdığı, insani haklarımızı dahi elimizden almaya çalıştığı bir süreçten geçiyoruz. Öncelikle devletin neden zulme başvurduğunu bilmeliyiz.

Devlet neden zulmeder, neden katleder aç bırakır? Neden mi? Kan gözyaşı, emeğin, alınterinin gaspı üzerine kurulu saltanatını sürdürmek için. Neden mi? Emperyalist efendilerini memnun etmek için. Özellikle de sınıf

savaşın ve ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek için. Osmanlı'nın torunu olan faşist TC'de oyunlar bitmez. Kurşuna dizer, kimyasal silahlar kullanır, yasalar çıkarır vs. Kısacası halkın canına, malına susamıştır. Öyle ki son süreçte zindan politikasına bağlı olarak yeniden gündeme sokmaya çalıştığı “yargısız infaz” politikası hız kazandı.

Bu politikaya son örnek Bingöl'ün Yedisu bölgesindeki 7 PKK gerillasının kimyasal silahla katledilmesi, İstanbul-Avcılar'da DHKP/C militanı İsmail Karaman'ın öldürülmesi eklenmiştir. Bir kere daha bunca zulüme vahşete rağmen direnenlerin karşı koyanların yanında yerimizi almak zorundayız insanlığımıza sahip çıkmak zorundayız.

Avcılar'da 6 Temmuz 2001 tarihinde siyasi şubeye bağlı polislerce takibe alınan İsmail Karaman “dur” çağrısına uymadığı iddiasıyla infaz edildi. Yargısız infazı meşru göstermeye çalışan katiller, Karaman'ın polisle çatışmaya girdiğini ve Avcılar İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik eylem hazırlığındaki “canlı bomba” olduğunu iddia etti.

Karaman'ın cenazesinin Adli Tıp Kurumu'na kaldırıldıktan sonra ailesini tehdit eden polis cenazeyi buradan apar-topar bir şekilde Malatya'ya kaçırıldı.

İnfaz protestosunada polis saldırdı



İsmail Karaman'ın polis tarafından yargısız infaz edilmesini protesto etmek amacıyla 8 Temmuz'da Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen TAYAD'lı ailelere polis saldırdı. İstiklal Caddesinden “Yargısız infazlar sürüyor/ TAYAD” pankartıyla Galatasaray Postanesi'ne doğru yürüyüşe geçen kitle; “Yargısız infazlara son!”, “Katil devlet hesap verecek!” vb. sloganları attı. Kitleye saldıran polis 10 göstericiyi tekme, tokat göz altına aldı.

Olayla ilgili TUYAB'lı ailelerin yaptığı yazılı açıklamada Karaman'ın katillerinin derhal yargılanması istendi.

Kardeşim onurluca yaşadı

Malatya: 6 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul'un Avcılar semtinde polis tarafından infaz edilen İsmail Karaman'ın cenazesi memle-

keti Malatya'nın Kürecik belde-sinde toprağa verildi. 8 Temmuz Cuma günü sabahın erken saatlerinde getirilen Karaman'ın cansız bedeninde 10 mermi yarası ve barut yanıkları vardı. 24 yaşındaki Karaman'ın vücudunda 3 kurşunun yakın yere sıkılması ve yakın mesafeden ateş edilmesini taşıyan izler; çatışmanın olmadığına, tam aksine yargısız infaz edildiğine kanıttı. Ailesi, yoldaşları ve dostlarının hazır bulunduğu törene yaklaşık 200 kişi katıldı. “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez” sloganlarının atıldığı törende kardeşi Bektaş Karaman bir konuşma yaptı. Karaman; “**Kardeşim halkların kardeşliğini savunan biriydi. Onurluca, namusluca şehit düştü**” dedi ve İsmail'in çok sevdiği şiiri okudu. Saygı duruşuyla başlayan tören 9.30'da bitti. Törene yetişemeyen TAYAD'lı ailelerde saat 14:00'de mezar ziyareti yaptı.

Gerillalar kimyasal silahlarla katledildi

Malatya: Bingöl ili Yedisu ilçesine bağlı Elmalı köyü Gelin-cik mezrasında 12 Mayıs-23 Mayıs 2001 tarihleri arasında 20 PKK gerillasının kimyasal silahla katledilmesinin üzerinden çok geçmeden “güvenlik güçleriyle çatışmaya giren teröristler” haberi verilmektedir. Olayı yerinde incelemek ve yargısız infazların artmasından endişe duyan insan hakları savunucuları bir heyet oluşturarak Bingöl'e gitti. 27-28-29 Haziran 2001 tarihlerinde yapılan incelemeye Av. Osman Baydemir (İHD Genel Başkan Yardımcısı), Kiraz Biçici, M. Hanefi Işık (İHD Bölge Temsilcisi),

Cafer Demir (İHD MYK Üyesi), Ayşe Batumlu (Bursa İHD Şube Başkanı), Rıdvan Kızgın (Bingöl Şube Başkanı), Sevim Yetkiner (Muş Şube Başkanı) katıldı. Heyet; üç gün süren gezilerinde Bingöl Valisi ve Garnizon Komutanlığı'yla görüşülmedi. Asker ve polis heyeti taciz eden davranışlarda bulundu. Heyet daha sonra Bingöl Cumhuriyet Savcısı, Yedisu ilçesi Belediye Başkan Vekili, Yedisu Cumhuriyet Savcısı ile muayene ve otopsi tutanağını tanzim eden Dr. Hakan Gürbüz ve köy halkıyla görüşüldü.

Üç günlük araştırma inceleme süresi boyunca askeri kontroller-

de kimlik kontrollerine takılan heyetin bölgede köye dönüşlere halen izin verilmediği mera ve yayla yasaklarının devam ettiği gerçeğiyle karşılaştıklarında belirtmekte. Bölgedeki yapılan kimyasal silahla katledilmesi resmi ağızlardan yalanlandığı raporlar da oluşan çelişkilerin olay anında ve yerinde yapılan tutanağın önemli olmasına rağmen, tarihinin ve saatinin belirtilmemesinin olayla ilgili şüpheli güçlendirdiğine dikkat çekilirken, ölümlerin silahla olmadığını bir köylü şöyle ifadelendiriyor. “Son iki günde bölgede ağır bombardıman vardı ve bir ara uçaklardan beyaz

bir toz madde attılar” ifadesine yine gerilla ailelerinin “Cesetlerde yara yoktu sadece renk değiş-tirmişti” söylemide kimyasal silah kullanıldığına bir kanıttır. Bilmediğimiz devlet değil. 19 Aralık katliamında da tutsaklar üzerinde kimyasal silahlarını denemiştir. Dağ başlarında da daha rahat kullanmaları kaçınılmaz. Raporda, “12-23 Mayıs tarihleri arasında tek taraflı yapılan operasyonda 20 örgüt üyesinin ölü olarak ele geçirildiği resmi açıklamasına mukabil gelen olayda yargısız infazların ve kimyasal silah kullanıldığı çürütülmüştür” deniyor.

“Biz bir gün yeryüzünde gerçek adaletin ve hukukun olacağına ina-

İzmir: 5 Mart 2001 tarihinde Aydın’da siyasi şube polislerince, önce balkondan atılıp dövuken daha sonrada polis arabasıyla ezilerek öldürülen Resul Aydemir’in davası 12 Temmuz 2001 tarihinde Aydın 1. Ağır Ceza Mahkemesinde başladı. Öldürülen Resul Aydemir’in kardeşleri Abdullah ve Süleyman Aydemir’e polise mukavemet ettikleri gerekçesiyle kamu davasının açıldığı, katil polisler ise “kuvvet kullanmaya yetkili memur tarafından görevi sırasında öldürme kastı ile olmayan darp neticesi faili gayri muayyen şekilde adam öldürmekten “görülen dava saat 9:30’da başladı. Duruşmaya sanıkların getirilmediği, sanık kürsüsünde Resul Aydemir’in kardeşlerinin olduğu görüldü. Aydın Valisinin davanın başka bir il’e alınmasını isteyen yazısına, müdahil avukatları karşı çıktılar. Mahkeme heyeti dava dosyasının Adalet Bakanlığı’na gönderilmesine karar verdi. Duruşmadan sonra Aydın İHD yöneticisi Abdulrahman Saran bir konuşma yaptı. Davanın başka bir il’e alınmak istenmesini kınayıp devletin yıllardır aynı politikayı izlediğini söyledi. Davaya Resul Aydemir’in ailesi ve akrabaları, çeşitli siyasi partiler, sivil toplum örgütleri ve halktan insanlarda katıldı.

Resul Aydemir’in davası da tıpkı Metin Göktepe, Gazi vb. davalar gibi ilden il’e dolaştırılmak isteniyor. Davalar uzun yıllar sürüyor, tanıklar dinlenmiyor, deliller toplanamıyor. Suçlular bu arada görevlerine devam ediyor, başka insanları da katledebiliyor. Resul Aydemir’i öldüren polislerden bazılarının Baki Erdoğan’ı öldürmekten 6, 5 yıl ceza aldıkları öğrenildi. Hukuk tarafından suçlu bulunanlar tutuklanmıyor ve görevlerine devam edebiliyor. Öyle ki ülkemizde suçlular ortalarda dolaşırken bir tepsi baklava çalanlar yıllarca hapis yatıyor. İnsanları öldüren, çat kapı ev basanlar değil, “Bir saniye yengem üstünü giysin. Öyle aramaya girin” diyenler yargılanıyor. İşte faşist düzenin adaleti!

Bizde İşçi-köylü Gazetesi olarak davayı takip edip Resul Aydemir’in davasının oğlundan gelişmeler hakkında bilgi aldık.

- Bugünkü duruşmada davayı başka bir ile almak istediler. Bu konuyla ilgili neler düşünüyorsunuz?

Faili meçhullerin peşini bırakmayacağız

İzmir: 1993-94’te “Faili meçhul” cinayetlerin iyice çoğaldığı bir dönemde devrimci-demokrat insanlar birbir kaybediliyor, aylar sonra cesetleri ıssız bir yerde bulunuyordu. 5 Temmuz 1994’te faili “meçhul” işe giderken kontrgerillalar tarafından kaçırılıp öldürülen Tüm-Bel-Sen 2 No’lu Şube’nin ilk Onursal Başkanı İkrâm Mihyaz’ın öldürülüşünün 7. yılında İzmir Tüm-Bel-Sen 2 No’lu Şube’de anıldı. Devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra 2 No’lu Şube Başkanı Murat Güzeldere, bir konuşma yaptı. Güzeldere, İkrâm Mihyaz’ı öldürülüşünün 7. yılında say-

gıyla andıklarını belirterek, katledildiği günden beri katillerin bulunmadığını söyledi. Mihyaz’ında diğer birçok insan gibi unutturulmak istendiğini belirten Güzeldere Mihyaz’ın davasının takipçisi olacaklarını, tetikçileri ve azmettiricileriyle açığa çıkarılmasını sonuna dek talep edeceklerini söyledi. İkrâm Mihyaz’ın mücadelesinin anlatıldığı açıklamadan sonra valiliğe suç duyurusunda bulunularak mezarı başında bir anma düzenlendi. Bu arada Ölüm Orucu’nun 201. gününde şehit düşen Gökhan Özocak’ın cenazesine çağrı yapılması olumlu bir davranış olarak dikkat çekti.

nuz?

Abdullah Yıldırım: Bunu daha önceden tahmin ediyorduk. Metin Göktepe, Baki Erdoğan, Gazi Davaları da aynı oldu. Mahkemeler süruncemede bırakılıyor. Tanıkların dinlenmesi, delillerin toplanamaması, mağdur ailelerinin davanın bir başka ile kayırılmasıyla maddi olarak zorlanması davayı takip edilmez hale getirmek istemelerindedir. Bu bir politikadır. Mahkeme heyeti valilikten gelen yazıya cevap verebilirdi. Adalet Bakanlığına göndermesine gerek yoktu. Adalet her yerde aynı değil mi?

-Adaletin kime işlediğini görüyoruz. Suçluları mahkemeye bile getirmiyorlar.

Bu davada başka bir ile gönderilmek isteniyor. Davayı nasıl takip edeceksiniz?

A. Yıldırım: Bizim çevremiz işçi, emekçi çevresi. Hepsini alınteriyle kazanan, zar zor geçinen insanlar. Hele hele bu krizden sona geçim iyice zorlaştı. Bugünkü mahkemeye birçok insan katılmak istiyordu. Ama dolmuş parası veremeyip gelemeyenler bile oldu. Davayı başka ile göndermelerinin sebebi millet hakkını aramasın, birlik olmasın. Mesela davayı Afyon’a verecek, Yozgat’a verecek. Oralarda da hep MHP’liler var, polis taraftarları var. Bizi yıldırma isteyecekler.

-Buna karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

A. Yıldırım: Bizim gücümüz şu an onlara yetmiyor. Onların silahı var, bizim yok. Onların her imkanı var, bizim yok. Ama biz bir gün yeryüzünde adaletin, hukukun olacağına ve yaşam bulacağına inanıyoruz.

-Yeğeninizin katilleri ortalıkta dolaşiyor. Daha önceden de bunlar Baki Erdoğan’ı öldürmüştü. Bundan sonra da başkalarını öldürmeyeceğini kim söyleyebilir?

A. Yıldırım: Başkasını da kesin öldürürler. Ben beni öldüreceklerinden korkuyorum. Beni tehdit ettiler. Ben demokrat insanlara, kitle örgütlerine gittiğim ve yeğenimin davasına sahip çıktığım için.

-Sizi bu davayla ilgilendiğiniz için mi tehdit ediyorlar?

A. Yıldırım: Bizi yıldırma için neler yapmadılar ki. Halkla birlikte cenazemizi karşılamaya gittiğimizde polis halkı kıskırttı, taş attı bize. Orada bir çatışma çıktı. Polise mukavemetten 102 kişinin ifadesi alındı. Halkı sindirmeye çalıştılar.

-Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz.

A. Yıldırım: Ne yaparlarsa yapsınlar yeğenimin katilleri cezalarını çekinceye kadar, adalet yerini buluncaya kadar yani sonuna kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Tek başıma kalsam da bu katillerin cezasını çekmelerini sağlayacağım.



Abdullah Yıldırım

İşçi-köylü’den

Baştarafı sayfa 1’de

Aslında bugünkü gelişmeler yeni değil. Emperyalizmin 1970’lerde girdiği krizin basamak basamak yükselmesidir. Önceleri IMF aracılığıyla “Yapısal Uyum Programları”ni “tasfiye” şeklinde Türkiye dahil tüm sömürge/yarı-sömürge ülkelere dayatan emperyalizm, artık buna gerek bile duymadan hatta uşakları olan iktidarları dahi gözardı ederek kendilerinin yetiştirdiği Kemal Derviş gibi teknokratlar aracılığıyla direkt uyguluyorlar. Öyle ki kabineye hangi bakanın atanacağı, hangisinin kabine dışı bırakılacağına kendileri karar veriyorlar. Tütün Yasası’nda Devlet Bakanı Yüksel Yalova ve son olarak Telekom’da göstermelik itirazları ile şov yapan sahte milliyetçi Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz koltuklarından oldular. Emperyalizm daha da ileri giderek sözde halkın meclisi görünümünde olan TBMM’nin devre dışı bırakılması anlamına gelen “teknokratlar hükümeti”ni el altından devreye sokmaya çalışıyor.

Elbetteki emperyalizme ekonomik, siyasal, askeri, kültürel vs olarak “tam teslimiyet” anlamına gelen bu gelişmeler geniş halk yığınlarının yoğun tepkisiyle karşılaşılıyor/karşılaşacaktır. Kitleler uygulanan bu politikalar sonucu hızla sefalet ve işsizliğe sürükleniyor. Son altı ay içerisinde 1 milyonun üzerinde emekçinin işinden atıldığı gözönünde tutulursa, uygulanan “yıkım” programının vahameti daha iyi anlaşılır. Ancak uygulanan politikaların geniş kitleler tarafından tepkiyle karşılanması onların bilinçlerinde kendiliğinden sızrama yaratmaz. Daha doğrusu kitlelerin kahredici gücü bir başka deyişle “Devrim kitlelerin eseri” doğru belirlemesi; kitlelerin Proleter Öncü tarafından MLM politikaları çerçevesinde yönlendirilip örgütlenmesi ve nihayetinde sınıf savaşımının aktif bir öznesi olunmasıyla gerçekliğe dönüşebilir. Kitlelerin kahredici gücü üzerinde öncünün politikaları cisimleşirse, emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesi daha da kolaylaşacaktır. Bu diyalektik bağın kurulup gelişmesinde belirleyici rolü elbetteki Proleter Öncü ve onun önderliği oynayacaktır. Ancak çoğu kez düşülen ve önemli görülmesi gereken bir yanılgıyı hemen belirtelim. Proleter Öncü’nün önderliği belirleyici bir etken olmasına rağmen, önderliği öncünün bütününden ve sürmekte olan sınıf savaşımından bağımsız düşünemeyiz. Beyin fonksiyonuna sahip önderliğin daha işlevli ve hareket kabiliyetinin yüksek olması ancak beyni besleyen diğer organların görev ve sorumluluklarını doğru şekilde yerine getirmesiyle mümkün olabilir.

Beynin gönderdiği komutlara doğru yanıtlar vermeyen, onun yönlendiriciliğini sekteye uğratan her organın, uğranılan bir olumsuzluk karşısında beyni suçlaması abesle iştigaldir. Beynin (Proleter öncünün önderliğinin) süreç açısından ortaya koyduğu “**kitlelerle yoğunlaş parti inşasında derinleş**” anlayışını bu mantık içerisinde değerlendirmeliyiz. Unutmayalım öncü ile kitleler etle tırnak gibidir.

Geçtiğimiz süreç açısından da önemi daha da görülen bu bağı güçlendirelim ve kitlelerin kahredici gücüne güvenerek zulüm ve sömürünün üzerine yürüyelim. Bu her proleter devrimcinin tarihsel görevi olarak omuzlarında duruyor. Bu göreve layık olalım.

F tipi zindan saldırısında gelinen aşama ve devrimci duruş

Devlet F tipi zindanlara karşı sürdürülen direnişi kırmak za-yıflatmak, haksız ve gayri meşru göstermek, içini boşaltıp etkisizleştirmek ve tasfiye etmek için başından beri her türlü vahşi saldırının yanında, her türlü hile ve yalana başvurmadan geri durmadı. Topyekün saldırı mantığının tüm yöntemlerini vahşice uyguladı/uyguluyor.

Devlet emperyalist politikaların harfiyen uygulayıcısı olarak, emperyalist haydutların sadece tam desteğine sahip değil. Aynı zamanda direkt denetimine, idari yönlendirmesine de boyun eğmiş durumda. Emperyalist politikaları uygulama, denetleme ve borçları tahsil etme bakanı olarak devreye sokulan halk düşmanı, emperyalistlerin ajanı Kemal Derviş herşeyi kontrolünde tutuyor. Yaşanan pürüzleri ise IMF ve DB'nin yeni entrikaları, komploları ve müdahaleleriyle gideriliyor. Faşist ve gerici klikler arasında yaşanan dalaşlarda da kayıtsız şartsız belirleyici olan IMF ve DB'dir. Kim daha iyi uşak olacak, kim emperyalist haydutlardan daha fazla iltifat görece yarış yaşanmaktadır. Bu yarış için aralarındaki her türlü çelişkiyi bir yana bırakarak, uşaklık ve onursuzluk için zirveler yapıyor ve oralarda sorunları çözüyorlar(!) veya erteliyorlar. Kendi kaderlerini ülkenin ve halkın kaderini emperyalist yıkım ve talan programının başarısına bağlamış ve herşeyi buna kilitlemiş durumdadırlar. Bu anlamda daha önce-leri görece işleyen iç siyaset mekanizmaları tamamen kilitlenmiş, anahtar ise emperyalistlerce ajan Derviş'e verilmiş. Tüm klikler kader birliği içinde kölece, onursuzca boyun eğmiş, teslim olmuşlardır. Sözde muhalefet de olanlar ise sahte pehlivanlar gibi bu uşaklığı ve onursuzluğu kendilerinin daha iyi yapabileceklerini iddia etmekten öte hiçbir şey yapmamaktadırlar.

Devletin ulusal onur, ulusal çıkar, ulusal bağımsızlık vb. tüm söylemlerinin ne kadar sahte olduğu, bunun sadece halk kitleleri-



ni aldatmanın bir söylemi olduğu, bu süreçte en geri kesimler tarafından bile açıkça görülmektedir. Emperyalistlerin onayı olmadan bir bürokrati dahi değiştiremeyen, bir yasal düzenlemeyi dahi yapmayan bu devletin cumhurbaşkanı ise sahte ünvanlarla şişirilmekte, olmadık misyonlar yüklenmektedir. Sözde hukukçu olan ve halkın "en güvendiği kişi" olarak lanse edilen A. Necdet Sezer kendi yasalarını, savunucusu olduğu faşist yasalarını dahi çiğneyerek IMF'nin dayattığı "15 günde 15 yasa'yı" fazla mesai yaparak peş-

altına alınıyor

Emperyalist haydutlar borç para vererek hem kendilerine bağlıyor, hem de ülkeleri, devletleri, hükümetleri, cumhurbaşkanlarını teslim alıyor. Para karşılığında herşey satılık. İşte Yugoslavya eski devlet başkanı Milosoviç'in akıbeti; 1-5. milyar dolar karşılığında devlet tarafından satıldı. Sözde Savaş Suçları Mahkemesi'ne çıkarılacakmış. Oysa o suçu ona işleten emperyalist haydutlardı. Dünyanın dört bir yanında mazlum halkların kanını emen ve akıtan emperyalistler çıkarlarına

Mevsimler boyu kırılmayan bastırılmayan direniş yeni gönüllü ekiplerle mevsimler boyu sürecek, sürdürülecektir. Bunun dışında bir yol yoktur. Direniş ancak devrimci-komünist tutsakların insani, demokratik ve meşru taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlanabilir.

peşe onayladı ve ülkeyi, halkı ulusal onuru nasıl pervasızca peşkeş çektiğini ortaya koymuş oldu. **Koalisyon hükümetinin ülkeyi satmakla övündüğü bir ülkede vatan-millet adına bu satışı onaylayan bir cumhurbaşkanı hala nasıl oluyor da "en güvenilir kişi" olarak kalabiliyor? Elbette bu yalan bombası da patlayacak. Sis perdesi dağılıp halk kitleleri bu gerçekleri göreceklerdir.**

Emperyalizme "Tam teslimiyet" garanti

aldırıyor. Devletin tüm kurumların; siyasal, idari, hukuksal kurumları yeni yasal düzenlemelerle emperyalistlerin çıkarlarına göre "yeni-den" yapılandırılıyor. Ve işin traji-komik yanı, buna "Anayasa Reformu" diyorlar. "Tarım Reformu", "Bankalar Reformu", "Hukuk Reformu" vb. vb. sahtekarlıklarla bu "reformlar" halk kitlelerinin lehineymiş gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Tam teslimiyetin, onursuzluğun en pespaye savunuculuğunu ise burjuva medya yapıyor. Dünyada eşi görülmemiş bir çürümenin ve teslimiyetin batağında debeleniyor uşak-burjuva medya. Vatan, halk, onur, insanlık değerleri adına ne varsa hepsinin pazarlanmasında doğal bir aracılık rolü oynuyor.

Tüm bu onursuz ve aşağılık tutuma rağmen emperyalist haydutlar uşaklara karşı hiç de insafli davranmıyorlar. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar. Kamer Genç'in meclis kürsüsünden "yarın donlarınızı (sonra inkar etse de)da isteyecekler verecek misiniz?" sorusu çok anlamlı ve gerçekçidir. Tabii o sorusunun muhatapları için bu çok önemi değil. Yeter ki para gelsin. Yeter ki emperyalistlerden iltifat görsünler. Nasıl olduğu önemsiz!.. Başbakan yakınıyor ve ayrıca da övünüyor. Övünürken de söylediklerimizi teyid ediyor, suçunu itiraf ediyor. "IMF'nin tüm isteklerini fazlasıyla yerine getirdik" diyor. Ve kendilerine karşı merhametli davranmalarını istiyor çaresizce. İşte bir ülke, onun hükümeti, başbakanı, devleti ve devlet başkanı vs. vs...

Onursuzluğun ve tam teslimiyetin bir yanı bu. Öbür yanı ise Avrupa Birliği emperyalistlerinin sözde insan hakları, demokratikleşme ve hukuk devleti sahtekarlığıyla TC'yi köşeye sıkıştırıp çıkarları doğrultusunda konumlandırmalarıdır. Tam anlamıyla bir sahtekarlık ve iki yüzlülükle yapılıyor. Faşizmin halk kitleleri üzerinde uyguladığı baskı ve şiddetin, sömürü ve zulmün, ekono-

mik ve sosyal kuşatılmışlığın mimarları, sorumluları kendileri değilmiş gibi, dünyanın pek çok bölgesinde milyonlarca insanı katledenler, göçettirenler, hastalık ve yoksullukla, açlıkla yüzyüze bırakıp ölümünü seyredenler kendileri değilmiş gibi insandan ve insan haklarından bahsediyor emperyalist canavarlar. Dünya halklarının değerlerini, zenginliklerini bir ahtapotun kolları gibi sarıp bir kaç yüz uluslararası tekelin temsilcilikleri çeşitli emperyalist kuruluşlar dünya halklarına demokrasi, insan hakları umudu pazarlamaktadırlar. **Tam teslim alınmış faşist ve gerici devletler dikta-törler aracılığıyla ezilen dünya halklarını teslim almaya çalışan emperyalist haydutların kendi kanlı yüzlerini gizlemek için kullandıkları en etkili(!) silah insan hakları ve demokrasi savunuculuğu ve vaadi olmuştur. Bu yalandır. Bu sahtekarlıktır. Ne yazık ki faşizme ve gericiliğe, emperyalizme ve her türden adaletsizliğe karşı onurlu bir duruşu gösterip, namuslu bir demokrat olarak demokrasi mücadelesinde ısrarcı olup, bedel ödemeyi göze alamayan bu ülkenin yarı aydınları da (ki gerçek aydının varlığı tartışma konusudur.) AB'li emperyalistlerin bu sahte demokrasi vaatlerine teslim olmuş ve iradelerini, varlıklarını buna bağlamışlardır. Sadece kendileri değil halk kitlelerini de bununla sınırlamak ve bu potada boğmak için uğursuzca akıl vermekten geri durmuyorlar. Yaratılmak istenen toplum ve insan tipinin onursuz, teslimiyetçi, bireyci ve kişiliksiz olmasını öğütüyor, çürüme ve yabancılaştırmaya çanak tutuyorlar. Toplumsal çürüme ve teslimiyetin mühendisliğini yapıyorlar. Emperyalizm ve uşakları halk kitlelerinin sadece emeğini, alınterini, işini, toprağını gaspetmiyor. Bu onursuz, satılmış kalemler ve daha başka yöntemlerle halkların duygu ve düşünce dünyalarını alt-üst ederek talan etmekte, umutsuzluğa, çaresizliğe, örgütsüzlüğe mahkum edilmektedir. Bunun için düşünen, sorgulayan, örgütleyen, boyun eğmeyen kim varsa en vahşi şiddet yöntemleriyle baskılarla kuşatılıp engellenmeye ve yok edilme-**

ye çalışılmaktadır. Uygulanan bu devlet terörü yürürlükteki faşist yasalarla meşrulaştırılıyor toplum nezdinde. Öyle ki artık yetersiz olan faşist yasalar yeni saldırı ve şiddeti meşrulaştırmak için değiştiriliyor, herşey daha da vahşi ve ağır hale getirilirken bu bile halka "reform" ya da "demokratikleşme" olarak sunuluyor. Oysa yapılan ihanet ve teslimiyetin yasallaştırılması, sömürü ve faşist terörün meşrulaştırılmasından başka birşey değil. Buna karşı çıkan, eleştiren sistem içi muhalif güçler dahi çeşitli ekonomik, siyasi baskı ve yaptırımlarla susturuluyor, denetim altına alınıyor. Partiler kapatılıyor, soruşturmalar açılıyor, gazetele-re ve gazetecilere davalar açılıyor, andıçlarla susturuluyor...

Zulmün olduğu yerde kararlı devrimci direniş çizgisi de olacaktır

Devlet, deyim yerindeyse yalana ve hile ile varlığını korumakta, saldırılarını ve gerçek yüzünü böyle gizlemekte, halk kitlelerini bu yolla aldatmakta, terörle sindirmektedir. Yaratılmış olan toplumsal şekillenme hileye, yalana, aldamaya son derece yatkındır. Yüzyılların Osmanlı Devleti gele-neğinin avantajı, TC. faşizminin başından beri halk yığınlarını aldatma ile azgın baskı ve şiddeti birleşince tepkisiz, hafızasız, sindirilmiş, boyun eğdirilmiş toplumsal şekillenme gerçeği çıkıyor karşımıza. Bu nesnel gerçeklik emperyalizm ve faşizm için önemli bir avantaj. Ancak aynı toplumsal şekillenmenin diğer bir

yanı var: Güçlü ve etkili olanın yanında olma. Bu gerçeklik şunu gösteriyor. Komünist ve devrimci hareketin güçlü ideolojik, siyasi duruşu, çekim merkezi olabilecek örgütsel ve eylemsel durumu halk kitlelerini her bakımdan tetikleyecek ve harekete geçirecektir. Devlet ve sisteme kafa tutan onun azgın saldırılarına karşı kahramanca direnen, asla diz çökmeyen, tüm ağır bedellere ve yaralanmalara rağmen yaralarını sarıp ayağa kalan ve yürüyüşünü sürdüren bir



hareket bu ülkenin halk kitlelerini gerçek anlamda ayağa kaldıracak, iktidar yürüyüşünde seferber edecektir. Komünist ve devrimci hareketin bugün en büyük dezavantajı budur. Ancak komünist hareket bu dezavantaja dön-

nüştürebilecek bilimsel hatta ve birikime sahiptir. Bunu mutlaka başaracaktır. Mevsimler boyu sürdürülen ve daha da sürecek olan Ölüm Orucu direnişimiz hem halk kitlelerini derinden sarsmakta, hem de kısa ve orta vade için komünist ve devrimci hareketin devrimci direniş çizgisini koruma ve büyütmede ciddi olanaklar sunmaktadır. Bu olanaklardan la-yıkıyla yararlanma pratiği orta ve uzun vadede ciddi kazanımların ortaya çıkarılması başarılı olacaktır. Sürecin ve ortaya çıkarılan/ çıkarılacak olan olanakların siyasal ve tarihsel anlamı, önemi ortadadır. Direniş tüm bunların devrim lehine kullanmak için önemli olanaklar sunmaktadır. İsrarlı bir duruş, kararlı bir yürüyüş, boyun eğmez, diz çökmez bir direngenlik, atılgan ve yaygın bir hareketlilik halk kitlelerinin bilincinde ve duygu dünyalarında

sıçrama yaratacak, umutlarını yükseltecektir. Bunun nesnel koşulları her zamankinden daha güçlüdür. Bütün mesele öznellüklerin bunu kavrayıp kendilerini buna göre donatmaları ve samimi olarak harekete geçmeleridir. Böyle bir duruş ve yürüyüşün faşizmin tüm yalan ve hilelerine, baskı ve vahşetine rağmen halk kitlelerine güven ve umut verecek, onların bilinçli hareketinin önünü açacaktır. Kendiliğinden, ekonomist tepkiler ve patlamalar böyle bir yaklaşımla sınıflı bilinçli devrimci kitle hareketlerine dönüştürülebilir.

Komünist ve devrimcilerin mevsimler boyu sürdürdüğü ÖO direnişi ağır bedeller kan-can pahasına, hafızasız, sakat kalma pahasına kararlı ve coşkulu bir ırmak gibi akmaya devam ediyor. Bu onurlu ve kararlı yürüyüş esas olarak komünist ve devrimci tut-saklar üzerinden sürdürülürken direnişin diğer alanlarını bunu tam olarak kavrayıp buna uygun bir hareket tarzı içinde olduklarını söylemek ne yazık ki mümkün değil. Bu direnişin en zaaflı yanı olarak düşmana rahat nefes aldır-dığı söylenebilir. **Faşizmin mevsimler boyu vahşetine karşı sürdürülen direniş bugün (uzun zamandır) bir denge durumunda, denge aşamasında bulunmaktadır. Bu dengeyi lehimize çevirmek için daha etkili taktikler izlenmesi zorunludur. İçeri-si-dışarısının bütünlüklü ve etkili yöntemleriyle çok kısa zamanda denge durumu sarsılacak ve üstünlük elde edilmiş, faşizme diz çöktürülmüş olacaktır. Bunun önemle görülmesi gerekir. Düşünüş ve hareket tarzının buna göre ayarlanması, yeniden düzenlenmesiyle direniş sahiplenilebilir tarihsel misyona uygun hareket edilebilir. Aksi bir yaklaşım objektif olarak direnişin uzağında, kenarında olmaktır. Sahibi, sürdürücüsü değil de yardımcısı ve destekçisi statüsünün meşrulaştırılması anlamına gelir. Son derece yanlış ve sorumsuzca bir yaklaşım olur böyle düşünmek ve davranmak. Böyle bir yaklaşımın, direnişin halk kitlelerinin duygu ve düşünce dünyalarında yarattığı sarsıntıyı, oluşturduğu sempatiyi rafine ederek bilince ve harekete dönüş-**

türebilmesi mümkün olmaz. En asgari sınırlarda, parçalarda düşünüp günlük bazı görevleri asgari düzeyde bir çabayla halk kitleleri eğitilemez, örgütlenemez, devrim davası büyütülemez. Faşizme geri adım atılarak yeni mevziler kazanılamaz. Devrimcilik, komünistlik adına kim bu sınırların dışına çıkmıyorsa o kendini ve başkalarını kandırıyor demektir.

Emperyalizminin gücü direnişi kırmaya yetmeyecektir

Faşizmin, ülke ve dünya halklarının, tüm karşı-devrim güçlerinin gündemini mevsimler boyu işgal eden Ö. O direnişi tüm tasfiye planları ve vahşi saldırılara rağmen kararlı ve coşkulu bir biçimde devam ediyor. AB emperyalistleri ve faşist devlet direnişin etkisini kırma ve tasfiye etme planında anlaşmış durumdadırlar. Zaten bu saldırının emperyalist genel saldırının bir parçası olduğu, F tipi zindan saldırısının da AB zindan modeli olduğu başından beri ortaya konulmakta ve bilinmektedir. Avrupa Konseyi Başkanı "F tipi hapisane bizim modelimizdir" demektedir. Ona "tecrit koşulları ağır" dedirten şey ise direnişin kamuoyu üzerinde yarattığı etki ve bunun yarattığı baskılanmadır. Bu baskı ve teşhir faaliyetine kimi emperyalist haydutlar kendi gerçek yüzlerini gizlemek ve toplumsal tepkinin radikalleşmesini engellemek, yanı sıra onların maskesini düşüreceklerinden korktukları için "tecritin yumuşatılması"ni istemek zorunda kalmışlardır. **Bilinmeli ve görülmelidir ki emperyalist haydutlar ne demokrasi, insan hakları savunucusu ne de komünist ve devrimcilerle karşı faşizmden daha toleranslı davranırlar. Almanya, Fransa, İspanya, İngiltere ve Amerika'da politik tutsaklara nasıl davrandıkları somut örneklerle ortada ve bilinmektedir. En vahşi, en zalim imha ve**

teslim alma planları uygulanmış ve uygulanmaktadır. **Almanya da RAF, İspanya'da Grapo ve ETA, İngiltere de IRA, Amerika da Rozenbergler, Abu Jamal vb.vb. örnekler çoğaltılabilir. Sadece bunlar mı? Hayır. Demokratik sınırlar içinde geliştirilen anti-emperyalist eylemlere karşı saldırıları onların ne kadar demokratik olduklarını gözler önüne seriyor. Muhafif hareket biraz güçlenip radikalleşince emperyalizmin şiddet ve katliamda faşizminden geriye kalır yanının olmadığı/ olmayacağı açık ve somuttur.**

Emperyalizmin ve faşizmin bütünlüklü saldırıları, işçi sınıfı ve geniş halk kitlelerini kuşatarak teslim almaya ve boğmaya yönelik azgınca devam ediyor.



Bu gerçeklik içinde tüm azgın saldırılara rağmen Ölüm Orucu direnişini kıramayan, tasfiye edemeyen, direnişçilere boyun eğdiremeyen faşizm yaşadığı acizlikle yeni saldırı ve entrikalar devreye sokmakta, direnişi tasfiye etmenin hayalini kurmaktadır. Kullanılan onlarca vahşi ve hileli saldırı esas olarak boşa çıkarıldı.

"Ceza veya tahliye" manevrası TC'nin açmazını daha da derinleştiriyor

Bugün yeni hileler ve entrikalarla, yalanlarla direnişe karşı yeni saldırılar geliştiriliyor, geliştirilmek isteniyor.

Direnişçilerin bir kısmı 'tahliye' edilerek direniş zayıflatılmaya ve bu yolla tasfiye edilmeye çalışılıyor. Bu faşizmin hileli saldırılarından biridir. Zorla müdahalelerle sakat ve hafızasız bırakılan

direnişçilerin bırakılarak Ö.O direnişini bitireceğini sanıyordu. Ancak bu saldırı önemli ölçüde boşa çıkarılmıştır. Boşa çıkarılınca bu saldırının kapsamını genişleterek daha fazla sayıda direnişçi "6 ay ceza ertelemesi" hilesiyle ailelerine verildi. Hem kamuoyu kandırılacak, hem direnişçi güçler zayıflatılacak, hem de aileler her biri birer yarı ölüye dönüştürülmüş direnişçilerin sorunlarına bağlanmış olacak. Bununla amaçlanan "direnişin kendiliğinden biteceği"dir. Bu tür hile ve yalanlarla direnişin bitmeyeceği, bitirilemeyeceğini Bakan Sami Türk "yeni yeni ekipler çıkarıyorlar. Bu da direnişin bitmeyeceği anlamına geliyor" açıklamasıyla itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Tüm kozlarını kullanan ve

Zorla müdahaleler sonucu sakat bırakılmış, hafzasız çalınmış onlarca direnişçi "tahliye" edildi. Bunların bırakılmasıyla Ölüm Orucu görece zayıflamış gibi görünebilir. Ancak sorunu ve süreci doğru anlamak gerekir. Mevsimler boyu süren direniş, içerde ve dışarıda, ülkede ve dünyada siyasal etkisini kabul ettirmiş ve bu etki gündemdeki ağırlığını önemli ölçüde korumaktadır. Hatta son süreçte faşizmin "hayata dönüş" adını verdiği 19 Aralık katliamına ilişkin ortaya çıkan "belgeler" ve "raporlar"la daha da haklı ve meşru bir zemine oturmuştur. Direniş güçlerinin bir kısmının "değişmesi" veya görece azalması direnişin ağırlığını ve önemini ortadan kaldırmaz. Önemli olan siyasal, ideolojik duruşta net olmak ve az sayıda güç kalsa da bulunulan hedefe doğru yürüme kararlılığına sahip olmaktır. Tüm direnişçiler yeni direniş adayları, tüm tutsaklar bu kararlılığa sahip olduklarını defalarca kanıtladılar. Bu kararlılık ve devrimci irade sonucu belirleyecek esas unsurdur. Dışarıdaki güçlerin görevlerini yapmasıyla bu direniş daha da güçlenecek ve zaferin kazanılmasını yakınlatacaktır.

Direnişin tarihsel

ve siyasal anlamı ve önemini yeterince bilince çıkaramayanlar, yılgınlık ve karamsarlık içinde olanlar, sürecin ve direnişin öznesi olamayanlar direnişin zaferine güvensizlik besleyenler bir "bekle gör" tutumu içerisine girmiş durumdadırlar. Bu tutum yanlış ve zararlıdır. Direnişi güçsüz kılacak, zayıflatacak yaklaşımlardır bunlar. Yüreği ve beyniyle direnişin yanında olanlar bu tür anlayışlara pirim vermemeli sürekli ileri ve etkili adımlarla direnişe güç vermelidir. Beklemek, umutsuzluk beslemek düşmanı güçlendirir. Umutsuzluk umududur düşmanın. En karanlık zamanlarda bile direnişe ve zafere olan inanç, geleceğe beslenen umut asla terkedilmemelidir. Sınıf savaşımının yasalarına uygun düşünmeli ve yaşamalıyız. Aksi tüm yaklaşımlar kaybettirir.

hepsinde çaresiz kalan faşizm son kez olarak bu hileli saldırıyı devreye sokmuş durumda kaldı. Direnişin kararlılığı karşısında çaresizce kan ve can istiyor, hafıza çalıyor, siliyor, sakat bırakıyor direnişçileri. Sonrada yeni ölümler olarak onların üzerinden politika yapıyor, oyun oynuyor.

Tüm diğer saldırılar, hileler ve entrikalar bilindiği için daha Mayıs ayından itibaren yeni gönüllü ekipler halinde yüzlerce direnişçi mevzilere yattı. Mevziler boş bırakılmadı. Mevsimler boyu kırılmayan bastırılmayan direniş yeni gönüllü ekiplerle mevsimler boyu sürecek, sürdürülecektir. Bunun dışında bir yol yoktur. Direniş ancak devrimci-komünist tutsakların insani, demokratik ve meşru taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlanabilir.

Kendini sınıf savaşımının ve büyük Ö.Orucu direnişinin kızgın ateşinin dışında, kenarında gören, böyle düşünüp böyle yaşayanlar elbette direnişin siyasal, ideolojik ve örgütsel yanlarıyla fazla ilgili olamazlar, olmazlar. Onlar daha çok dar, duygusal, hümanist, yarı aydın bir çerçevede sorunu ele alır, ortaya çıkan kaba sonuçlara göre bazı tespitler yapmaktan öteye bir bilince sahip değillerdir. Bu yaklaşımla böylesine önemli, tarihsel ve siyasal bir direniş anlaşılabilir, kavranamaz. Tam tersine bu tür yaklaşımlar karamsarlık ve umutsuzluk yayar. Oysa komünistler en zor koşullarda, fırtınalar içinde bıçak sırtında yürürken bile kendi sınıfsal yaklaşımlarını, sınıf savaşımının yasalarını asla unutmazlar/ unutmamalıdır. Unuturlarsa rotasını şaşırır, fırtınalarda kaybolup giderler.

Sürdürülen direnişin sadece F tipi tecrit ve izolasyonla sınırlı olmadığını defalarca belirledik. Keza gelinen aşamada ne kadar bedel ödendiği, ödeneceği, kimlerin yitirileceği, kimlerin hafızasız ve sakat kalacağı sorununu aşmıştır. Tüm bunların görülüp sorunun doğru anlaşılması gerekmektedir. Sorun bu tarihsel direnişin başarıyla sürdürülüp zaferin kazanılmasıdır. Önemli ve tarihsel olan

tımız, bugünümüz ve geleceğimiz, halkımız ve sınıfımız, enternasyonal proletarya ve bölge halkları, şehitlerimiz ve direnişçilerimiz, yoldaşlarımız ve siperdaşlarımız, ailelerimiz ve dostlarımız için önemli ve tarihsel bir dönemeç olan direniş sürecinin dar ve yüzeysel, ortaya çıkan bazı sonuçlara göre değerlendirilmemesi son derece yanlış ve bilimsel olmayan bir yaklaşımdır. Kazanıcı değil, kaybettiği ve öldüğü da tehlikelidir.

Düşünce ve duygu dünyamızı sınıf savaşımının yasalarına göre şekillendirmek durumundayız. Sınıf savaşımının herhangi bir alanında, herhangi bir çatışmada çok kan kaybedebilir, büyük yaralar alabiliriz. Bu ağır bir yenilgi biçiminde de yaşanabilir. Tüm bunlar olasıdır, doğaldır. Ancak bu yaralanmalar, acılar ve olası yenilgiler



yüreğinde. Kaybeden ve yenilgilerden kazanım ve zaferler çıkarma cesaret ve kararlılığına sahip olmak için yenilgili, yığın ve sistem içi düşünüş tarzını kafalarda ve yürekte mahkum etmek zorunludur. Bunun garantisi ise ideolojik duruş ve sınıf savaşımının yasalarına uygun istikrarlı yürüyüştür. Özellikle böylesi dönemlerde umutsuzluk ve yılgınlık tohumlarını taşıyanlar çok olur. Onun yeşerme zemini vardır. Bunu görüyoruz. Ancak ondan daha güçlü olan umudun, direnişin, geleceğin ve zaferin tohumlarıdır. Bunun zemini daha güçlüdür. Bugün ve gelecek açısından bu tohumu yeşertmek ve ürüne dönüştürmek için cesaretle, coşkuyla, kararlılıkla emek verenler bunu başaracak ve kazanacaklardır. Gecenin en karanlık olduğu an aslında şafağın sökmeye en yakın anıdır. Bugünün karanlığına, suskunluk ve kayıtsızlık terörüne boyun eğmemek başlı başına bir direniştir. Bu direnişin büyüülmesi gerekir.

Faşizm teslim alma, rehabilit etme politikalarında asla başarılı olamayacaktır. Komünist ve devrimci hareket bu vahşi saldırılara boyun eğmedi, asla boyun eğmeyecek, diz çökmeyecektir. Başından sonuna kadar devrimci direniş çizgisiyle direnmeye ve kazanmaya kilitlenmiştir. Mevsimler boyu direndik, yıllar boyu direneceğiz. Bu direniş sürecinin her bir aşaması büyük taktik çarpışmalarla ağır bedeller ödenerek, ağır bedeller ödetilerek yaşanıyor, yaşanmaya devam edecektir. Bunun herkes tarafından iyi ve doğru anlaşılması gerekir. Boş hayaller kurulmamalı, yanlış beklentilere saplanılmamalıdır. Yılgınlık-karamsarlık batağına batılmamalı, bekle gör tavrına düşülmemelidir.

Birkez daha vurgulamak gerekir ki, empeyalizm ve faşizmin

topyekün saldırılarına ve F tipi zindan saldırısına karşı içerde ve dışarıda, ideolojik, siyasal direnişimiz, büyük Ölüm Orucu direnişimiz devam ediyor, devam edecektir. Hiçbir saldırı, hile ve yalan, katliam ve işkence, tecrit ve izolasyon, hafıza silme-öldürme ve sakat bırakma, zorla müdahale ve 'ceza erteleme' sahtekarlığı direnişi kıramaz, tasfiye edemez, komünist ve devrimci tutsakları teslim alamaz.

"Tahliye" hilesiyle direnişin kendiliğinden biteceğini sanmak ve beklemek boş ve anlamsız bir beklentiden ibarettir. Yüzlerce Ölüm Orucu direnişçisi ve diğer direnişçilerle yüzlerce devrimci, komünist tutsak direnişi kararlıca sürdürüyor. Tecrit ve izolasyon parçalanana kadar da sürdüreceklerdir. Başka hiçbir seçenek bırakılmamıştır. Ya tecrit ve izolasyon parçalanacak ya da sonuna kadar direnip ölecek, sakat kalacak, ya da hafızalarımızı yitirerek yarı ölümler haline geleceğiz. Bu ölüm ülkesinde ölü sayıcılar, hafıza çalıcılar onları seyredenlere, vicdanı küllenmişlere rahat yüzü göstermeyeceğiz. Mevsimler boyu açlığımızın çığlığı, eriyen bedenlerimiz onların yaşamlarının her anını dolduracaktır. Tarih boyunca bu utançtan ve kabustan kululamayacaklardır. Daha şimdiden insanlık ve tarih onları lanetli ilan etmiştir.

Ve elbette insanlığın vicdanı tüm bunları kaydediyor. Bunu biliyoruz. Bugün bizim öldürülmemiz ve yarı ölümler haline gelmemiz, tecrit ve izolasyon koşullarında yaşayan ölümler haline getirilerek kişiliksiz ve kimliksiz olmamızı isteyenler, bunu yapanlar tarihin ve insanlığın öfkesinden kurtaramayacaklardır kendilerini. "Bizimde günümüz gelecek" demişti Bobby Sands. Evet bizde aynı şeyi söylüyoruz. **Bizimde günümüz gelecek.** Buna tüm varlığımızla inanıyoruz. Gecenin karanlığı nasıl ki gündüze gebeyse ve güneş bir çocuk gibi gecenin içinden doğup geliyorsa, bizimde bu karanlığın ve vahşetin içinden aydınlık günleriniz ve zaferimiz doğacaktır. Bunu herkes görecek. Bugün olmasada yarın.. Biz görmesekte halkımızın onurlu evlatları bunu görecek ve yaşayacaktır. O halde **"Yaşasın direniş, yaşasın zafer!"**

Direnişin tarihsel ve siyasal anlamı ve önemini yeterince bilince çıkaramayanlar, yılgınlık ve karamsarlık içinde olanlar, sürecin ve direnişin öznesi olamayanlar direnişin zaferine güvensizlik besleyenler bir "bekle gör" tutumu içerisine girmiş durumdadırlar. Bu tutum yanlış ve zararlıdır. Direnişi güçsüz kılacak, zayıflatacak yaklaşımlardır bunlar. Yüreği ve beyniyle direnişin yanın da olanlar bu tür anlayışlara pirim vermemeli sürekli ileri ve etkili adımlarla direnişe güç vermelidir.

budur. Siyasal, ideolojik, örgütsel ve kişilikler açısından tarihsel öneme sahip olan budur. İçerde ve dışarıda. Yaşamın ve sınıf savaşımının bütün alanlarında böyle düşünülmesi, buna uygun hareket edilmesi zorunludur. İdeolojimiz ve siyasetimiz, kolektif yaşamımız ve pratik hat-

düşünüş tarzımızı belirlemeye başlar, bizi kuşatırsa gerçek anlamda o zaman kaybetmiş oluruz. Önemli olan ideolojik duruşumuzu yitirmek, düşünüş tarzımızın yara olmasını engellemektir. Bu korunduğu sürece her kaybediş daha büyük kazanımları, her yenilgi daha büyük zaferi tohumlar

“Tahliyeler direnişi zayıflatma amacı taşıyor”

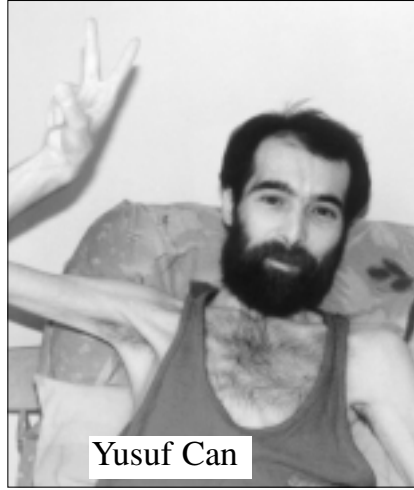


Hüsnü Turan

İstanbul: F tipi hapisanelerde 220-270'li günleri aşan ÖO ve AG'lerin hapisanelerde ve hastanelerde sürdürülmesiyle çıkmaza düşen devlet; son çare olarak gördüğü tahliyelerle bu zor süreci kendi üstünden atmak istiyor. Tahliyelerin sürdüğü bu günlerde 13 Temmuz günü Edirne F Tipi'nden tahliye edilen **Hüsnü Turan**, Yusuf Can, **Sadık Yılmaz** ve Kartal F tipinden daha önce tahliye edilen **Diren Kırkoç** ve **Melek Tokur**'dan devletin tahliye politikası üzerine görüş aldık.

Hüsnü Turan (Edirne F tipi)

Aslında o sürecin tahlili bizler tarafından yapılmıştı. Topyekün bir saldırı olduğunun bilincindeydik. F tipi hapisaneler bu saldırının zindan ayağıydı. Hangi araçlar üzerinden hayata geçirileceği üzerine fikir yürütüyorduk. 9 Aralık'ta Açlık Grevi'ne başladık. 22 Ekim'de AG ve ÖO'na başlayan 3 yapı vardı. Süreç artık önüne geçilmez bir hal almıştı. 19 Aralık'ta herkesin bildiği katliam gerçekleşti. İnsanlar diri diri yakıldılar. Ben Bayrampaşa katliamından şans eseri sağ kurtulandan oldum. Edirne F Tipi'ne götürüldüğümüzde orada yapılan işkenceler daha önce anlatıldı. AG'mizi 30'uncu gününde Ölüm Orucuna çevirdik. Girerken; tecrit, izolasyon, insanlık dışı uygulamalara, tüm halkımıza, insanlığa yönelik saldırılara karşı meşru direniş hakkımızı kullandık. Tüm bu saldırılara karşı gönüllü oldum. Kararlılığım her zaman sonuna kadar sürdü. Gidebildiği yere kadar sürdüreceğimi yoldaşlara ilettim. Sürdürürken en büyük gücümü içerden, dışardan, yoldaşlardan ve halklarımızın direnme gücünden alıyordum. Ö. Orucu'nu yaşadığımız süre boyunca devlet bir çok yönden saldırdı. Ama her saldırının mutlaka bir sonu oluyor. Şimdi tahliyeler oldu. ÖO'ndakilerin cezalarını erteleyerek zayıflatmak istiyor. Çünkü direnişin en ön saflarındakilerin gücünü zayıflatılmış oluyor. Böyle bir amaç taşıyor. Bunun da bir bitişi var, böyle sürececek değil. Sürebilecek bir oyun değil devlet açısından. Sürecin çok fazla uzadığını biliyoruz. Ama böyle veya başka bir şekilde mutlaka kazanacağımıza inanıyorum.



Yusuf Can

Yusuf Can (Edirne F tipi)

Bursa Özel Tıp Hapishanesi'nde 10 Aralıkta F tipi hapisane saldırısına karşı AG'ye başlamıştım. 19 Aralık katliamıyla Edirne F tipine götürüldüm. 8 Ocak'da ÖO'na çevirdim. Bu süreçte Edirne F tipinde tecrit ve izolasyon en üst boyuttaydı. Bu saldırıları 12 Eylül'de ve 96 ÖO süreçlerinde yaşadık. Büyük bir deneyim ve kazanımdı. Taleplerimiz o dönemde kabul edildi. Belli uzlaşmalar o günkü süreçte sağlandı. Tabi ki haklarımız daha sonra gasp edildi. Hapisanelerde bu durum önümüzdeki yıllarda da yine karşımıza çıkar. Bugün bu durum çözüldü mü tabi ki hayır. Tecrit, izolasyon, ortak yaşam alanlarının kaldırılması, kişiliksizleştirme sürüyor. Ama buna karşı direnişimizde sürüyor. Tahliyeler bu direnişi bitiremez.

Bizler halkımızdan, inandığımız değerlerden aldığımız güçle direnişi sürdürdük. ÖO ve AG sadece ülkemizi değil dünyada artık en uzun süreci kapsadı. Herkes görüyor. Devlet bu zorlu süreci tahliyelerle atlattığı istiyor. Geçici tahliyelerle direnişin içini boşaltamaz. Çünkü içeride tecrit, izolasyon, kişiliksizleştirme yönelik her türlü saldırıya karşı direniş devam ediyor. Tahliye ederken bizleri tehdit ettiler “Bu süreci böyle atlattınız bir daha geldiğiniz de böyle olmayacak” dedi gardiyanlar. Bu sürecin kırılabilmesi ve kazanımlarla sonuçlanması içeride ve dışarıda devam eden ve güçlü eylemlilik birliklerinin oluşmasıyla aşılabilir.

Çiğdem Diren Kırkoç (Kartal Hapishanesi)

Daha önceden üç yapının sürdürdüğü Ölüm Orucu vardı. Devlet onları bahane



Çiğdem Diren Kırkoç

ederek 60. günlerde Anlaşacağız, F tiplerini erteledik” söylemleriyle 19 Aralık'da katliam gerçekleştirdi. 4 gün boyunca sürdü bu katliam. Bizler buna seyirci kalamazdık. Hele hele hücrelere konulan yoldaşlarımızdan, dostlarımızdan ayrı konduğumuz bir ortamda sessiz kalamazdık. Bizler 9 Aralık'ta başlattığımız SAG'ı katliamdan sonra ÖO'na çevirdik. Gelişen aşamada zorla müdahalelerle sakat bırakmalar öldürmeyi süreci uzatma tavrına girdi devlet. Taleplerimiz kabul edilmeyecek talepler değildi. Bir insan, tecrit koşullarında hergün dayak, işkenceyle nasıl yaşayabilir? Bunlara sessiz kalamazdık. Şu aşamada ise devletin öldürmeyi sakat bırakmasıyla karşı karşıyayız. Şu anda ben de bu politika sonucunda tahliye edilenlerdenim. Ve şimdi kendi yaşamımı tek başıma sürdüremiyorum. Direniş sürecinin 150'li günleriydi bilincim kapanıp kalbim durmuş. Ve bu durumda bana müdahale edilmiş. Ertesi gün kendime geldiğimde serumu farkedip ne olduğunu sormuştum. Hemen hemşireyi çağırıp çıkartmamı istedim. Çıkarmayınca ben kendim çıkardım. Direnişimizin 205. gününde tahliye oldum. Ayrıca direniş sürecinde tüberküloz hastalığına yakalanmışım. Hastalık beynime de sıçramış. Yine sol tarafımdan da felç geçirdim. Şu an tedavi oluyorum. Fakat tedaviye olumlu bir yanıt tam olarak yok. Tedavimin 2 yıl kadar sürebileceğini söylüyor doktorlar ben ise 6 ay süreyle tahliye edildim.



Melek Tokur

Bizlerin ÖO gazileri olarak yapması gereken şeyler var. Başta devletin bu politikasını teşhir etmek. Hala direniş sürüyor, hem de yeni katılımlarla sürüyor. Devletin bu politikasını teşhir ederek, geri adım attıracağız. Bizlerin istediği şey din dersleri değil, tecridin kaldırılmasıdır. Şuna tüm yüreğimle inanıyorum ki bu direnişte tek kişi de kalsak biz kazanacağız.

Melek Tokur (Kartal Hapishanesi)

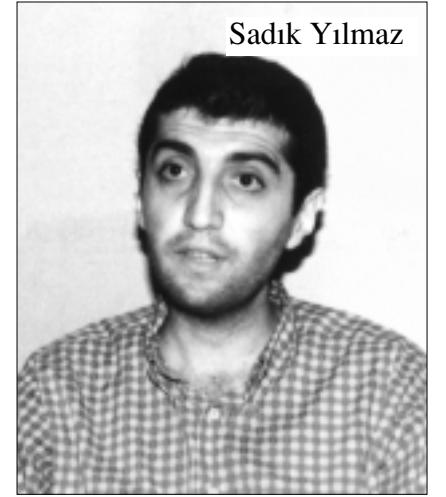
ÖO'larının devlet açısından sivri ucu olan hukuksal, insani, vicdan üzerinde bir baskı oluşturması yönünde, devlet kendi üzerindeki baskıyı törpülemeye, üzerindeki suçu, basıncın yükünü atmaya çalışıyor. Bunu görmek gerekir. Ama ÖO'nu bu şe-

kilde sonlandıramayacağımı da açıkça kabulü anlamına gelir. Bir yandan ÖO'dan tahliye ettiği insanlar var. Bir yanda ÖO hala sürüyor. Devlet tahliyelerin suskun oturmayacağını bilincinde şunu çok iyi biliyor. Hepimiz başına bela olacağız. Hem tedavi süreçlerimizin tamamlanması kamuoyuna gerçeklerin 1. ağızlarından teşhiri ifadelendirilmesi, hem incecik kollarımızla aslında toplumun, kamuoyunun vicdanını yeniden harekete geçirecek güce sahibiz. Devlet tahliye ederek başından atmaya çalıştı. Aslında şimdiden sonra başına bela olacağız ÖO direnişçileri olarak bunun teşhirini yapacağız.

Sadık Yılmaz (Edirne F tipi)

Tahliyeler devletin timsah gözyaşları

Özellikle direnişler bakımından “Bu işin sonu yok” diyor. Bu direnişin bir boyutunu oluşturan DKÖ'ler ve aileleri etkisizleştirmeye yönelik bir tutum. Mesela 96'dan rahatsızlıklarla kalan çok sayıda direnişçi var. Edirne'de de var. Mesela E-



Sadık Yılmaz

yüphan Başar var. Durumu gerçekten kötü. Onları tahliye etmiyor.

Direnme noktalarını kırmaya çalışıyorlar. Devletin geri adım atmayaacağını söylemeye çalışıyor. İçerdekiler için çok fazla değişen bir şey olmayacak. Kapıdan çıkarken cezaevi müdür “Devlet sizi şimdi bırakıyor, bir daha görüşürüz” dedi.

Silah bir kere çekilmişti, başka çaresi yoktu. Nasıl sürdürdük? Direnişe kilitlendik. 90-100'üncü günlere geldiğimizde bu işin çok uzayacağını anladık. Bizi ikna etmek için psikologlar gözüne kestirdiklerini götürüyorlardı. İşte bırakın, sayımlarda (iki katlı olduğundan) aşağı indirmek için dayak atıyorlardı. Biz inmiyorduk. Bize diyorlardı “Biz dayak atmaktan yorulduk. Siz yorulmadınız mı?”

Tahliyeler için kişileri önceden belirlemiştiler. Ölüm Orucu'nda olmayanları da tahliye ettiler. Özellikle aileleri etkisizleştirmek istiyorlar.

Psikologlar 6 tane hücreyi gezdi, ikna etmek için ikna edemeyince geçtiler.

Devletin tutsakları sakat bırakma politikasını boşa çıkaralım

Giriş

Dünyada ve ülkemizde özellikle tuklu ve hükümlülerin yaptıkları açlık grevleri ve bu grevlerin sonucu ortaya çıkan Wernicke Korsakoff Sendromuna maruz kalan kişinin kendisi, onu tedavi eden sağlık çalışanı ve yakınlarının bu hastalığın belirtilerini, yapılacak tedaviyi ve uygulanacak diyetin ne olacağını bilmesi açısından önemli olduğunu düşünerek bu broşürü hazırlamaya karar verdik.

Genel Bilgiler;

Açlık ve yetersiz beslenme vücutta ağır yıkımlara, ölümlere ve özellikle nörolojik sekellere yol açmaktadır. Geçmişte büyük savaşlar sırasında tutsak edilen savaş esirleri yetersiz beslenme koşullarıyla karşılaşmışlardır. Örneğin; 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Japon toplama kamplarında tutulan savaş esirlerinde yapılan değerlendirmelerde dizanteri, sıtma, enfeksiyöz hepatit, difteri ve bağırsak paraziti enfeksiyonları ile malnütrisyon ve spesifik vitamin eksikliği bulguları saptanmıştır. Dikkat çeken bir özellik savaş esirlerinin tropikal ülkeler toplama kamplarında tutulanlarında, Avrupa'daki toplama kamplarında olanlardan çok daha fazla beslenme ile ilgili komplikasyonlar gelişmiştir. Tropikal bölgelerdeki diyet koşulları yanı sıra, yaygın sıtma ve dizanteri benzeri bağırsak enfeksiyonları sonucu gelişen emilim bozukluğunun (malabsorpsiyon), beslenme yetersizliğini daha da derinleştirdiği düşünülmektedir. Ayrıca kuraklık-kıtlık mevsimlerinde 3. Dünya ülkelerinde açlık nedeni ile toplu ölümlerin ve hastalıkların olduğu bilinmektedir. Batı ülkelerinde ise alkolizm yetersiz beslenme nedeni olarak karşımıza çıkmaktadır. Ayrıca açlığın nedenleri arasında gönüllü açlık eylemleri sayılabilir.

Wernicke-Korsakoff Sendromu nedir?

Wernicke hastalığı veya Wernicke ansefalopatisi (WA) ve Korsakoff Psikozu(K.P.) veya Korsakoff Sendromu (K.S.), 19 yy.ın sonlarında tanımlanmış nörolojik bozukluklardır. Bu klinik tabloların tümü beslenme yetersizliği ve alkolizmle ilişkilendirilmektedir. Özellikle B 1 vitamini (tiamin) eksikliği ile doğrudan ilişkilidir.

Hangi belirtiler görülür?

Wernicke Ansefalopatisi (hastalığı), Ataksi, (duruş ve yürüyüş bozukluğu) göz bulguları ve bilinç bulanıklığı bulgularının birisi veya bir kaç seyrek olarak da tümü birden gözlenerek başlayabilmektedir.

1- Göz bulguları;

Nistagmus; (istemsiz göz hareketleri) en genel bulgudur, bazen de tek göz bulgusu olarak görülebilir. Başlangıçta göz siniri felci nedeni ile Nistagmus görülmeyebilir. B 1 vitamini tedavisinin başlanmasıyla birlikte, göz felcinin düzelme aşamalarında ortaya çıkabilir veya varolan Nisgasmus daha belirgin hale gelebilir. Tek bulgu olarak yaşam boyu kalabilir.

İkinci en genel göz bulgusu, göz siniri tutulumu sonucu ortaya çıkan çift görmedir.

2- Ataksi;

Hastalığın üçüncü en genel bulgusudur. Hastalar tipik olarak ayaklarını açarak durmakta ve tutunamayarak öne doğru düşme eğilimi göstermektedirler. Desteksiz oturma ve yürüme engellenmektedir. Temel duruş ve yürüyüşün güvensiz, yavaş ve kısa adımlarla gerçekleştiği gözlemlenmektedir. Gövde ataksisi yanında ekstremitelerde de (kol ve bacak) ataksi olabilir. Örneğin ellerde titreme bulgusu ekstremitelerde ataksisinin bir belirtisidir.

3- Bilinç bulanıklığı;

Wernicke Ansefalopatisi (W.A.) için karakteristik olan bozukluk "Global konfüzyonel durum"dur. Durgunluk, donukluk, cevapsızlık veya uygun olmayan cevaplar, yönelim bozukluğu, dikkat ve ilgide azalma, konsantrasyon bozukluğu, algı bozukluğu bu tablonun tipik bulgularıdır. Hastalarda uykuya eğilim mevcuttur, kolayca uyandırılırlar da uyanık tutmak zordur. Çoğunlukla durumlarının farkında değillerdir, soruları cevapsız bırakabilirler veya baştan savma saçma, uygunsuz cevaplar verebilirler, adlarını bilir ancak olduklarını, neden geldiklerini, ne zamandır hasta olduklarını bilmezler. Bunlar kendilerine öğretilse dahi kısa bir süre sonra yine yanlış yanıt verirler. Tiamin (B 1 vitamini) ve uygun diyetle hasta hızlıca daha uyanık ve dikkatli hale gelmektedir. Pek çok hastada bilinç bulanıklığı durumu azaldıkça, anlamsız çene çalmalar başlamaktadır. Hastada tanı konulamaz ve uygun tedavi başlanmazsa uykuya eğilim artarak birkaç hafta içinde koma hali görülmekte ve ölümle sonuçlanmaktadır.

Diğer laboratuvar ve klinik bulgular; beslenme eksikliğinin genel bulguları olan dilde kızarıklık, şelosiz, angular stomatit, deri değişiklikleri gözlenebilmektedir. Karaciğerde yağlanma ve karaciğer fonksiyon bozuklukları mevcuttur, vücut ısısı düşüklüğü iyi tanımlanmış bir bulgudur, özellikle uykuya eğilimli ve komadaki hastalarda Wernicke Ansefalopatisi triadi bulguları olmadığında (Ataksi, göz bulguları. Bilinç bulanıklığı)

ateş dikkatli ölçülmelidir. Yüksek ateş enfeksiyona bağlanmalı, vücut ısısı düşüklüğü ısıtmaya cevap vermemekte ancak tiamin tedavisi ile günler içinde vücut ısısı yükselmektedir.

Dolaşım sistemi bulguları olarak çarpıntı, eforda oluşan solunum sıkıntısı, ani tansiyon düşüklükleri ve EKG değişiklikleri gözlenmektedir.

Korsakoff Sendromu Psikozu

Hafıza fonksiyonunun iki önemli bölümünde etkilenme olmaktadır.

Anterograd ve Retrograd amnezi olan bu iki bölümün, daima birlikte etkilenmesi zorunludur. Retrograd amnezi hastalığın başlangıcından yıllar öncesine kadar giden eski bilgi ve deneyimlerin geri çağrılmasındaki bozukluklar olarak tanımlanmaktadır. Anterograd amnezi ise yeni bilgileri öğrenme ve kaydetmedeki bozukluktur. Konfabulasyon (masal uydurma) hastalığa özgü bir semptomdur, ancak tanı için varlığı zorunlu değildir.

Korsakoff Sendromu'nun kronik (ilerleyen) safhasında;

Hastalar durgun, isteksiz, ilgisiz duruma gelmektedirler. İnsanları tanıyamamakta, cevaplarını emin olamamaktadırlar. Hafızanın iyileşmesinin tam olduğu düşünülen kişilerde eski işlerinde eski performanslarına ulaşamadıkları gözlenmiştir.

Yakın geçmişin hafızasının uzak geçmişe oranla daha fazla bozulduğu gözlenmektedir. K.S. 'li hastalar iyileşse bile hastalığın akut dönemi için tümünde hafızada boşluk kalmaktadır. Bu durum kaydetmede bozukluktan daha çok, hastalığın akut dönemindeki bilinç bulanıklığı (konfüzyon) nedeni ile gelişmektedir. Retrograd amnezi çoğunlukla ağırdır ve hastalığın başlangıcından önceki birkaç yıllık dönemi kapsamaktadır. Bu nedenle bazen yanlışlıklar içeren hikayelerini tekrar tekrar aynı şekilde anlatabilmekte, zamanı yanlış değerlendirdiklerinden 9 yıl öncesine 1 yıl önce gibi hatırlayabilmektedirler.

Konfabulasyon (masal uydurma) hastalığa özgü bir semptomdur. Korsakoff sendromunda da hafıza dışındaki diğer kongnitif fonksiyonların çok az etkilendiği kabul edilmektedir. Konfabulasyon erken safhalarda belirgindir. Her hastada gelişmemekte, ortaya çıktığında sürekli olmamaktadır. Korsakoff sendromlu hastalar sıklıkla hafızalarındaki boşlukları konfabulasyonla doldurmaktadırlar.

Tedavi

Wernicke-Korsakoff sendromu tedavisi B 1 vitamini (Tiamin) yeterli verilmesine dayanmaktadır. Akut (Ani) bulgular ile başvuran hastalara acil damar yoluyla B 1 (Tiamin) verilmeye başlanması önemlidir.

Uzun süreli açlıklarda hastanın bağırsak emilimi bozulmuş olabileceğinden ilk günlerde tedavinin damar içine veya kas içine (iğne ile) 1000 mg. Tiamin verilmesi önerilmektedir.

Tiamin ısı ile aktivitesi bozulduğundan taze solüsyonların kullanılması uygundur. Aynı zamanda bağırsak emiliminin düzelmesi birkaç ay sürebileceğinden günde 3-4 defa 50-100 mg. ağızdan tiamine bir süre içinde devam edilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yetişkin bir kişi için günlük ortalama 1, 4 mg/ gün veya tüketilen her 1000 kcal için 0,5 mg. tiamine ihtiyaç vardır. İki haftadan uzun NG (gazogastrik sonda) veya İ.V. beslenme uygulanan hastalarda Wernicke ansefalopatisinden korunmak için tedavi sıvılarına tiamin eklenmelidir.

Tiamin tedavisi ile varolan bulgular hızla düzelme görülmektedir. Tedavinin erken başlaması ile strüktürel (yapısal) lezyonların gelişimi büyük oranda engellenmektedir.

Tiamin tedavisi takiben bakış paralizisinin hızla düzeldiği gözlenmektedir, Nistagmus ve atakside tedaviyle düzelme olmasına rağmen hastaların % 60'da rezidüel bulgu olarak kalmaktadırlar. Özellikle ataksilerde ilk haftada düzelme başlamayan hastada daha sonrasında da tam düzelme olmamaktadır. Genel bilinç bulanıklığı da diğer bulgularla beraber düzelmekte ancak % 80'nin de hafıza ile ilgili tablo kalıcı olabilmektedir.

Korsakoff sendromunda ise pek fazla düzelme görülmemektedir. Gözlenen düzelme ise yavaş ve düzensizdir. Amnestik tablolarda düzelme ilk bir yıl içinde gözlenmektedir.

Sonuçta; bütünüyle dışardan tiamin alımının kısıtlandığı hastalarımızda açlığın devam etmesi ile vücutta varolan tiamin depolarının tükenmesi ve WA ile uyumlu yakınmaların başlaması için belirleyicidir.

Açlığın sonlandırılmasında kısa süreli de olsa tiamin eklenmemiş glikoz yüklemesinin yapılması durumunda varolan WA yakınmalarının yaklaşık % 100 oranında arttığı saptanmıştır. 1996 açlık grevleri deneyimi açlığın sonlandırılması aşamasında B 1 vitamini eklenmeden parenteral glikoz yüklenmesi sonucu Wernicke Ansefalopatisi gelişen vakalar ile bu durum doğrulanmaktadır.

Benzer uzun süreli açlık sonrasında gelişen ağır kilo kaybının düzeltilmesinde zengin protein içeren diyet uygulanmalı, yeniden beslenme dikkatli ve monitorize olarak yapılmalıdır. Diyet tedavisi için bir diyetisyene başvurulmalı, hastanın genel durumuna göre kişisel diyet tedavisi düzenlenmelidir.

Uzamsız açlık grevlerindeki metabolik tablonun pek çok tehlikeli sonuçları için bu hastalarla ilgilenen sağlık çalışanlarının dikkatli olmaları gerekmektedir.

Karadenizde dayatılan koruculuğa karşı sessiz kalmayalım!

Bölgemizde gerillanın geliştirdiği mücadeleye paralel devlet tarafından yürürlüğe sokulan koruculaştırma politikası ilk olarak 1997 yılında denenmişti. Yeni bir uygulama olduğu için devlet daha çok kitleleri kazanma siyasetini öne çıkardı. Ajitasyon-propaganda yoluyla köylü kitlelerinin silah alıp koruculuk yapmasını istedi. Bir kaç köyü pilot köy seçip baskı, şiddet içerikli uygulamayla koruculuğu kabul ettirmeye çalıştı. Neticede oldukça sınırlı sayıda köyler üzerinde etkili oldu. Bu pilot köylere koruculuk dayatmasına paralel, seyyar karakollar kurdu. Bununla hem gerillanın daha başından politikayı boşa çıkarmasını engellemeye hem de politikasının sonuçlarını yakından gözlemlemeyi amaçladı. Fakat her iki durum da köylünün eski huzur ve rahatını bozdu. Askerin köydeki varlığı ilk elden köyün genç kadın ve kızlarına sarkıntılık ve tecavüz gibi olayları doğurdu. Askerin tecavüz ettiği Çerdiğin'den genç bir gelin intihar ederek yaşamına son verdi. Bu intihar olayı ile Tokat halkı ve köylüleri askerin köylerde konumlandırılmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını acı bir deneyimle öğrenmiş oldu.

2000 yılında bütün bölge hedefi ile tekrar gündeme koruculaştırma geldi. Daha önce bir albayı bölgeye atayıp papazı oynatarak, (sevecen-babacan tavırları ile köylüleri kazanmaya çalışmış) başarılı olamayan devlet, bu defa yeni politikası ile birlikte yeni bir albay atayıp, cellat yüzünü açıktan göstermeyi ve şiddet ve zor kullanarak köylüyü sindirip, yıldırıp koruculaştırmayı amaçladığını belli etti. Bu şiddet ve zoru kullanırken de özellikle devleti gizlemeyi ve şiddet politikasını albayın ferdi uygulaması gibi göstermeye özenle uyarak, köylülerde kafa bulandırılması amaçlandı.

Yeni politika resmi tören açılışları gibi bütün yerel mülkü amirlerin (vali, kaymakam, belediye başkanı, albay ve Özel Harp Dairesi vb. bir dizi rütbeli asker) 30-40 cemselik askeri konvoy eşliğinde köylere girip toplantılar örgütleyip, köylüye devletin ne kadar büyük ve güçlü olduğu yönünde ilk psikolojik saldırı ile köylünün sınıf karakteri gereği güç karşısında ki zayıf duruşundan yararlanarak koruculaştırmaya çalışırken; devletin bütün bu gücüyle arkalarında olduğunu her konuda kendilerine destek olacağı gibi safsatalar ile ikna yoluna... ardından da silah alıp koruculaşmak dışında alternatiflerinin olmadığını dillendirmeye başladılar. Bu yöntemler ile köy köy dolaşırken birçok köylüye silah alıp evlerinde saklamaları, birgün ihtiyaç duyabilecekleri yönünde tatlı tehdit ve telkinlerle iknaya çalıştılar. Köylülerden niçin kullanılacağını bilmeden, niye verildiğini düşünmeden kabul edenler oldu. Daha sonra halk arasında devletin bu silahları niye verdiği ve kendilerini nele- rin beklediği konusunda bilgi sahibi ol-

duklarında nasıl bir oyuna geldiklerini anladılar. Ve ne yapmaları gerektiğini nasıl iade edip kurtulabileceklerini bilememenin telaşına düştüler. Safça, albaya gidip silahları iade etmek isteyenler şiddet ile karşılaşınca mağduriyetlerini daha iyi kavrama durumuna geldiler. Buna birde bölgede faaliyet yürüten gerillanın, iade etmeleri gerektiği aksi durumda kendilerinin farklı yöntemlerle bu oyunu bozacaklarının propagandasını yapması ile köylü iyice korkmaya çaresizlik içinde düşünmeye başladı. Valiye yapılan müracatlarda çeşitli nasihatlar ile birlikte yine albaya havale edilmiş. Bir gafletle alıp pişman olanların durumu buyken almayanların durumu ise madalyonun bir başka yüzünü oluşturuyor. Silah almayı reddedenlere her türlü baskı ve şiddet en başından mübah sayılmış, her yol denenerek koruculaştırma askerin, özel timin insafına bırakılmış.

Karakollara çağırıp işkence yapılanlar, yalnızlaştırılıp işkence ve tehditlerle silah almaya çalışmaları, yol kontrollerinde gerekçesizce kimliklerine alko-

cek hiçbir güçleri yok. Diğer yönünde yıllardır okul ve sağlık hizmeti için inşa edilmiş resmi binalar askerlerce işgal edilerek, köylünün yıllarca beklediği öğretmen ve hemşire-ebe hayalleride kayboluyor.

Köylere konumlandırılmış askeri kuvvetler köy ve köylüler arasındaki çelişkilerden yararlanarak onları birbirine karşı silah almaya ikna etmeye çalışıyor.

Ayrıca dini farklılıkları sanki bir çelişkiymiş gibi ele alıp, her iki tarafada farklı yalanlar söyleyip, birbiri için tehditlermiş havası yaratarak, savunma amaçlı olsa silah almaları gerektiğini anlatıyor. Bölgede gizli ambargo uygulaması var. Köylü en temel ihtiyaçlarını karşılamak için haftada bir veya on günde bir şehre, ilçeye inip toplu malzeme alıyor. Köye dönerken yol kontrollerinde aramaya ve sorguya tabi tutulup "yiyecekleri teröristlere mi götürüyorsun? Niye bu kadar çok aldın? Kaç kişisiniz? Bundan sonra şu kadar alacaksın, fazlasına el koyarız" deniliyor.

Bu uygulamanın diğer ayağında; köy-

götürmesine izin verilmeyen köylünün ekonomik olarak içine alındığı kıskacı tahmin etmek zor olmasa gerek. Bunlara fiziki ve psikolojik işkencelerde eklendiğinde, silah alması için devletin nasıl bir politika ile köylünün üstüne gittiğini yaşamayanlar bile anlayabilirler.

Zaten devletin askeri-timi ve rütbelileri bunu düzenli yaptığı köy toplantılarında "ya yanımızda saf tutar silah alır bize yardımcı olursunuz" ya da hiçbir vatandaşlık hakkından "yararlanamazsınız", "Resmi dairelerde hiçbir işlem yaptırılmaz" diyor. Ve pratikte gerçekten böyle oluyor. Örneğin; temiz kağıdına ihtiyacı olan bir köylü silah almayı reddettiği için temiz kağıdı alamıyor. Ya da "siz vatandaşlık görevlerinizi yerine getirmediğiniz için devlette size yolu-elektrik getirmeyecektir" gibi tehditlerde bulunuyorlar.

Bu yaşananlardan "Ankara'nın haberi" yoktur! "Bunlar buradaki albayın keyfi uygulamalarıdır" şeklinde bir tesselliye sarılıyor. Oysa bu uygulamaların hepsi tamamen merkezi devlet politikasıdır. Ve her biri ayrı ayrı gizli kapılar ardında yetkili devlet makamlarınca alınmış ve albaya da bunları tavizsiz uygulama görevi düşmüştür. Ortak amaç Karadeniz halkına koruculuğu zorla kabul ettirmektir. Bunun için her yolu mübah sayıyorlar. Örneğin, bir köyde köylünün kapısının önüne silah şarjörü bırakılıyor ve bir gün sonraki operasyonda şarjörü bulma numarasıyla, "biz biliyorduk zaten size gelip gittiklerini sizlerin onlara yardım edip beslediğinizi yoksa bu dağlarda barınamazlar" deyip her türlü hakareti keyfi uygulamayı kendi oyunları ile meşrulaştırıyorlar. Yine bir başka köyde yardım ettiğini düşündükleri ve silah almayı reddettiği bilinen köylünün kapısının altından devrimci gazete ve dergiler atıp bilinen oyunu sahneye bir tiyatro komikliğinde köylüye işkence ve eziyet ederek bütün köylüye gözdağı veriyorlar. Bütün bunlar aslında devletin ne kadar aciz olduğunu kanıtıyor.

Köylere, yabancı devlet askeri gibi işgal edip, saat 20'den sonra komşu ziyaretlerini, hayvan ağıllarına gitmeyi, sokağa çıkmayı yasaklaması tamamen keyfi, faşizan ve kendinin gücünü köylüye kabul ettirmek amaçlıdır.

Bütün bu uygulamalara her köylü direnmiyor. Bu uygulamalardan yılıp silah alıp kurtulmayı düşünen köylülerde var. Onların bugünkü durumu almayanlara göre daha kötü olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Çünkü uygulamalardan sonra silah almış olan köylülere güvenmediğinin belli ederek 4-5 milyarlık senetler imzalatmış. Silahları tek tek köylülere seri numaraları ile zimmetlemiş. Gerillanın silahı iade etme yönlü çağrılarında sonra köylü, gerillanın gelip silahı alması durumunda ödemek zorunda kalacağı 4-5 milyarı nasıl ödeyeceğinin hesaplarını gece gündüz yapmasına rağmen bu büyüklükte parayı biraraya geti-



Karadeniz dağlarında faaliyet yürüten bir TIKKO birliği

nulup "gel karakoldan al" demeler. Karakollara çağrılanlara durumuna göre muamele yapılırken bazen sadece karakol psikoza yaratılmak amaçlı çağırıp hiçbir şey söylenilmeden geri gönderilenler bile var. Köyden alıp araziye götürüp "seni öldürür cesedini bir yol kenarına atarız, teröristler vurdu deriz. Aksini kimse ispatlayamaz", ölümünden korkmaya ise "karını, kızını dağa kaldırır kirletiriz seni köylülerin içine çıkamaz hale getiririz" gibi tehditlerden köylünün korkması anlaşılır bir durumdur.

Köylere kurulan seyyar karakollarla hem askeri bir taktik olarak alan tutma taktiğini hayata geçirirken hem de koruculuk politikasını yıldırma amaçlı uygulamalara süreklilik kazandırarak maddi bir güce dönüştürmeyi hedeflemekteler. Bu yönlü Almus ilçesinde 2-3 olan karakol sayısı 8-10'na çıkarılmış, Reşadiye'de 2-3 olan karakol sayısı 5-6'ya çıkarılmış, Erbaa ve Turhal'da birçok köy seyyar komando taburları yerleştirilmiş, Tokat Merkezde 2-3 köy bir karakol kurulmuş. Hafik ve Koyuluhisar'a birçok yeni karakol kurulmuş durumda ve bunlar devletin karakol inşasına verdiği önemi göstermek açısından yeterli bir veri oluşturmaktadır.

Köylüler bu karakolların kurulmasını tamamen karşılar ama bunu önleye-

lünün topladığı hasadını pazara götürürken karşılaştıklarıdır. Silah almadığı için havadan sudan bahanelerle işkence ve eziyet edilmekte pazara gitmesi engellenmeye çalışılmakta, örneğin, topladığı pancarı traktörle şehre götüren köylüyü yol kontrolünde durdurup "Bu pancarı yıkamamışsın böyle götüremezsin, geri götür yıka öyle gel" diyecek kadar pervasızlaşabilmekteler. Bu kontrolleri aşabilenleri şehir yolunda bu defa trafik polisleri karşılayıp anlamsız bahanelerle trafik cezaları keserek ekonomik olarak mağdur etmeye çalışmaktalar. Bunlarla köylünün pazara gitmesinin önüne geçerek, ekonomik baskı silahını kullanıp istediklerini yapmaya ikna etmek istiyorlar. Köylüye her fırsatta, bunu niye yaptıklarının mesajını da açıktan vermeyi ihmal etmiyorlar.

Bu vb. bir dizi uygulamanın etkisi ile iflas etmiş, köyde en temel ihtiyaçlarını bile karşılamakta zorlanan köylünün 3-5 büyük baş hayvanını yaylaya çıkarıp geçimine katkıda bulunma çabasında "ya silah alırsın, ya da yaylaya çıkamazsın" demekteler. Köylü "ne silah alırım ne de yaylaya çıkarırım" dese de, bu ekonomik baskıya çok fazla dayanamayacağını da görebiliyor. Odun ihtiyacı için kesime, hayvanların ot ihtiyacı için çayırları biçilmesine, pazara ürettiğini

remeyeceğinin farkına varması tasa ve kaygılarını korkuya dönüştürüyor. Diğer taraftan silahların elinde kalması durumunda gerillaya karşı kullanmaya da zorlanacağını daha şimdiden birkaç köyde operasyon esnasında, köyün giriş ve çıkışına 70 yaşındaki yaşlı köylünün eline tutuşturulmuş silahla gece karanlığında saatlerce nöbet tutturulması gibi yaşanan deneyimlerden anlamış durumdadır. Bu köylünün bir gün gerillayla da karşı karşıya getirileceği kaygısıyla korkusunu büyütüyor. Devlet ise herşeye rağmen koruculaştırma politikasına ısrarla adım devam etmekte. Bugün kandırıp silah verdiklerini yarın aktif koruculuk yapacağını belirttiler şimdiden görülüyor. Köy kahvelerini basıp gençlere “zorla silah alacaksınız” denmesi, gençleri fiziki özelliklerinden dolayı tercih ettiği ve ileride daha aktif görevlerde kullanmayı şimdiden planlı bir şekilde

amaçladığı sonucuna götürür.

Genel olarak Karadeniz bölgesinde özel olarak Tokat ve çevre il ve ilçelerde (Reşadiye, Almus, Niksar, Turhal, Erbaa, Tokat Merkez, Sivas-Hafik, Koyulhisar, Ordu-Mesudiye, Gülköy, Amasya, Taşova vb.) olağanlaştırılmaya çalışılan bu tür uygulamalar, basından, kamuoyundan büyük özenle gizlenmektedir. Çünkü, bu ilan edilmemiş Olağan Üstü Hal koşulları, devletin kendi yasalarını hiçe sayarak yaptığı gayri resmi, keyfi ve faşizan uygulamalardır. Bu yaşananların bölge dışındaki kamuoyundan saklanma becerisi oranında, buradaki pervasızlığın, yasa tanımazlığın, saldırganlığın dozajını artırarak devam ettirilmesi olanak sunuyor. Askeri yetkililer bu durumu kendi ağızlarından “kimse bizden hesap soramaz” diyerek devletin politikası olduğunu da itiraf etmiş oluyorlar.

Bu yaşananları kaleme almaya çalışarak gazetemiz okurları ile paylaşmak bu koşullar altında daha önem kazanıyor. Bölgeden biri olarak yaşadıklarımıza tek başına göğüs germek zorunda kalışımız, kendimizi yalnız hissetmeye ve edilgenliğe sürüklüyor. Oysa yalnız olmadığımızı biliyoruz. Yöremizin büyük şehirlerde birçok köy derneğinin olduğunu ve bunlarında köylerini koruma ve yaşatma amaçlı faaliyet içinde olduklarını duyuyoruz. Fakat, bölgede olup-bite-ne daha duyarlı olup sesimizi daha geniş kitlelere duyurarak kamuoyunun oluşmasına katkıda bulunma yoluyla devletin bu pervasızlığına kamu baskısı ile bir nebze olsa engellenmeye çalışmalıdır.

Anlatmaya çalıştığım bütün bu yaşananlar tabiki buradaki zorlu yaşamın sadece bir parçasını oluşturuyor. Bu uygulamaların tek amacı devlete yönelen ge-

rillayı halktan soyutlamak veya halkla karşı karşıya getirip amacına ulaşmasını engellemektir. Buna rağmen gerillanın hareketli tarzıyla geniş bir alanda faaliyet yürütmeye devam ettiğini söyleyen yine operasyona çıkan kolluk kuvvetlerinin ta kendisidir.

Yani gerillanın mücadelesini engellemek için her yolu mübah görüp denemelerine rağmen büyük bir acizlikle başarısız kalıyorlar. Bu da devletin halka daha pervasız yönelmesinin etkenlerinden biri olduğunu düşünüyorum. Bu yaşananlar birşeyi tekrar tekrar ispatlıyor ki gerilla Karadeniz Bölgesinde kök salmıştır onun sökülüp atılması mümkün değildir. O şimdi emin adımlarla dal budak salıp büyümeye, umudumuzu büyütme çalışıyor.

Tokat Merkez'den bir işçi-köylü okuru

Devletin “gizli” gündeminde; Karadeniz

Hemen hemen her yıl bahar ve yaz aylarıyla birlikte faşist TC devletinin “Sivil” ve askeri yetkililerinin katıldığı bir dizi toplantılar gerçekleştirir. Bu toplantılarda faşist TC devletine karşı silahlı mücadele yürüten başta TKP/ML TIKKO olmak üzere devrimci örgütlerin Karadeniz Bölgesindeki faaliyetleri, bu faaliyetlerin nasıl engellenebileceği değerlendirilir, bu çerçevede bir dizi kararlar alınır ve her yıl aynı bildik “terörün kökünü kazınacağı”, “devletin güçlü olduğu” teraneleriyle burjuva basına yansıtılır. Ardından da bölge halkına uygulanan zulüm ve baskı daha da artırılır.

Bu toplantılardan birisi de 3 Temmuz 2001'de İçişleri Bakanlığında; İçişleri Bakanı **Rüştü Kazım Yücelen**, Jandarma Genel Komutanlığı Harekât Başkanı Tümgeneral **Osman**

Özbek ve İstihbarat Daire Başkanı Tüm General **Ali Akgöz** ile Ordu- Giresun-Tokat Amasya-Sivas ve Çorum illerinden 19 milletvekili ile gerçekleştirilen gizli zirve oldu. Toplantıda devrimci örgütlerin faaliyetleri ve bu faaliyetlerin nasıl engelleneceğine ilişkin bölge milletvekillerinin tek tek önerileri alınarak, başta TKP/ML TIKKO olmak üzere bölgede faaliyet yürüten devrimcilerle mücadele edilmesi kararını yenilediler. Milletvekilleri bölgede “bölücü” değil ideolojik “terör” olduğunu savunurken bölgenin Güneydoğu ve Doğuya benzemediğini belirterek “Karadeniz ile Doğu Anadolu'yu karıştırmayın” uyarısında bulundular. Kırsal kalkınma projesinin devreye sokulmasını, dağlık alanlarda ulaşımın kolaylaştırılmasını, cep telefonu sisteminin bölgeye kurulmasını, kaymakamlıkların yetkililerinin artırılmasını ve Köy Hizmetleri'nin valiliklere bağlanmasını isteditiler. Ardından Tokat'a giden İçişleri Bakanı **Rüştü Kazım Yücelen** bölgenin genel, ekonomik, güvenlik ve asayiş konularının görüşüldüğü bir toplantıya katıldı. İçişleri Bakanı Yücelen'in başkanlığında Tokat İl Özel İdaresi'nde yapılan toplantıya Emniyet Genel Müdürü **Kemal Önal**, Jandarma İstihbarat Daire Başkanı Tümgeneral **Ali Akgöz**, Tokat, Amasya, Ordu,

Giresun, Çorum, ve Sivas valileri ile bu illerin jandarma ve polis yetkilileri katıldı. İçişleri Bakanı Yücelen Türkiye'de “bölücü” terörün belinin kırıldığını söyleyerek “Burada ideolojik terörün yerleşmeye çalıştığını hepimiz biliyoruz. Gözlerimizi buraya çevirdik. Burada ideolojik terörün yerleşmesine müsaade etmeyeceğiz. Bunun için bölge illerdeki valilerimizle burada evvela bizim devlet olarak ne tür iyileştirmeler yapabileceğimizi, istihdamda nasıl katkıda bulunabileceğimizi görüşeceğiz. Zaten o tedbirleri aldığımız zaman güvenlik güçlerimiz kendi üzerlerine düşen görevi yaparlar. Biz sadece, bölgedeki illerin sorunlarını belirlemek, vali-

yatmalarını arttırmış, korucu olmak, silah almak istemeyen köylülere yönelik baskılar şiddetlenmiş, köylünün köyünü terketmesi, orman kesiminden yararlandırmama, yol kontrolleri vb. artırılmıştı.

Devletin askeri ve teknik üstünlüklerine rağmen onların bu saldırıları, taktiklerini, gerillanın kendi geliştirdiği taktiklerle bir şekilde boşa çıkardığını bilen devlet, çareyi halka daha fazla zulüm ve işkence etmekte, halkın ordusuna karşı halkı kullanmakta buldu. Halkla gerillayı karşı karşıya getirmek isteyen devlet, halka zorla silah dağıtıp koruculaştırmaktadır. Koruculuğu kabul etmeyenler işkencelerden geçirilip, öldürülmekle, ailelerinin başına “birşeylerin gelebileceği” ile tehdit edil-

ğip, köylüyü taciz edip, canından bezdiriyorsa, köyleri boşaltabiliyorsa kaymakamların ve valilerin yetkileri artırıldığında neler yaşanmaz.

“Kırsal kalkınma projesi” devreye sokularak, dağlık alanlarda ulaşımın kolaylaştırılmasını, cep telefonu sisteminin bölgeye kurulmasını istiyorlar. Bölgenin kaldırılmasından, hizmet götürmekten bahsederek halkı yanıltmaya çalışıyorlar. Sormak gerek 78 yıldır bu bölgeye hizmet götürmemişler, yollarını yapmamışlar da bugün mü köylüyü hatırlamışlar? Ve görmek gerek hedeflenenin gerillalara ve köylere operasyonları kolaylaştırmak amaçlı olduğunu. Köy Hizmetleri'nin valiliklere bağlanmasını istemekle köylülere kendilerine muhtaç etmek istediklerini. Yarın koruculuğu kabul etmeyen, silah almayan, devletin isteklerini kabul etmeyen köylere yol, su vb. gibi zorunlu olarak yapması gereken hizmetleri de yapmayacaktır. Görmek gerek, devletin ideolojik temelde verilen bir mücadeleden ne denli korktuğunu. Halkın kendi sorunları etrafında birleştirilip, örgütlendiği taktirde, çürümüş düzenlerinin sistemlerinin yerle bir edileceğini bilen devlet, ısrarla “ideolojik terör” diye dem vurmakta, Karadeniz'in T. Kürdistan'ı ile karıştırılmamasının altı çizilmekte. Biliyorlar ki sınıf mücadelesi temelinde halkın örgütlenmesi kendileri için daha tehlikeli. Bunun için korkuyorlar ve halka daha fazla zulmediyorlar. Korkunun ecele faydası yoktur. IMF uşağı faşist devlette ne kadar çırpınsa köyleri boşaltsa, yaksa yaksa da, halk gerçeği görüyor, bu zulmede dur diyecektir.

Egemenlerin bu politikaları yıllardır ne T. Kürdistan'ında sonuç aldı ne de Karadeniz'de sonuç alacaktır. Tam tersi halkı daha fazla karşılarına alacaklar. Hiçbir koşulda, halkın öncü gücü, halkların umudu, Proletarya Partisinin yürüyüşünü, kitlelerle bütünleşmesini engelleyemeyecekler. Halkın, Karadeniz dağlarında, hapishanelerde ülkenin dört bir yanında yakılan direniş meşalesini, parlayan ışığı görmesini, ışığa koşmasını engelleyemeyeceklerdir. Halkımız biran önce zulme dur demeli, karanlığa karşı devrim saflarında, Proletarya Partisi saflarında örgütlenmelidir.

İçişleri'nde gizli toplantı
İçişleri Bakanı Yücelen, Jandarma'dan iki general ve 19 milletvekili, Ordu-Giresun-Tokat üçgenindeki terör olaylarını masaya yatırdı. Zirvede, TIKKO ve DHKP-C ile mücadele edilmesi benimsendi

lerimizin kaymakamlarımızın insiyatif kullanmasını ve denetlemesini sağlamaya yönelik toplantı yapıyoruz” dedi. TC devleti bölgede ki gerillanın yürüyüşünü engellemek, aksatmak için her türden yol ve yöntem baş vurmaktadır. Emperyalizmin IMF ve DB direktifli politikalarını bir bir meclisten geçiren ve işçinin, köylünün, emekçinin, esnafın, öğrencinin ölüm fermanları olan yasalarını hayata geçiren devlet, MGK toplantısında da “sosyal patlamalar” olabirliğine dikkat çekmişti. Açlığın yoksulluğun içinde boğulan halkımızın karşı çıkışlarını devrimci bir çizgi etrafında birleştirmede, gerçek kurtuluşun yolunu gösterecek olan halkın umudu, halkın partisi ve ordusunun her geçen gün kitlelerle bütünleşme, örgütlenme noktasında önemli adımlar attığını gören faşist TC halkın birleştirilip, örgütlenmesini engellemek için askeri, teknik olanaklarıyla hem halkın ordusuna hem de halka daha da azgızca saldırıyor. Geçtiğimiz yıl Şırnak, Malatya, Ankara, Nevşehir illerinden Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı güçler bölgeye kaydırılmıştı. Bu kaydırılan güçler Tokat, Sivas, Amasya, Samsun illerinde arazinin stratejik noktaları ve bu illerin çok sayıda köylerinde konuşlandırılmıştı. Köylülere yönelik koruculuk da-

Tohum Kültür Merkezi'nin Kartal şubesi açıldı

Tohumlar yayılıyor,
umut
büyüyor
Biliyoruz ki
Tohum atıldı toprağa
Ve sen
Ve ben
Ve biz varız hala toprakta
Söküp alsalar da çiçekli

dallarımızı

Tohumlarımız yüzlerce
Filizlerimiz binlerce kez çıkacak

yarınlarda

Şan olsun halkın bağrından çıkan devrimci sanata

Kartal: Tohumun kök salarak büyüdüğü, filiz filiz yeşererek envai çeşit renklere bürünüp yaşama canlılık kattığı, suyunu dağların pınarlarından damıtarak aldığı, bir tohum daha toprağın bağrından fıskırarak boy verdi. Koca dağların sırtından şavkıyan güneşle beslenen, yeşilini umuttan, suyunu da halktan alan tohumun yayılışı inançla, doğurganlıkla daha bir büyüyor, serpişiyor...

Mao'nun, bir halkın iki orduya ihtiyacı vardır değerlendirmesinden yola çıkarak, kültür-sanat alanında insanı temel olarak egemenlerin her türlü yoz kültürlerine karşı devrimci sanat ve kültür anlayışı temelinde kurulan Tohum Kültür Merkezi'nin bir şubesinde Kartal'da açıldı.

14 Temmuz 2001 tarihinde açılışı yapılan şubeye, gelenlerin sayıca artmasıyla saat 16:00'da açılış programı başlatıldı. TKM bünyesinde Barbara Halk Sahnesi'nde faaliyet yürüten Leyla Lüle'nin sunuculuğunu üstlendiği programda, ziyaretçiler tohum doğurganlığında, tohumca selamlanarak, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Şi-

irler eşliğinde yumruklarını hep beraber havaya kaldıran kitlenin saygı duruşundan sonra, açılış konuşmasını yapmak üzere TKM çalışanı İnan Aktaş sahneye davet edildi. 6 yıl önce tohumun ilk filizini verdiğini ve bu güne gelene kadar ki süreçlerini, egemenlerin kültür merkezleri üzerindeki baskılarını tutuklamalarını anlatan Aktaş, hedeflediklerini ve yapabildiklerini, Ankara'dan sonra Kartal'da da bir şube açabilmenin verdiği coşkuyu ifade etti.

"Egemenler kayıtsız şartsız teslimiyet istiyor"

Egemenlerin tüm olanaklarını kullanarak kendi kültürlerini hakim hale getirmeye çalıştıklarını belirten Aktaş "Egemenler uyuşturulmuş beyinler için kültürlerini ülkenin en ücra köşesine kadar götürmektedir. Kayıtsız şartsız teslimiyet ve dikensiz gül bahçesi istemektedirler" diyerek köleleştirilmiş kültüre karşı olacaklarını belirtti.

Son olarak "Yaşasın yeni demokrasi mücadelemiz", "kök saldı büyüyor tohum" diyen Aktaş'tan sonra türkülerini seslendirmek üzere Serhat Tunç Arıcan'a söz verildi. Arıcan'da tohum inancıyla kitleyi selamlarken inanç, kavga ve hasret dolu türkülerini seslendirdi.

"Her zaman tohuma destek verelim, mutlaka meyvelerini alacağız" diyerek sahnedeki ayrılan Arıcan'dan sonra direnişlerin açılışa taşıyan ve 45 gündür direnişte olan Aymasan Deri işçilerinden Sevgül Oğuz bir konuşma yaptı. Bir tohumun daha ekilmesinin mutluluk verici olduğunu belirten Oğuz, Aymasan direnişlerini özetleyerek hak almanın mücadeleden geçtiğini, kazanımlarının herke-

sin kazanımı olacağına vurgu yaptı. Konuşmaların ardından TKM Ankara Şubesi, Hamburg İşçi-Köylü okurları ve Demokrat Sanatçılar Birliği, gazetemiz İşçi-Köylü, Partizan, YDG'nin göndermiş olduğu

mesajlar okunurken; Açılım Hukuk Bürosu, TUYAB, Devrimci Demokrasi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, DDSB, Atılım Gazetesi, Kızıl Bayrak Kartal çalışanları da göndermiş oldukları mesajlarla açılışı selamladılar. Mesajların okunmasının ardından Yılmaz Yeşildağ'ın "F tipi" adlı şiiri okunurken, F tipi saldırısıyla birlikte tutuklanan TKM çalışanlarından Fadime Çelik, Hüseyin Çakıroğlu ve Gülşen Arslan'a söz verilerek duygu ve düşünceleri alındı. Her türlü baskıya rağmen direndiklerini ve yaşanan saldırıların sadece hapishaneler ayağıyla kalmadığını, tüm topluma yönelik olduğunu belirten çalışanlar, faaliyetlerine kaldıkları yerden devam edeceklerini belirttiler.

Program, Güneşe Türkü'nün türkü ve marşlarıyla coşkulu bir şekilde son bulurken, bir çok kurum gönderdiği çelenklerle açılış kutladı.

Ankara Şubesi'nden sonra Kartal'da faaliyetlerine başlayacak olan Tohum Kültür Merkezi'nin, insanın insana yabancılaştırıldığı bir ortamda açılması, bi-



reyselleştirilmiş tabular yerine, ortak üretim çerçevesinde her yaşta halk katmanlarını bir araya getirmeyi amaçlayarak kültür cephesinde geleceğe ışık tutmaktadır. Sömürünün her geçen gün artarak yoğunlaştığı ve kendini her geçen gün yenileyerek çeşitli maskeler altında var eden egemen oyunlara karşı, başkaldırılan yumruğun bir parçasını oluşturan kültür-sanatta, ileriye dönük, yeniden ve bilimsel olandan yana üretime duyulan ihtiyaç kendini artık dayatmaktadır. Bilimi, kendi amaçları doğrultusunda çıkarıcı hesaplarla kullananlara karşı, nasıl ki yine kendi teknolojileri ile yanıt verip (hatta bazen öyle olur ki en ilkel yöntemlerle) boşa çıkartıyorsak, kültür sanat cephesinde de yozlaşmış, gerici kültür yerine gerçeklere sıkı sıkıya bağlı halkın bağrından çıkmış devrimci kültürümüzü alternatif olarak sunmalıyız. Bulduğumuz yerden ise, atılan her tohumun yaşatıcısı ve koruyucusu olmalıyız. Umut tohumları yayıldıkça, yürüyüşümüz sürüyor... Haydi dorukları fethetme cesaretini kuşanmaya.



Devletin devrimci-sosyalist basın üzerindeki bin bir çeşit baskılarına ve karalama kampanyalarına hiçbirimiz yabancı değiliz. Özellikle gazetemize yönelik tutuklama terörüne bir yeniside Genel Yayın Yönetmenimiz Memik Horuz'un düzmece gerekçelerle tutuklanması eklendi. Genel yayın yönetmenimizin bir itirafçının verdiği ifadeler üzerine İstanbul'da gözaltına alınıp Tokat'a götürülerek tutuklanmasının ardından bölgenin yerel gazetelerinde bu konu ile ilgili çıkan ha-

"Geleceği sahiplenmeye devam edeceğiz"

berler, devletin bölge üzerindeki politikalarının bir uzantısıdır. Karadeniz Bölgesi'ndeki her türlü devrimci dinamiği yok sayan, basında en ufak bir şekilde yer almasına izin vermeyen, sır gibi saklayan devlet; kendince hamle yaptığı durumlarda ise bunu tüm basının, olanaklarını kullanarak en ücra köşelere kadar duyurmayaya ve bunlara bağlı olarak devrimci basını yasadışıymış gibi göstererek karalamaya, halkın gözündeki meşruluğunu yıpratmaya çalışıyor. Genel Yayın Yönetmenimiz Memik Horuz'un tutuklanmasının ardından yerel gazetelerde ve Türkiye benzeri gazetelerin Karadeniz Bölgesi'yle ilgili haberlerin yayımlandığı saydılarında haber "TKP/ML-TİKKO'nun legal yayın organı İşçi-

Köylü Gazetesi'nin çalışanı olan" şeklinde verilmiş, muğlak cümlelerine sanki genel yayın yönetmenimiz firarıymış ve halen aranıyormuş gibi gösterilmiş ve itirafçının söyledikleri doğrultusunda Özgür Gelecek Gazetesi'nde daha önceki sayılarında çıkan gerilla röportajlarını yaptığı iddia edilmiştir. Bu tür haberlerin özellikle yerel gazetelerde bu tarzda ve sayfalarca verilmesini devletin Karadeniz Bölgesinde uyguladığı politikalarından ayrı ele almayız/almamalıyız.

Her fırsatta bölgede terörün olmadığını ve her nasıl oluyorsa bu olmayan teröre asla izin veremeyeceklerini belirten yet-

Fikret Başkaya tutuklandı

Yazar ve akademisyen Doç. Dr. Fikret Başkaya İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından hakkında verilen 15 aylık hapis cezasını çekmek üzere Kalecik Hapishanesi'ne girdi. Türkiye Ortadoğu Forumu Vakfı başkanı olan Doç. Dr. Fikret Başkaya 1 Haziran 1999 tarihinde Özgür Bakış Gazetesi'nde yayınlanan "Tarihi Dava'mı?" başlıklı makalesi nedeni ile İstanbul DGM'de yargılanmış ve TMY'nın 8/1 maddesini ihlalden suçlu bulunmuştu. Cezasının Yargıtayca onanmasının ardından Başkaya geçtiğimiz hafta hapishaneye girdi.



kililer bir yandan da sürekli baskıları, köy boşaltmaları, gözaltıları, tutuklamaları olağanüstü toplantıları arttırarak tedirginliklerini acemice ortaya döküyorlar. Böyle yaparak bir yandan bölgede yokmuş gibi göstermeye çalıştıkları devrimci dinamiklerinin varlığını kabul ediyor; bir yandan da devrimci-sosyalist basına saldırılarını arttırarak bu dinamiklerin halka duyurulmasından ne denli korktuklarını ortaya döküyorlar.

Devrimci-sosyalist basının bu örgütlerle ilişkisi kurulmaya çalışılarak bu yayınlar halktan uzaklaştırılmaya, meşruluğu gölgelenmeye, kelime oyunları ile insanların kafaları karıştırılmaya çalışılmaktadır. Gazeteler yasak yayın statüsüne sokulup, çalışanları da bu noktada sıkıştırılarak yalnızlaştırılmak istenmektedir. Nitekim Samsun büro çalışmamız

Betül Kılıçaslan haber için gittiği Samsun'un Bafra ilçesinde "hakkında ihbar var" bahanesiyle gözlatına

alınmış, olay örgütlerle bağlantılandırılmaya çalışılmış ve bu mantıksız gözaltı savcılığa kadar uzatılmıştır. Bu olayda yine Samsun'un

yerel gazetelerinde "Yasak yayın yakalandı" başlığıyla verilerek gazetemiz yasak bir yayıncı gibi gösterilmeye çalışılmıştır. Ka-

Yasak yayın yakalandı

Samsun'un Bafra ilçesinde hakkında toplatma kararı bulunan yasak yayını birlikte yakalanan gazete muhabiri gözaltına alındı. Samsun-Sinop Karayolu üzerinde bulunan bir akaryakıt istasyonunda şüphe üzerine Betül Kılıçaslan (24), gözaltına alındı. İşçi Köylü Gazetesi Muhabiri olduğu belirtilen Betül Kılıçaslan'ın çantasında yapılan aramada hakkında toplatma kararı bulunan 8 adet İşçi Köylü Gazetesi ve 1 adet Yedinci Gündem Gazetesi ele geçti. Kılıçaslan gözaltına alınırken olayla ilgili soruşturma sürüyor.

radeniz bölgesinde özellikle çok okunan bu tür yerel gazetelerin bu şekilde haberleri, bu tarzda yayınlaması tamamıyla sistemli bir saldırı dalgasının bir ayağıdır. Yeri geldiğinde sessizliğe gömülen devlet çıkarına geldiğinde de kendi basını alabildiğince kuralsız kullanılmaktadır.

Yasalar çerçevesinde çıkan neredeyse tüm devrimci-sosyalist basını çıkışından 2-3 gün sonra toplanan, yasak yayın statüsüne sokmaya çalışan, bayilerden bile toplayan, Yay-Sat dağıtımını engellemeye çalışan yalan ve çarpıtılmış haberlerle meşruluğunu gölgelemeye çalışan devlet bu uygulamalarıyla, kendi yasalarıyla dahi çelişmektedir. Yasaları sa-

dece kendi çıkarları gerektirdiğinde uygulayanlar sudan sebeplerle çalışanlarımızı tutuklayabilmektedir. Örneğin gazetemizin Ankara bürosunda çalışan arkadaşlarımız "tutsak ailelerine yardım yataklık" gibi bir gerekçeyle gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Ancak hukukla hiçbir şekilde bağdaşmayan bu tutukluluk hali ilk mahkemede son bulmuştur.

Sürekli basın ahlakından, doğru habercilikten dem vuran bu gazetelerin devletin istekleri doğrultusunda şekillenen bu düzmece haberlerinin ne basın ahlakıyla ne de insan onuruyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Gerçek şu ki halkın, ezilenlerin, işçinin, köylünün, emekçinin gerçek sorunlarını sahiplenen, yol gösteren bir gazete asla bu tür çirkin oyunlarla engellenemez, yürüyüşüne mani olunamaz.

Bir töre... bir hayat... bir ölüm...

Henüz 17'sinde bir kız düşünün. Tüm umutları dört dağ arasına vurup yankılanan, sonra tekrar kendisine umutsuzca dönen. Her doğan günle birkez daha "bir gün gelecek..." diye başlayan sözlerle tekrardan umutlarını yeşerten...

Adını, baharın bin bir renkli müjdesinden almıştı. Çiğdemdi o. Adadolu'nun doruklarında 13'ünden sonra erken büyüyen, daha doğrusu büyümek zorunda bırakılanlardandı. Dedim ya, 13'ünde kızlar tez kadınlaşır. Zor zanaattır ekmek pişirmesi ama...

Bir elinde kalem, bir elinde oklava ile büyür bizim kadınlar.

Birde davarların ardı sıra, düşlerini yürümeyi iyi bilirler...

Acının ne olduğunu öğrenmişti de 17'sindeki Çiğdem, anasının yüzündeki her bir çizgide ezilmişliğin yattığını söyleyemezdi. Varmazdı dili gördüklerini söylemeye, kulakları gerçekleri işitmeye... Bir zamanlar nasıl volkan olup da patlamışsa Ağrı'nın külleri, Çiğdem'in yüreği de patlamaya hazır bir volkanın ki gibi sınısıydı. Belkide başı Ağrı'nın olup da kinden daha dumanlıydı da kimseler bilmezdi. Ama düş kurmak kadar yasaktı sevmek de. Onun köyünde gelince kızlar gelinlik çağına, yüzleri asılır, beddua ederlerdi doğdukları güne adeta...

Ağrı'nın Eleşkirt ilçesine bağlı Piribat köyündendi Çiğdem. 17 yaşına kadar umutları da, anıları da bu köyün sınırlarını aşmamıştı. Yoksuldular. Ve çocukluğu bir Kürt kızının iri gözlerinde açan, çamura boyanmış entariyle oyun oynayan bir fotoğraf karesi halinde akıp gitmişti. Baba Kaya, yoksulluktan kurtuluşu Fransa'ya gitmekte bulunca, evin reisi de değişir ve Dede

Reşit olur. Çocukluğu boyunca da Çiğdem'in hayatında tek bir değişiklik olur, o da babasının yaz aylarında köye gelmesidir.

Bölgenin geleneklerine göre 13 yaşından sonra kızlar çocuk değildir. O da diğerleri gibi, sadece yüzünü açıkta bırakan yöresel kıyafetler giymeye başlar. Babasının izniyle beşinci sınıfa kadar okur ama ortaokula gitmesine izin verilmez.

Köyün bir ağa tarafından yönetilmesi, Piribat Köyü'nde genç kızı olan ailelerin korkusu haline gelmiştir zamanla. Çünkü köyün ağası ve muhtarı olan Mehmet Kahraman'ın oğlu Rifat Kahraman, daha önceden de köyün bir çok genç kızıyla evlendirilmişti. Evlendirilen kızlar ise "bakire" olmadıkları gerekçesiyle geri gönderilmişti her seferinde. Kaya ailesinin de korktukları şey başlarına gelir ve kızları Çiğdem'i köyün ağasının oğluna isterler. Evin reisi Dede Reşit, ağaya karşı gelemez ve kızı verir.

Ve tarih, 99'un Haziran ayını gösterdiğinde Çiğdem imam nikâhıyla evlendirilir. Evlendiği günden 4 gün sonra ancak dışarı çıkabilen Çiğdem tıpkı kendinden öncekiler gibi köyün ortasında sürüklenerek baba evine götürülür. Sebep "bakire" olmadığıdır. Törelere derhal uygulamaya konulmalıdır. Çiğdem'in bakireliğini bozanın ise dedesi Reşit olduğu dillendirilir. Artık köyde kimse kendilerine selam vermez, almaz olmuştur. Oysa ki herkes bilir gerçekleri, bilir de aynı daha önce Dede Reşit'in iftira edilmiş diğer insanlara selam vermediği gibi, kimseler cesaret edemez "kral çıplak" demeye. İşin birde kalan kısmı vardır. Namuslarının temizlenmesi... Kaya ailesini

düze çıkaracak tek yol buydu.

Köyde çıkan dedikodulara dayanmayan aile, çareyi İstanbul'a göç etmekte bulur. Gittikleri yer ise İstanbul'da adeta küçük bir Ağrı'dır. Akrabalarının da yoğun olarak yaşadığı bu küçük mahalleye, Ağrı'dan niçin göç ettikleri haberi erken gelir. Haber kulağa daha bir abartılarak yayılır. En sonu, Dede Reşit dayanamaz ve Çiğdem'i bekaret kontrolü için

doktora götürüleceğini söyleyerek, Çiğdem'i alır ve gider. Çiğdem buna çoktan razıdır ve bir an önce gerçeğin açığa çıkmasını ister. Son sözleri ise annesine olmuştur. "Merak etme ana, herşey ortaya çıkacak"

O günün akşamı dede eve yalnız döner. Kızını soran anneye, onu öldürdü-

ğünü söyler. Ertesi gün dede karakola gider ve teslim olur. Bir kaç gün sonra ise Çiğdem'in ipe boğularak öldürülmüş cesedi oraya çıkar. Dede Reşit mahkemede verdiği ifadede "dedikodular İstanbul'da da bitmedi. Daha fazla dayanamadım. Öldürdüm. Ama ırzına asla geçmedim derken, Adli Tıp Kurumu'ndan gelen raporda yazılı şu kelime herkesi sarsar ama Çiğdem'i geri getirmez "Bakiredir"....



NEHİR Zeki Aydın

“Sürdürülebilir” olan ne?

Emperyalist-kapitalist sistemin, 1. ve 2. Paylaşım Savaşlarını saymazsak, özellikle 1973 krizinden sonra her yönüyle tıkanıp, ekonomi ve politikasını “sürdürülebilir” üzerine kurduğunu tekrarlıyoruz. “Sürdürülebilir”lik olgusu, salt, biz devrimciler tarafından dile getirilmiyor. Bizzat, emperyalist burjuvazinin ideologları tarafından getiriliyor.

“Sürdürülebilir ekonomi”, “sürdürülebilir kriz”, “sürdürülebilir büyüme”, “sürdürülebilir devlet yönetimi”, “sürdürülebilir emperyalist sistem”, “sürdürülebilir demokrasi” ve “sürdürülebilir savaş”. Burjuvazi bu son iki maddeye, “düşük yoğunluklu demokrasi” ve “düşük yoğunluklu savaş” adını takarak, dünya halkları üzerinde –arttırarak sürdürdükleri baskıyla - uyguladıkları militarizmi gizlemenin burjuva argümanlarıdır.

Kıscacası, kitlelere söylenen şu; “depremle yaşamaya alışmalıyız” der gibi, “kriz içinde yaşamaya alışmalıyız.” Deprem bir doğa olayı ve çözümü ise doğaya hakim olmaktan geçiyor. Kriz ise bir sistem sorunudur. Emperyalist-kapitalist sistem ayakta kaldığı sürece bu kriz de varlığını, bazan keskin bazan ise “yumuşak” bir şekilde sürdürecektir. Çözümü ise; kapitalist sistemin yıkılması, sosyalist sistemin kurulmasında yatmaktadır.

Emperyalist sermayenin merkezleşmesinin ve yoğunlaşmasının artması ve üretimden kopuk yanın esas hale gelmesi, sosyal-devlet olgusunu da tarihe gömmüştür. Bu olgu, aynı zamanda, emperyalist sistemin krizinin derinleşmesinin de bir ifadesi olmaktadır. Sosyal-devlet olgusu, kitlelerin alım gücünün belli ölçüde dengede tutulmasına hizmet ediyordu. Aşırı üretim ve emperyalist sermayenin tefeci karakteri bunu da ortadan kaldırmak zorunda kaldı. Kar eğilimindeki düşüşün devam etmesi ve bunun önüne geçememeleri, emperyalist ekonomideki genel durgunluğun derinleşerek gelişmesinin de önüne geçilmesine engel olmaktadır.

ABD emperyalizminin son zamanlarda “roket” olayını gündeme getirmesi, her ne kadar askeri –bunu da içinde barındırmasına karşın- olarak lanse edilse de, yeni yatırım alanlarının açılmasının dayatması olduğu da bir gerçektir. Ancak, yeni yatırım alanlarının açılması, genel durgunluğun önüne de geçemeyecek. Sermayenin kar oranındaki düşüş eğilimi artarak sürecektir. Çünkü, kitlelerin mülksüzleştirilmesi ve işsizleştirilmesi, aşırı üretimin eritilmesi önünde engel olarak durmaktadır.

1980’den bu yana Türkiye’de kriz –geçmişte de benzeri krizler yaşanmasına karşın- hiç bir zaman eksik olmamıştır. Türk egemen sınıfları krizleri askeri darbelerle atlattı. Bugün, askeri darbeye direkt gereksinim duymasa da, askeri yönetimden farklı olmayan bir şekilde kitleler yönetilmektedir. Kitleler üzerindeki devlet terörü, 1950’ler öncesine benzemektedir. Birden fazla burjuva partisinin varlığı, ülkede burjuva anlamda bir demokrasi olduğunun kanıtı sayılamaz. Türkiye ve Türkiye benzeri ülkelerin geçmişte yaşadığı bazı kısmi demokrasi dönemlerini de –emperyalizmin neo-liberal ve yeni dünya sisyaseti süreci içinde- artık yaşama şansı kalmamıştır.

Burjuva ideologları, “yabancı sermayenin ülkeye akmasını, gelişmenin teminatı” olarak değerlendiriyor. Oysa, 1980’den sonra artarak devam eden dış borç, ülkeyi kalkındırma ya da bir başka söylemle sanayiye geliştirme yerine var olanların da kapısına kilit vurdu. Tarımı öldürmüş, imalat sanayini geriletmiş, dış satımı düşürürken, dış alımın çitasını da yükseltmeye devam etmiştir. Ülkenin bütçesi, dışarıdan alınan borçların faizine yetişemez duruma gelmiştir.

Aşırı borçlanma, yani, burjuva ideologların söylemiyle, yabancı sermaye girişi arttıkça, gelir dağılımındaki dengeler alt-üst olmuş ve halkın alım gücü artarak düşmeye devam etmektedir. Türk egemen sınıflarının halka, yabancı sermayeyi şirin göstermeye çalışması boşunadır. Çünkü, yabancı sermaye dedikleri emperyalist sermaye, hangi ülkeye girdiyse o ülkenin (yarı-sömürge, yarı-sömür-

ge-yarı-feodal) ekonomik gelişme dinamiklerini kendine tabi kılarak, bütünüyle öldürmüştür. Yoksullaşmayı ve işsizliği arttırmış, demokratik hak ve özgürlüklerin zorla gaspını hızlandırmış ve iç militarizmin gelişmesine hizmet etmiştir.

Yabancı sermayeden hoşnut olanlar, emperyalizmle içiçe giren bir avuç komprador-bürokrat burjuvazi ve onun kemik yalayıcılarından başkaları değildir.

Ve artık, Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerdeki kriz, eski krizlere benzemeyecektir. Bu gerçeği K. Derviş’te belirtiyor: “Eski dengelere dönüş olanağı yok.”(*) Yani, ülkenin var olan tüm mali ve sanayi kaynakları, emperyalist sermayenin durgunluğunu aşma yönünde kullanılacaktır. Tabi, aşma şansı olmamasına karşın.

Çünkü, emperyalizmin içine girdiği süreç, krizi tek bir yerde tutma olanağını ortadan kaldırmıştır. IMF’nin memur atamalarına dahi açıktan karışması, emperyalist sermaye açısından sorunun nazikliğini de ortaya koymaktadır ve o ülkelerin iç siyasi dengelerini gözetemeyecek denli kılcallaşmıştır. Bugün, kılcal damarlardan birisinin tıkanması dahi, emperyalist yoğun sermaye merkezlerini sarsacak duruma gelecek kadar hassaslaşmıştır. Üretime yönelik yatırımların durgunluğa girmesi ve önceki yıllara göre daha da gerilemesi, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizinin derinleşmeye doğru gittiğinin işaretlerini veriyor.

Türk devletinin var olan kısmi sosyal yanlarının da ortadan kalkması, yani KİT’lerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, artık bu tür ülke devletlerinin ve hükümetlerin görevlerinin, salt, emperyalist sermayenin, halka karşı ülke içindeki polislik göreviyle yetinecekleri de görülmelidir. Bu gelişme ulus-devleti ortadan kaldırmıyor, ama geçmişe oranla onun bazı işlevlerini de kaçınılmaz olarak elinden alıyor. Bugünkü faşist Türk hükümetinin “milliyetçi” kesilmesi, Telekom’un özelleştirilmesinde “direnceç” görünmeye çalışması, var olan çıplak gerçekliğin önüne geçmeye yetmiyor. Emperyalist sermaye, egemenlik alanlarını genişletme eğiliminden taviz vermez.

Yeni süreç, mülklüler cephesini küçültüp, mülksüzler cephesini

her gün arttırarak ilerlemektedir. Böylesi bir gelişme, sınıflar arasındaki çelişmelerin keskinleşmesine hizmet ettiği gibi, kitlelerin büyük bir kısmını da üretimden kopardığı için sınıf bilincinden yoksun kalmalarına ve çaresizliğe iterek onları, üretim içinde bulunan işçi ve emekçilerin sınıf mücadelesi içine çekilmesini zorlaştırıyor. Günümüz dünyasında, işçi sınıfı önderliğinde sınıf mücadelesinin zayıf kalmasının nedenlerinden biri de böylesi bir gelişmenin olmasından kaynaklanmaktadır.

İşçi sınıfının sınıf bilinçli önderliği açısından varolan bu dezavantaj, üretimden koparıp sersemleştirilen, apolitikleştirilen kitlelerin örgütlenmesi yapıldığında, sınıf mücadelesi cephesi yıkılmaz bir kale haline gelebilir. Bunun koşulları var ve mülksüzleştirilmiş ve açlığa mahkum edilmiş olan kitleler, sınıfın önderliğinde mücadeleye yatkındır. Önemli olan, doğru bir kitle çizgisinin izlenmesi ve militan bir örgütlenmenin yaratılması ve sürdürülmesinde ısrar edilerek, devrimci çizginin kazanacağına olan umudu yitirmemektir.

Burjuvazinin “sürdürülebilir” retoriğini yıkmanın yolu; kitlelerin aktif olarak mücadeleye katılmasından geçmektedir. “Sürdürülebilir”liğin içinde, kitlelerin koyun sürüsü yerine konması ve daha baskıcı bir sürecin oturtulması yer alıyor. Bu nedenle, yeni süreci tersine çevirecek ve devrimlerin yolunu açacak olan, sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde kitleler olacaktır. İçinden geçtiğimiz süreç, sınıflar arası çatışmanın keskinleşmesini de beraberinde getiriyor.

Kıscacası, emperyalist burjuvazinin “sürdürülebilir” ekonomi-politiği, sürdürülemez karşıtı da beraberinde taşıyor. “Sürdürülebilir”lik, kendiliğinden sürdürülemez dönüşemez. Ya da emperyalist sistemin kriz içinde ve çürümüş olması, onun kendiliğinden yıkılacağı anlamına gelmez. “Sürdürülebilir” siyasetini, sürdürülemez siyasetine dönüştürecek olan da kitlelerin kendisidir. Kitlelerin yaratıcı ve dönüştürücü gücü, karşıt sınıflar arasındaki mücadelede belirleyici öge olma özelliğini güçlü bir şekilde korumaktadır.

(*)Aktaran, O. Ulagay, 23.04.01, Milliyet

Hücre hücre eriyen bedenler 96'da olduğu gibi bugünde hücreleri parçalayacak

1995-1996, toplumsal muhalefetin örüldüğü, faşizme karşı direnişlerin dalga dalga yayıldığı bir süreçti. Gazi direnişi, 96 1 Mayıs direnişleri gibi... Egemenler bu direnişlerin önünün kesilmesi gerektiği, yaşamlarının tehlike altında olduğundan dem vuruyorlardı. Tarihte her zaman oluğu gibi bu gidişatın önünü kesebilmek için yine toplumun en ileri, en bilinçli, en örgütlü kesiminden, hapishanelerden başlamaları gerekiyordu. O dönemin Adalet Bakanı faşist Mehmet Ağar tarafından 6-8-10 Mayıs genelgesi yayınlandı. Genelgeyle hapishaneler, teslim alınmak, susturulmak, direnişçi gelenek yok edilmek, hücrelere kapatılmak, yalnızlaştırılmak, kimliksizleştirmek isteniyordu. Bu başarıldığında toplumda susturulacak, teslim alınacaktı.

Tutsaklar da sevdalarını,

kuşanmış karşı saldırıya geçmişlerdi. 20 Mayıs'ta TKP/ML, DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-Leninist, Direniş Hareketi, TİKB, EKİM ve THKP-C/HDÖ davalarından 1500 tutsak SAG'a başlamıştı. TDP ise Gebze'de aynı gün, Bayrampaşa hapishanesinde 10 gün sonra başlamıştı. Direniş bütün görkemliyle sürüyordu. Faşist devlet saldırısında ısrarlıydı, zafer elde etmek istiyordu. Ancak tutsaklarda direnişte, zafer kazanmada kararlıydı. Tutsaklar direnişi niteliksel olarak sıçratarak faşizmin karşısına yenilmez devrimci irade ve feda ruhuyla dikildiler. TKP/ML, DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-L, TDP ve Direniş Hareketi tutsakları eylemlerini 3 Temmuz'da Ölüm Orucuna çevirdiler.

Be-



denler hücre hücre erirken tarih 21 Temmuz'a geldiğinde yani direnişin 63. gününde Aygün

Uğur, 65. gününde Altan Berdan Kerimgiller, 66. gününde İlginç Özkeskin, 67. gününde Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, 68. günde Ayçe İdil Erkmene ve SAG direnişçi Tahsin Yılmaz, 69. günde Yemliha Kaya ve SAG direnişçileri Ulaş Hicabi Küçük, Osman Akgün ve Zaferle birlikte Hayati Can'la zincir kırıldı. Yıldızlaşan bedenlerle zaferle ulaşıldı.

96'nın direniş geleneği, feda ruhu 2000'lere geldiğinde daha sıkı kuşanılmıştı. Bu kez ki saldırı daha büyüktü hedeflerde daha büyüktü. Ve ödenecek bedeller

de daha büyük daha ağır olacaktı. Ama her koşulda direniş, her koşulda güçlü bir karşı koyuş, her koşulda zafer elde edilecekti. Bunun için davaya, sevdaya, yoldaşlara, halka daha fazla bağlılık, daha fazla kararlılık, daha fazla fedakarlık gerekiyordu. Koskoca 8 ay geçti faşist devlet direnişi kırmak için her yonteme başvurdu, vurmaya devam ediyor. Direnişi kıramadı/kıramıyor. Ve her koşulda tutsakların, halkın zaferi kaçınılmaz Dünya Devrim Tarihi altına harflerle yazılan görkemli direniş katliamlar, işkenceler, hücreler kıramadı, kıramayacak. Şimdi sahip olduğumuz direniş geleneklerini yüklenip, umut çiçeklerimizle birlikte hücreleri parçalama zamanı! Ancak içerdeki hücreler parçalandığında dışardaki hücrelerde parçalanabilir. Şimdi umudu büyütme zamanı!

1 Ağustos Genelgesi

Sınıf mücadeleleri inişli çıkışlı bir seyir izler. Buna paralel olarak ülkemizde hapishaneler mücadelesi de böyledir. Saldırıları... direnişler... hak gaspları... karşı koyuşlar... geri alımlar... Bu böyle nihai zafer kadar sürüp gidecektir. Her defasında faşist devletin hedefi aynıdır tutsaklardan başlayıp, toplumu teslim almak ve her defasında karşılaştıkları direniş... direniş... direniştir.

1 Ağustos 1988 genelgesi de bunlardan birisidir. 12 Eylül karanlığında bile uygulanmak istenen yasalar 1 Ağustos genelgesi kadar ağır değildi. Özal Hükümetinin Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın hazırladığı ve yürürlüğe koyduğu genelgeyle tıpkı bugün olduğu gibi tutsakların kanca bedeli kazandığı

bütün haklarını gasp ediyordu. Genelgeyle, tek tip elbise, teyp, radyo, daktilo bulundurulmaması, zorunlu ders uygulaması zorunluluğu, havalandırma, avukat ve ailelerle görüş kısıtlaması, gazete, dergi, kitap alınmaması, saç traş zorunluluğu vb. en zaruri ihtiyaçları, en temel hakları bile yok sayıyordu. Bugün olduğu gibi 1 Ağustos Genelgesi de aynı şekilde tutsaklar açısından kabul edilemezdi. Ve bu gün olduğu gibi o günde tarih soylu direnişlere tanıklık yaptı. Bugün olduğu gibi o günde uzun erimli bir mücadele, gerekiyordu. Ödenen bedellerle, şehitlerle saldırı geri püskürtüldü. 80'lerden, 88'lerden 94'lerden, 96'lardan, alınan gelenekle bugünde tecrit ve izolasyon kırılacaktır.

Yüzündeki gülümsemeyi yok edemeyecekler

20 Temmuz 1992'de şehitler kervanına katılan Emre Bilgin TKP/ML'nin şehir askeri faaliyetlerinde yer almış bir çok cezalandırma ve kamulaştırma eylemine katılmıştır. 12 Eylül sürecinin karanlığında işkencelerden geçmiş, tutsaklık koşullarını solumuştur. Bir yoldaşına yazdığı mektubunda belirttiği gibi "bu güne kadar bu yol yürümeye çalıştım ve zaman zaman aksadığım hatta tökezleyip düştüğüm oldu. Düştüğüm yerden kafamı kaldırıp baktığımda beni iten değil, kaldırmak ve daha emin adımlarla yürüyebilmemi sağlamak için uzanmış ellerle karşılaştım. Tüm yoldaşlarımdan sevgi gördüm ve bu bana parti ruhunun ne olduğunu, nasıl olması gerektiğini öğretti, onun için istisnasız tüm yoldaşlarıma herşeyin üzerinde sevgiyle bağlandım..." diyor halka, yoldaş-

larına ve partisine olan bağlılığını ifade ederken. Ve zaaflarını nasıl aştığını, insanların

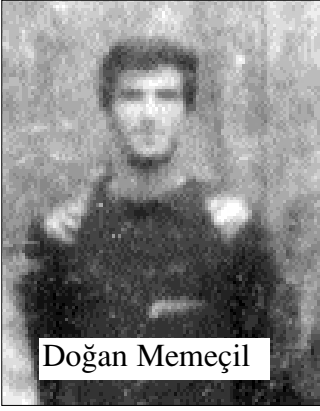


zaaflara düşse dahi nasıl ayağa kalkacağını gösterdi. O, kavgasına yoldaşlarına sevdalıydı. Bir gün öncesi de şehit düşen yoldaşları Ramazan Ceviz, Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir'inde katillerinden hesap sorulması gerekmektedir. Ancak öncelikle, daha önceden planlanan kamulaştırma ey-

leminin hayata geçirilmesi gerekir. Emre Bilgin eylem öncesindeki randevusunda takip alır. Ardından çembere alınır. Başlar çatışma, sıkılır kurşunlar, bir kovalamacadır başlar. Yeni yapılmakta olan bir binanın duvarları siper olmuştur Emre Bilgin için. Teslim olmak asla! Son mermisine kadar çarpışır, mermi bittiğinde yarlanmıştır. Kaniyle umudun adını yazar duvarlara. Hiç bir değer düşman eline geçmesini istemez, kimliğini ve cebindeki parasını yakmıştır düşman eline geçmesin diye. Şehit düştüğümde "gülümsememi yok edebilmek için suratımı parçalamaları gerekecek" demişti. Faşizm onun yüzündeki gülümsemeyi yok edebilmek için suratını parçalamıştı ama yine de yüzündeki gülümsemeyi yok edemediler. Şimdi onun gülüşü yoldaş yüreklerde, yoldaş gözlerde umut olup parlıyor.

Şehitler toprakta tohum yüreklerde sevda oldular

Güneşe koşanların ardından
Gün aklıyla çıktık kavganın önüne
Sonra ateşlere verdik sevdamızı
mavi denizin yakamozlar düştü yüzüne
Munzur, çağırdı dokuz düğümlü gülü ağustos şafağına...
ve gece inatlaşmıştı ... Yırtar karnını azgın yoksulluğun Dokuların düşlerinde Haldi kalk ayağa güneşim ağustosla kızıla kesen ilk şafağım ve mutlak inan seninle gerçekleşecek geleceğin düşü...



Doğan Memeçil

hareket ederek Yeşilyazı'yı geçer ve Söğütlü'ye uğrar. Buradan da Topuzluya geçeceklerdir.

Ama gidecekleri yolun uzunluğu ve yorgun oluşlarından dolayı birlik mola verir. Gün 1 Ağustos olduğunda saat 11:00 civarıdır. Köylüler Komutan Doğan'ı TC askerlerinin

hemen her gün geldiklerini söylemleri üzerine Doğan Memeçil köylülere durumu izah ederek herkesin dikkatli olması konusunda uyarıda bulunur. Ve köyün giriş yönüne ilk nöbetçiyi yerleştirir. Nöbetçi ise İsmail Kaya'dır Gerillaları gören ve Burnak ormanlarına konumlanmış olan düşman güçleri, Yeşilyazı tarafından cemseler ve panzerlerle köye yönelir. Bölgede, TKP/ML'nin konferans hazırlığı yapmakta olduğunu haber alan TC güçleri Proletarya Partisine ciddi darbeler vermek için konumlanmıştır. TC güçlerini bu yönelimini farkedenden halk ordusu, Burnak ve Kure Deresi ormanlarına çekilmek üzere köyden ayrılırlar. Orman girişinde pusuya yatan TC güçleri taramaya başlar. Yoğun ateş altında kalan Halk Ordusu gerillaları derhal mevzilenir ve köye doğru çekilirler. Köy kuşatma altına alınır. Ve çatışma köyün içine yayılır. İlk şehit düşün Komutan Doğan'dır. Ardında İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya ve Cumhuriyetçi İzzet Şehitler kervanına katılarak tohum olup düşerler toprağa. Özgür Geleceğe yeni meyveler vermek üzere.

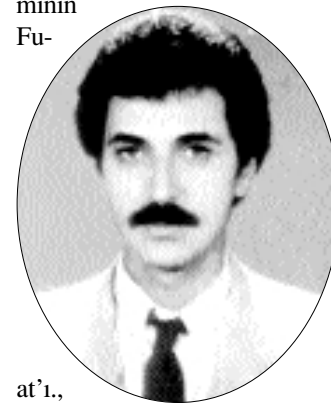
9 can 9 yürek tohum oldu toprağa
Tarih 28 Temmuz 1986'yı gösteriyordu. Doğan Memeçil komutasında ki 10 kişilik TIKKO birliği, Munzur dağlarının Sivas-Erzincan-Tunceli'nin kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden

Gülüşün gülüşümüzde... Hasan Gülünay

Çok yiğit verdik, kimi kahpe bir kurşunda, kimi hain işkencelerde, kimi boynunda urganla veda etti gitti.

Çok şehit verdik, kimi yüzündeki o derin gülümsemeye mesajlar bıraktı geridekilere, kimi yaşarken var ettiği kararlilikla, cüretle oturdu yürekleri bilinçlere...

Dedik ya kimi kurşuna dizildi, hapishanelerde ölümüne direnişlerle duvarları yıktı, kimi sessizce katledildi. **Hasan Gülünay**... O'da yüreği gönül verdiği dava uğruna atarken sessizce katledilen, gözaltında kaybedilen onlarca yiğitimizden biri. 20 Temmuz 1992 yılında gözaltına alınıp katledilen Hasan Gülünay kavgayla, sevdayla harmanlanmış yaşa-



mının Fu-
at'ı.,
1970'lerde tanışmıştı TKP/ML ile. Uzun bir süre bağlantısı kopan Hasan Gülünay 1989'da TKP/ML ile tekrar bağlantı kurar. Gönül verdiği dava için yeni yeni sorumluluklarla yüreği kabaran Gülünay o dönem şehir askeri faaliyetinde bulu-

nur. Yüreği ve bilinci bir olan **Ali Ekber Atmaca**'ya fiziksel olarak çok benzer Hasan Gülünay. Bu benzerlikten yararlanarak kimliğini Ali Ekber'e verir Gülünay.

Ali Ekber aranmaktadır. Şavşat'ta karanlık güçler kararır Şavşat'ı, Ali Ekber engellenir karanlık güçlerce. Ve o karanlık eller uzanır Gülünay'ın gülen yüzüne.

20 Temmuz 1992 günü evinden çıkarken gözaltına alınır. Ve haince katledilir. Şimdiyse onun o gülümseyen bakışları başka gözlerle oturmuş, türkü söylüyor hücrelerinde, mavzer siliyor bir dağ yamacında adımlıyor umudun yolunu kavga için yürünen sokaklarda.

Onlar yürekte bilinç, kavgada isyandırlar

Onlar darbeciliğin, tasfiyeciliğin ortasında tamda yılmınlığın, kaçkınılığın, dönneklığın revaçta olduğu bir dönemde, darbeciliği, kaçkınılığı mahkum edip, umudun, kurtuluşun örgütleyeni olmuşlardır.

Tarih 1 Ağustos 1994'ü gösteriyordu. İrtibat sağlama görevini üstlenmiş birlik yola çıkmıştı. Birlik Kılıçkaya köyünden geç-



Fethi Özdemir

miş, akşam köyden çıktık-tan sonra tırmanmak için bir tepeye yöneldiklerinde termal tameralı tankların kurduğu pusuya düşmüştü.

Gerilla birliği ilk atışlarla birlikte siper alır. **Öz-**

düşmüştür. Daha sonra Komutan Selim (**Fethi Özdemir**) şehit düşer. Gerilla birliği İsyani çatışma alanından çıkarır ancak İsyani Yoldaş ölümsüzler kervanına katılır. Onlar

lem **Sürgeç** (İsyani) ilk atışla yaralanmış ve birlikten ayrı



Özlem Sürgeç

Dersim'in kızıl gülleri, Karadeniz'in isyanı oldular yoldaş yüreklerde, Munzurlardan Karadeniz'e taşınırken.

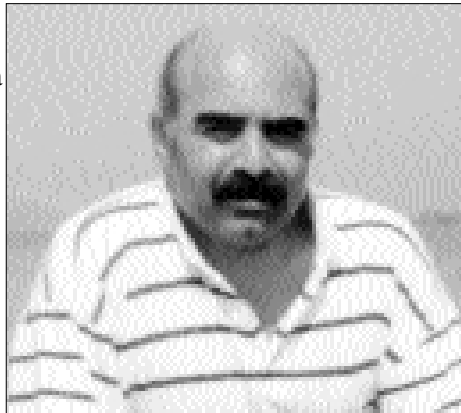
Akıner yoldaşa dair

Hey be hey Akıner kirmem; ölümlerin kanıksandığı, vicdanların köreldiği; bunca zora, zulme kafa tutan direnç çiçeklerinin muhteşem direnişlerini yaşıyor ve karanlığı parçalayan güneş parçalarının şehit olduğu günlere tanıklık ediyoruz. Aynı zamanda da bu muazzam direnişin basın alanındaki iz düşümü olarak onlara ve sana layık olmaya çalışıyoruz. 20 yıllık mücadele tarihinden, fedakar ve çalışkanlığından, hainlerden, dönemlerden nefret edişinden ve kocaman bedenindeki çocuksu sevgi anlayışından öğreniyor ve öğretiyoruz. Kalemimi Proletaryanın yoluna mahkum kılışından öğreniyoruz. Aramızdan ayrılışının üzerinden 3 yıl geçti. Ama biz hala seni yaşıyor ve yaşatıyoruz. Sana, bize bıraktığın bayrağa layık olmaya çalışıyoruz. Can yoldaş, seni en iyi pratiğinin anlattığına inana-

rac bir kavga dostumuzun kaleminden anlatmak ve dostlarla paylaşmak istiyorum. Büroda sana ayırdığımız köşedeki defterine bir kavga dostumuz şunları yazıyordu.

"Bre adam yıl 1996 yazı. Hapishanelerdeki açlık grevleri yaygınlaşıyor.

Ağır ölüm haberleri endişesiyle bizde destek grevindeyiz. İki kızım ben ve kadınlı erkekli niceleri ... Akşamları HADEP bir matem havasında oluyor. Ya dışarıdaki şiş göbekleriyle badanalı yüzlüler... Küçük kara kız "bi daha, bi daha" diye karşısındaki orta yaşlı, şişman, saçları hayli dökük bir adamla o-



yun oynuyor. "Hayır Akıner Amca yanlış oynadın, kabul etmem taşın buradaydı" diyor. Ben ise itirazlı, kahkahalı oyuna dalmışım. Yanımdakine soruyorum "kim bu adam" diye. Özgür Gelecek Gazetesi'nin yeni temsilcisi" diyor. Daha çok bir tüccarı anımsatıyor. Ancak çocuklarla olan diyalogu, güler yüzü, sıcaklığıyla grevdekilere neşe saçışı. Evet güzel bir insan diyorum. Kanım ısınıyor bu adama. Kiskanıyorum çocuklarla olan diyalogunu. Dostluğumuzun ilk temellerini oracıkta atıyoruz. Düşünüyorum.

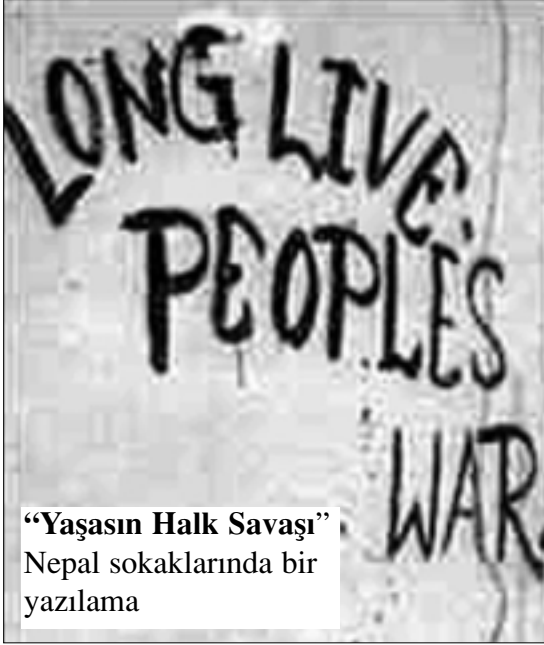
Siyasi görüş farklılığımız olsa da nice değerli dost, nice siper yoldaş, varmış. Senin bizi böyle bırakıp gidişini nasıl anlatırım. Beni yalnız sen anlamıştın. Çünkü sevdalıydım, pişmiştim hem de acının en katmerlisiyle. Dost olunacak, dert yanılacak biriydin. Hani bir yoldaşından aldığın kartın arkasını bana okurken o çocuksu, o sevda dolu gözlerin buğulandığında kendi kendime işte devrimci ahlak, komünist yaşamı içselleştiren güzel bir dost demiştim. O halde bu gidişin ne ola bre adam.

Seni, yeri dolmaz bir dost, bir yoldaş diye anacağım. Dostun, arkadaşın, sırdaşın..."

Evet can yoldaş kavga dostlarımızın da dediği gibi işte devrimci ahlak, komünist yaşamı senin yaşamın...

Bir yoldaşın

Egemenlerin kabusu, halkların umudu: Maoizm



“Yaşamın Halk Savaşı”
Nepal sokaklarında bir yazılama

“Bu savaş ülkenin ismini, kimliğini de değiştirmiştir. Nepal çok geri, fakir ve dilenci bir ülke idi. Fakat şimdi yiğitlerin, proleter yiğitlerin ülkesi haline geldi. Ve şimdi dünyanın en zirve, en doruk noktasında Sargamatha’da (Everest) kızıl bayrak var. Bu bayrak dünyanın her tarafından görülecektir.

Halk şunu söyleyecektir: Nepal ne ülkesidir? O, dünyanın en doruk noktasına, Everest tepesine sahip ülkedir. Ne var orada? Orada, yiğit proleter devrim, halk savaşı var, diyecektir. Bu görülecektir” demişti ABD de yayınlanan Devrimci İşçi gazetesi muhabiriyle yaptığı görüşmede Nepal Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri yoldaş Prachanda.

Geçtiğimiz aylarda NKP(M) İkinci Ulusal Konferans’ını gerçekleştirdi. Aradan çok fazla bir zaman

geçmeden de İkinci Ulusal Konferans’ın sesi dünyanın bir çok yerinde Mao ve Maoistlerin isminin dalga dalga yayılmasını sağladı.

1 Haziran’da Nepal Veli-aht prensi Dipendra, otomatik tüfekle kralı, kraliçeyi ve kraliyet ailesinden 7 kişiyi öldürmüştü. Bu ölüm gecesinde bulunmayan tek kişi olan Gyanendra ise daha sonra kral seçildi. Gyanendra, eski monarşik diktatörlüğün yeniden yapılandırılması için çalışan biri olarak ölen kral olan abisinin, daha liberal tarzıyla çatışan bir kişi olarak bilinmekteydi. Nitekim sarayda geçen kanlı geceden kurtulan tek kişi olması daha doğrusu o geceye katılmayan tek kişi olması kuşku ile karşılanmış ve halk tarafından da krallığı şüphe ile karşılanmıştı. Bu şüpheler üzerine halk ayaklanarak, yeni kralı istemediklerini söylemişti. Nepal devleti de sokağa çıkma yasağı ilan ederek halkın isyanını yatıştırmaya çalıştı.

4 Temmuz 2001 Çarşamba günü Nepal’in başkenti Katmandu’da Başbakan Giriya Prasad Koirala’nın konutu yakınlarında bombalı bir saldırı gerçekleşti.

6 Temmuz Cuma günü de Nepal’in batısında bulunun Lamjung, Nuwakot ve Gulmi’de 3 ayrı yere NKP(M) gerillaları baskın düzenlediler. Gerillaların baskını sonucu 40 polisin öldüğü açıklandı. Son gün-



Filipinlerde devletin petrole zam yapması Maoistlerin öncülüğündeki BAYAN örgütü tarafından protesto edildi. Devletin benzin fiyatlarına zam yapmasının ülkede daha fazla yoksulluğa yol açtığını söyleyen eylemciler bazı benzin istasyonlarına karşı eylemlerde bulundular. Dünyanın her tarafından Maoistlerin gerçekleştirdikleri eylemler büyük yankılar yaratmakta.

lerde bu saldırıların etkisinden kurtulmaya çalışan Nepal devletinin psikolojik manüplasyonlarından biri olan “gerillara daha fazla kayıp verdirdik” aldatmacaları sonucunda, baskınlarda 71 polisin de gerillalar tarafından kaçırıldığı ortaya çıktı. NKP(M) yaklaşık üç ay öncede benzer bir eylem gerçekleştirerek 58 polisi öldürmüştü.

“Biz teorik olarak netiz. Her zaman Nepal devrimini dünya devriminin bir parçası olduğunu ve Ne-

pal Halk Ordusu’nun da tüm enternasyonal proletaryanın müfrezesi olduğunu ısrarla belirtiyoruz” diyordu yoldaş Prachanda. Bu son eylemlerde gösterdi ki NKP(M) halk iktidarı için durmaksızın ilerlemekte ve önüne çıkan engelleri Maoizmin parlak ışığının yol göstericiliğinde bir bir aşmakta.

Bu eylemler öylesine etkili oldu ki Türkiye’deki burjuva basın dahi “Maocu gerillalar”ın baskınına haber yapmak zorunda kaldılar.

İngiltere’de devlet eliyle hortlatılan ırkçılık

Londra: Emperyalizm, küreselleşme ve globalizm adı altında dünya ezilen halklarına karşı topyekün bir saldırı kampanyasını örgütleyerek, yaşamın her alanında zulüm ve katliamlarını yoğun bir şekilde sürdürmektedir. Geri kalmış, yarı sömürge-yarı feodal ülkeler IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla, ekonomik, sosyal, kültürel olarak tamamen teslim alınmıştır. Faşist iktidarlar IMF’nin atadığı bürokratlar aracılığıyla yönetilmektedirler. Artık sözde ulusal bağımsızlık kavramlarının da hiç birşey ifade etmediğini, kendi ağızlarıyla söylemektedirler.

Emperyalizm giderek derinleşen bunalımının sonucunda ırkçı saldırıları bizzat örgütleyip yönlendirmekte, İngiliz emperyalizmi de uzun süreden beri ülkede bu saldırı-

ların zeminini oluşturmaktadır. Seçim propagandalarında, kötüye giden ekonominin nedeninin yabancılar olduğunu, artık İngiltere’nin yeni yabancıları kaldırmayacağını, bunun kesinkes önlenmesi gerektiğini söylemektedirler. Özellikle Konservatif (konserve) partinin seçim sloganı “yabancılar hayır” “yabancılar vasıtasıyla dalga dalga gelen terör engellenmezse İngiltere’nin geleceği vahim olacak”tır.

Bütün bu kışkırtmalar seçime bir gün kala Manchester şehrine bağlı yabancıların (Asya kökenli) yaşadığı bir kasabada başlayarak diğer şehirlere de sıçramış durumdadır.

Özellikle son bir kaç gün önce 100 bin Asya kökenlinin yaşadığı Bradford şehrinde başlayan saldırılar hala yer yer devam etmektedir.

İngiliz televizyon ve gazetelerin-

den alınan bilgiler ise gelişmelerin korkutucu olduğunu göstermektedir.

İngiliz gazetelerinden bazı başlıklar ise şöyle;

*Bradford kin ve nefret taşıyor/kaynıyor.

*Şehirdeki yaz! Yanan arabaların oluşturduğu barikatlardan dumanın ve ateş yükseliyor

*Uzun ve sıcak bir yazın yok edilişi

*İndipendit Gazetesi: Hükümet ve polis ırkçı Neo-Nazi saldırılara seyirci kaldı, prim verdi.

Ayrıca bu bölgede faaliyet yürüten demokratik kitle örgütlerinden yapılan, yazılı ve sözlü açıklamalar, ırkçı, faşist grupların yapacakları yürüyüşün kendileri tarafından polise bildirildiğini, bunun provokasyon olduğu ve izin verildiği durumda büyük olayların çıkacağını, bunu

üzerine polisin yürüyüşe izin vermeyeceklerini, korkulacak bir durum olmadığını söyleyip belirttikten sonra ancak ırkçıların 7 Temmuz Cumartesi günü saat 14:00’de şehir merkezinde toplanarak yürüyüşe geçerek saldırıları başlattıklarını, polisin müdahalesinin geç olduğunu, özellikle polis sayısının az olduğuna dikkat çekildi. Olaylar gece boyunca devam etti. Pazar günü saat 9-10 civarında özel tim bölgeyi ablukaya alarak, 36 Pakistanlı ve Bangladeşli, anti faşist göstericiyi tutukladı. Eylemleri gerçekleştirenler faşistler olmasına rağmen polis, kendilerini savunan ve savunmaktan başka çıkar yolu olmayan anti-faşistleri ve Asya kökenlileri tutuklamasıyla saldırıların organizatörlerinin kimler olduğunu gözler önüne sermektedir.

Emperyalistlerin hayatını kabusa çevir

20-22 Temmuz'da İtalya'nın Cenova kentinde G-8'lerin toplantısı olacak. Toplantıya ABD Başkanı George W. Bush, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Japonya Başbakanı Junichiro Koizumi, Kanada Başbakanı Jean Chretien, İngiltere Başbakanı Tony Blair, Almanya Başbakanı Gerhard Schröder, Fransa Başbakanı Lionel Jospin, İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi katılacaklar.

G-8 kendilerine G-7 diyen ve büyük sanayi ülkesi olduklarını idda eden ABD, Japonya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada ve Almanya'nın Rusyayı'da yanlarına alarak gerçekleştirdikleri birlik. Yani emperyalistlerin dünya üzerindeki politikalarını belirlemek üzere gerçekleştirdikleri bir birlik. Her ne kadar emperyalistlerin aralarındaki birlik densede emperyalistler arası çelişkilerin esas olduğu unutulmamalı. Hegemonya ve sömürge savaşlarındaki taktik bir birliktelik olarak değerlendirmek daha doğru olacaktır G-8'i.

G-8'in toplantısındaki gündemlere gözdüğümüzde sömürge ve yarı-sömürge ülkelere ilişkin yoğunluğun daha fazla olduğu göze çarpacaktır. Dünyanın en yoksul 22 ülkesinin borçlarının silinmesi, Kuzey-Güney dialoğu, az gelişmiş ülke borçları, üçüncü dünyaya yardım, güvenli gıda, AIDS'le mücadele, çevre, enerji sorunları, yeni teknolojiler, organize suçla mücadele, çeşitli bölgelerdeki krizler... Bunlar açıklanan gündemler. Birde açıklanmayan gündemler var, o da Dünya Ticaret Örgütü'nün Katar'ın başkenti Doha'da Kasım 2001'de düzenlenecek DTÖ 4. Bakanlar Konferansı toplantısında G-7 ülkelerinin pozisyonunu netleştirmek.

Toplantıda görüşülecek borç silme noktasında 22 ülkenin borç ödeme tutarının %27'sinin azaltılması görüşülecek. Bu miktar yılda 735 milyon dolar tutarında bir rakamı ifade etmekte.

1999 Haziran'ında Almanya'nın Köln kentinde toplanan G-8 ülkeleri o tarihte

toplama 49 en yoksul ülkenin borçlarının bir bölümünü IMF

altın rezervlerinden belli bir miktar satış yaparak karşılama kararı almışlardı. (Bugünkü toplantılarda en yoksul ülke sayısı 22'ye indirilmiştir)

Türkiye MAI ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu'nun 4 Temmuz 2001 tarihinde yaptığı açıklamada konu ile ilgili olarak: "G-8 zirvesini takip eden hafta Cenevre'de kriz masası oluşturan Dünya Altın Konseyi, G-8'lere bir muhtıra göndererek yanlış bir karar aldıkları uyarısında bulundu ve ekledi; 'Dünyanın en yoksul ülkeleri aynı zamanda dünyada en fazla altın çıkartılan ülkelerdir. G-8'lerin aldığı IMF altın rezervlerinin bir bölümünün satışa çıkarılması yönündeki kararının ardından önce İngiltere ve Rusya ardından da Hollanda'nın IMF'den önce davranarak kendi altın rezervlerinin bir bölümünü dünya piyasasında altın fiyatları düşmeden önce satışa çıkarmaları sonucunda altının ons başına fiyatında 1 hafta içinde 60 ABD doları tutarında (%20) bir düşüş yaşanmıştır. Altın fiyatlarındaki bu düşüş, söz konusu yoksul ülkelerin altın madenlerinde çalışan işçilerinden 12000 tanesinin daha ilk haftada işten çıkarılmasına neden olmuştur. Eger G-8'ler olarak bu kararımızı geri çekmeyecek olursanız işçi çıkarmalar artarak devam edecek ve bu ülke ekonomileri si-



zin silindiğiniz borçlardan çok daha büyük ekonomik kayıplara uğrayacaklardır. Bu nedenle

borç silme operasyonu G-8 ülkelerinin kendi bütçelerinden yapılmak zorundadır.' denilmekte.

Tabi Dünya Altın Konseyi sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki işçileri, emekçileri düşünmemekte. Onların amaçladıkları kendi karlarının azalmasını önüne geçmek.

CENOVA VE PROTESTOLAR

Cenovada gerçekleştirilecek olan G-8 toplantısı tüm gözlerin buraya çevrilmesine neden oldu. Çünkü Seattle'de büyük bir gürültüyle ortaya çıkan ve oradaki toplantıların büyük bir fiyaskoyla sonuçlanmasını sağlayan küreselleşme karşıtlarının "Hedefimiz zararlı ve anti-demokratik zirveyi durdurmak", "kapitalizme hayır" sloganları. Seattle'de, Göteborg'da tüm engellemelere rağmen çok büyük çapta gösteriler düzenlenmiş, Marks-Lenin-Mao'nun resimleri her tarafta dalgalanmış ve emperyalist kurum ve kuruluşlar hedef haline getirilmişti.

Yaklaşık 150-200 bin göstericinin katılacağı düşünülen eylemlerde İtalya Avrupa'daki birçok ülke arasında geçişi kolaylaştıran Shengen vizesini askıya almayı düşünmekte. Zirve için ülkeye gelecek emperyalist ülkelerin başkanlarının kalma-

sı için 738 kamaralı European Vision adlı gemiyi ayarladı. Fakat görüşmeler Ducal Sarayı'nda yapılacak. İtalyan devleti zirvenin korunması için 16 bin polis ve 2 700 asker kullanacak. Bütün bunlarla yetinmeyen İtalyan Devleti kentte bulunan Christopher Columbus Havaalanı'na yerden havaya füzeler yerleştirdi.

İtalya'daki gösteriler 300-400 değişik örgüt ve kurum tarafından organize edilmeye çalışılmakta. Küreselleşme karşıtı eylemlerde aktif olarak öne çıkan Attac örgütü sözcülerinden Oliver Moldenhauer yaptığı açıklamada "İnsan bazen, dünyanın 100 zengin insanın elinde tuttuğu sermayenin 40 yoksul ülkenin gayri safi milli hasılasından daha fazla olduğunu anlamakta zorluk çekiyor" diyerek polisin saldırmaları halinde çatışmalarında çıkacağını belirtti. Ayrıca "Avrupalı Yeni Kızıl Tugaylar" adlı bir örgütte yaptığı açıklamada "22 Kızıl Tugaylar için büyük bir savaş olacak" dedi.

Seattle'den bu güne kadar küreselleşme karşıtı hareketler hızla ikiye bölünmekte. Bir yanda anti-emperyalistler, küreselleşme karşıtları diğer yanda eleştirdikleri kurumlarla tartışmayı ve onları karar alma süreçlerinde etkilemeye çalışanlar. Gelişen eylemlilikler içinde anti-emperyalistlerin ağırlık kazandıkları hızla burjuva medyada da yer almakta. Eylemlerde Marks-Lenin-Mao'nun posterlerinin, pankartlarının ve Che'nin resimlerinin taşınması ve emperyalizm karşıtı sloganların ağırlık kazanması emperyalist devletlerin gözünü korkutmakta. Bu korkudan dolayıda zirveye katılacak emperyalist ülkelerin başkanlarını denizin ortasında bir gemide ağırlayacaklar. Ama korkunun ecele faydası yok. Denizin ortasına değil, gökyüzünün derinlerine bile kaçsalar, bulutlara tırnaklarıyla tutsalsalarda dünya proletaryası emperyalistleri bacaklarından tutarak tarihin çöplüğünün karanlıklarına fırlatıp atacaktır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri: Kullan ve at

Dünya üzerinde gelişen-gelişmekte olan her türlü olayın arkasında kesinlikle emperyalistler ve onların dünyaya hakim olma politikaları yatmaktadır. Dünyadaki sömürü pastasından daha fazla pay elde etmek ve diğer emperyalistlerin üzerinde hegemonya kurma kavgası her yerde kendisini hissettirmektedir. Dünyanın her hangi bir yerinde bir savaş mı çıktı? Bu savaşın arkasında şu ya da bu emperyalist ülke ya da onların piyonları vardır. Emperyalistler her zaman daha fazla kar için dünyanın her yanında kan akıtmaktan çekinmezler. Nitekim Kosova'da gerçekleşen iç savaş ve katliamda bu politikaların bir ürünü olarak orta yerde durmakta. Hafızamızı şöyle bir yokladı-

mızda savaş patlak vermeden önce başta Almanya olmak üzere birçok emperyalist ülke Hırvatistan ve Slovenya'nın bağımsızlık ilan etmeleri halinde tanyacaklarını bildirdiler. Nitekim bir süre sonrada Hırvatistan ve Slovenya bağımsızlığını ilan ettiğinde hemen tanıdılar. Bu bir hegemonya savaşı. AB, ABD ve Rusya arasında bölgeye hakim olma kavgası sonucunda halklar büyük bir hızla parçala, böl, birbirleriyle savaşır, güçsüz düşür ve teslim al politikasının cenderesine sokuldular. Bu cendere içerisinde emperyalistler tarafından desteklenen ve katliam politikaları onaylanan Sırlar balkanlarda katliamlar gerçekleştirdiler. Bu katliamları Sırlar hiçbir şekilde kendi başla-

rına, bağımsız bir şekilde gerçekleştirmediler. Emperyalistlerin bölgedeki kendi hegemonyalarını kurma politikasının bir ürünüydü. Bu oyunda dönemin Sırbistan devlet başkanı Slobodan Miloseviç başrol oyuncusu seçildi ve emperyalistlerin katliam politikalarını emperyalist efendilerine büyük bir bağlılık içinde yerine getirdi. Ne yazık ki emperyalist efendilerinin kendisine artık ihtiyaçları kalmadığında kullanılmış bir kağıt mendil gibi bir tarafa itildi. Daha sonra ise "insan hakları savunucusu", "barış yanlısı" efendileri



tarafından "kasap" ilan edilerek kellesine ödül kondu. Sınırdışı etmek, insanlığa karşı işlenen suç, cinayet, savaş yasa ve geleneklerini ihlal, farklı ırk ve dindeki insanlara eziyet etmek gibi suçlar Miloseviç'e yöneltilmekte.

Yönetimdeki ABD yanlısı Başbakan Cinciç yaklaşık 1 milyar dolarlık kredi karşı-

Ulucanlar katliamı gerçekleri örtbas edilmeye çalışılıyor



Ankara: 26 Eylül 1999'da 10 devrimci tutsağın katledildiği Ulucanlar katliamına katılan askerler hakkında açılan davaya Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Duruşmaya katliamı yaşayan ve o dönemde hapishanede bulunan Filiz Uzal, Ulucanlar şehitlerinden Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Nihat Konak, İlhan Emrah, Mehmet Kansu, İnan Özgür Bahar, Gülhan Hızmay, Özgür Saltuk ve Emrullah Şimşek katıldı. TCK'nın "verilen emrin infazı sırasında ölüm ve yaralanmaların olmasını" düzenleyen 49/1 maddesi uyarınca yargılanan 161 askerden Nuh Karaaslan, Ceyhani Ünal, Halil İbrahim Gündüz, Selami Yağız, Atilla Güllüoğlu, Ali Alişan, Cemil Aygün, Cengiz Uçurum ve Cemal Doğan duruşmada hazır bu-

lundu. Duruşmaya katılan sanık askerler katliamı örtbas etmeye çalışarak operasyon sırasında öldürülen devrimci tutsakların arkadaşları tarafından öldürüldüğünü iddia ettiler.

Katliamcı uzman çavuş Ceyhani Ünal kendilerine darp ve şiddet olmayacak emrini verildiğini, tutsakların saldırması karşısında kendilerini savundukları yalanını söylerken, milyonlara insanın gözü önünde yaşanan katliamın kimler tarafından yapıldığını gizlemeye çalıştı. Sanık asker Cemal Doğan operasyon sırasında bazı tutsakların teslim olmak istediklerini ve bu esnada kendi arkadaşları tarafından öldürüldüklerini ileri sürerek tutsakların hamamda vahşice işkencelerden geçirilerek katledilmeleri gerçeğini yalanlayarak katliamcılarını korumaya çalıştı.

Avukatlar ve Ulucanlar tanıkları tarafından katliam mahkemesinde bir kez daha anlatılırken

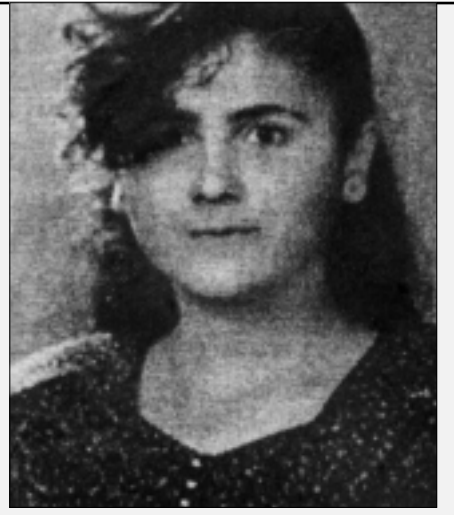
operasyon sırasında çok sayıda silah kullanıldığı, askerlerin hiç bir uyarıda bulunmaksızın gaz bombalarıyla saldırıya geçtiklerini vurguladılar. Arkadaşlarının hastanelere götürülmeden önce işkencelerden geçirildiğini söyleyen tutsaklar katliamın sorumlularının cezalandırılmasını istediler. Tutsaklar operasyonun video bant ve telsiz kayıtlarından katliamın nasıl gerçekleştirildiği-

nin ortaya çıkarılabileceğini vurguladılar. Müdahil avukatlar da söz konusu video, kaset ve telsiz kayıtlarının incelenmesini talep etti.

Katliam sanığı askerlerin yargılandığı dava duruşması 17 Ekim 2001 tarihine ertelenirken yaşanan onlarca katliamda olduğu gibi Ulucanlar katliamı da katliamcılar tarafından örtbas edilmeye çalışılıyor.

*Bir kıvılcım düşer önce
Büyür yavaş yavaş
Bir bakarsın volkan olmuş
Yanmışsın arkadaş
Dolduramaz boşluğunu
Ne ana, ne kardaş
O en güzel o en tath
Duygudur, arkadaş...*

Devrimcilerin dostu, partimizin taraftarı sevgili Gülhan'ı (Zilan'ı) kan kanserinden dolayı kaybettiğimizi öğrendik... Birçok insanın gerilemeler yaşayıp mücadeleden koşar adım kaçtığı, bununla da yetinmeyip partiye, devrime, devrimcilere karşı kara çaldıkları bir dönemde sen en insan yanıyla hep devrimin dostu oldun. Sırtını dönmek yerine, çekip gitmek yerine devrim mücadelesinde kendi çapında yapabileceklerini elinden geldiğince yapmaya çalıştın. İn-



sani değerlerini korudun. Bir insan güzeli, namuslu, dürüst bir insan olarak halkın, dostlarının acılarına gözlerini, kulaklarını kapatmayarak "eski devrimcilere" örnek oldun.

Güzel gözlerinden, ak alından öpüyoruz.

Karadeniz'den yoldaşların

lığı eski Devlet Başkanı Slobadan Miloseviç'in yakalanmasına yardım ederek Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi'ne teslim etti. Teslim alınan Miloseviç yargılanmak üzere Lahey'e götürüldü. Miloseviç'in teslim edilmesi ile ilgili olarak bir açıklama yapan Cumhurbaşkanı Koştunista "Öyle görülüyor ki Sırbistan'da birileri, Batılıları tatmin etmek için büyük bir acele içindeydi. Oysa kanun düzeni olmadan hiçbir şey yapamayız. Şimdi, ülkenin nasıl ayakta kalacağı sorunuyla karşı karşıya bulunuyoruz" dedi.

Miloseviç'in ilk duruşması 3 Temmuz'da gerçekleştirildi. Efendileri tarafından kullanılıp atılan Miloseviç yargılandığı mahkemede ilk konuşmasını gerçekleştirdi. "Sizi saygıyla selamlıyorum. Hatta sizi hiç selam-

lamıyorum" diyen Miloseviç "Mahkemenizi tanımıyorum. Bugün burada yargıladığınız kişi, Yugoslavya Devlet Başkanı Slobadan Miloseviç değil, bombaladığımız bir ülkenin topraklarında yaşayan halktır. Mahkemeniz Ortaçağ karanlığındaki 'Engizisyon Mahkemesidir'. sizlerde bu mahkemenin yargıçlarıdır. Yugoslavya'yı bombalayan çok uluslu kuvvetler ise kendi dünya düzenlerini yaymak isteyen 'Gestapo'dan başkası değildir. Dünya tarihinde ne kadar karanlık varsa bu karanlığı yeniden kurmak için çalışan insanları ve sistemleri temsil ediyorsunuz" diyerek belli noktalarda efendilerinin gerçeğiyle yüzleşti. "Siz NATO ve onun yasal organı dünyanın pek çok ülkesine terör örgütleri muhallat etmediniz mi? Bunu o ka-

dar profesyonelce yaptınız ki, terör örgütleri sizin fikirlerinize karşıymış gibi davrandınız... En büyük hedefiniz Avrupa'nın ortasındaki Yugoslavya'ydı ve Yugoslavya'yı parçaladınız. Sonra demokrasi oyunu yapıp çeşitli dernekler kurdunuz." diyen Miloseviç emperyalist efendilerinin kendisini nasıl kullanıp bir kenara attığını içine sindirememiş bir halde efendilerine serzenişte bulundu.

Emperyalistler kendi politikalarını uygulatabilmek amacıyla, kendilerini geri planda tutarak bir çok piyonla kanlı politikalarını uygulamaya sokarlar. Kendisi direkt olarak çok nadir bu eylemler içerisinde yer alır. Çünkü sonradan kendileri "barış" havarisi, "insan hakları" savunucusu kesilecektir. Direkt eylemlerini de

"barış", "insan hakları" savunuculuğu maskesiyle yaparlar. Emperyalistler için kullandıkları kişi ha Miloseviç olmuş, ha Fujimori, Evren, Ecevit, Yılmaz, Tayyip hiç farketmez. İşleri bittikten sonrada bu piyonları kendi mahkemelerinde yargılar, öldürür...

Halklar emperyalizmin bu kirli ve kanlı politikalarına karşı uyanık olmak zorundadır. Her zaman bir sis bulutu içinde politikalarını uygulamaya çalışan emperyalistlerin politikaların boşa çıkartmak halkların elinde. Emperyalizmin böl, parçala, güçsüz düşür, yönet politikalarına karşı halklar birleşmek, emperyalizme ve onların yerli uşaklarına karşı savaşmak ve kendi öz iktidarlarını kurmak zorundadırlar. Bu bir zorunluluktur, çünkü güzel günleri, geleceği yaratacak olan onlardır.

Adli Tıp Raporuyla “gerçeğe dönüş”



“Teröristleri kendi terörlerinden kurtarmak” diye açıklamıştı amaçlarını, 19 Aralık 2001’de 20 hapisaneye birden yapılan operasyonun hemen ardından H. Sami Türk. Öncesinde de sonrasında da, hücre gerçeğini, hücre ile amaçlananları, devletin katliamcı yüzünü, yalanları kamuoyuna devrimci-sosyalist basın olarak birçok defa açıkladık/açıkliyoruz. Dün tutsakların, tutsak yakınlarının, devrimci-demokrat kamuoyunun çığlık çığlığa haykırdığı gerçekler, Adli Tıp kurumunun raporuyla, üstelik jandarma tarafından adli soruşturmalarda ilk kural olan olay yerinin olduğu gibi korunması ilkesi çiğnenerek, raporda yer alan sözlerle “bazı kan gölleri çimento ya da kitap yığınlarıyla kapatılmış, çelik dolapların, eşyaların yerleri değiştirilmiş” olmasına karşın, bir kez daha ortaya çıktı.

Otopsi raporlarına göre yaşamını yitiren 29 tutsağın 10’u kurşunlanma, 13’ü zehirlenme, 1’i darp ve 1’inin de kafasına gaz bombası saplanması sonucu öldüğü belirlendi. O günlerde Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamalarda ölüm sebeplerinin kendilerini yakma ve karşılıklı çatışma sonucu öldüğü söylenmişti. Ancak yine raporda yalnızca **Fidan Kalşen**, Halil Önder, **Yasemin Cancı**, Berrin Bıçkılar, **Murat Özdemir**, Ali İhsan Özkan ve **Hasan Güngörmez**’in kendilerini yakarak öldükleri belirlendi. Kendini yakan Ahmet İbili ve Fırat Tavuk’un ise jandarma kurşunlarıyla öldürüldüğü tespit edildi. Ayrıca operasyonlarda ölen iki jandarmanın da tutsaklarda bulunduğu iddia edilen silahlarla değil, Kalaşnikof

ve G-3 gibi silahların tanımlandığı yüksek kinetik enerjili silahlarla öldürüldüğü saptandı.

Operasyonun şekli ve sonuçlarına bakıldığında devletin amacının “Hayata Dönüş” olmadığı her açıdan açık bir gerçek. Örneğin kul-

lanılan bombaların öldürücü dozda olması ve “üzerlerinde insan bulunan yerlerde kullanılması” uyarısı bulunmasına karşı direkt tutsaklara atılması da amacını açıkça ortaya koyuyor.

Bu rapor operasyondan sonra jandarma tarafından hazırlanan tutanağın yalanlarla dolu olduğunu da açığa çıkarıyor. Tutanaqlarda hiç bir ölümün gaz zehirlenmesi bomba etkisi veya kurşunla ölmediği belirtilirken, Adli Tıp Raporu tam tersini söylüyor. Jandarma, koşullardan kendilerine yanar vaziyette “alev topu” gibi tüpler fırlatıldığını söylerken, Adli Tıp uzmanları bulunan tüplerin tümünün boş, çiziksiz, ıssız, dumansız olduğu tespitini yaptı. Ayrıca tutsakların sürekli “zehir şişeleri” attığı söylenmesine rağmen Adli Tıp böyle bir saptamada bulunmuyor. Kadın tutsakların bulunduğu koşuza içeriği tespit edilemeyen bir kimyasal maddenin bulunması, Bayrampaşa’da sağ kurtulan kadınların anlatımıyla da bütünleşiyor.

Tüm bu gerçekler Adli Tıp Raporuyla yeniden gündeme gelirken İçişleri ve Adalet Bakanlığının rahatsızlıklarını basını tehdit ederek dile getirdiler. Operasyondan sonraki açıklamaları bir kez daha dile getirdikten sonra savcılar hazırlık soruşturmalarıyla ilgili açıklama yapmalarının suç olduğunu hatırlattılar(!). Ayrıca soruşturmalarda ilgili yapılan haberlerin de yakın takibe alınacağını söyleyerek basını tehdit etti. Devrimci-sosyalist basın olarak bu gerçeklerin dün de bugün de takipçisiyiz. Tehditlerle, yalanlarla gerçeklerin üzeri kapatılamaz.

Soruşturmalar bizi yıldırılmaz

İzmir: 19 Aralık katliamından sonra İHD üzerinde zeten varolan baskılar daha da artmaya başladı. Bir çok şubesine soruşturmalar açıldı, bazı şubeleri kapatıldı. Bu soruşturma ve kapatmalardan İHD İzmir Şubesinin de nasibini aldı. 2001 yılı başından bu yana Şube Yönetiminin de görev üstlenen asıl ve yedek üyeleri hakkında 37 soruşturmada kamu davası açıldı. İHD İzmir Şubesi dernek binasında 5 Temmuz 2001 tarihinde, baskıları protesto etmek, kamuoyunu duyurmak amacıyla bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını Şube Başkanı Günseli Kaya okudu.

19 Aralık katliamından sonra dernek üzerindeki baskıların arttığına dikkat çeken Kaya, Aralık 2000 tarihinden bu yana kendi alanlarında yaptıkları birçok çalışmanın güvenlik güçlerinin düzenlediği tuta-

naklarla yasadışı olarak yansıtıldığını, söyledi. 19 Aralık’tan bu yana derneğin yöneticileri hakkında toplam 50 adet hazırlık soruşturması başlatıldığını, bunlardan 10’nu taksizlik kararıyla sonuçlandırıldığını, Türk Ceza Mahkemelerinde görülen davalarda para cezasının 550 milyonu aştığını söyledi. “Temel hak ve özgürlüklerini demokratik biçimlerde kullananların değil, insan hakları ihlallerinin de bulunanların hakkında davalar açılmasını istedik, işkence ve kötü muamelede bulunanlar hakkında soruşturma açılmasını istedik. İstedik ki, 32 kişinin ölümüne yol açan cezaevleri operasyonlarına ilişkin olarak Adli Tıp raporları ışığında soruşturmalar yapılsın. Hala sürmekte olan tecrit, izolasyon sorunu çözülsün. Bugün 27 kişinin yaşamını yitirdiği ÖO sonlandırılınsın” dedi.

Aileler ve avukatlar davadan çekildi

H. Merkezi: 1995 yılında 17 kişinin ölümü ile sonuçlanan Gazi olaylarının davası il il dolandırıldıktan sonra, 5 yılın ardından karara bağlanmıştı. Davanın sonucu polislerden 18’i be-

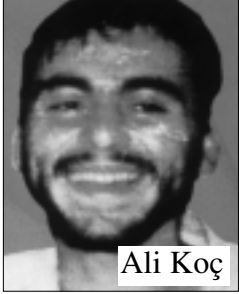


raat etmişti. 4 kişiyi öldürmekle suçlanan ve hakkında 96 yıl ceza istenen Adem Albayrak’a 6 yıl 8 ay, 2 kişiyi öldürmekle yargılanan ve hakkında 48 yıl hapis cezası istenen Mehmet Gündoğan’a ise 3 yıl 4 ay hapis cezası verilmişti. Ancak iki polis hakkında verilen bu mahkumiyeti yargıtay sanıklar lehine bozdu. 12 Temmuz 2001 tarihinde Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi’nde dava tekrar görüşülmeye başlandı. Müdahil avukatları Sevim Akat, Gülizar Tuncer, Keleş Öztürk ve Faruk Ertekin bulunduğu davada, sanık polislerden Adem Albayrak ve avukatı İlhami Yelekçi katıldı. Yargıtayın bozma kararını kabul et-

mediklerini belirten aileler “Çocuklarımızı vuran bellidir. Bozmayı kabul etmiyoruz” dediler. Avukatlar da itiraz dilekçelerini okumalarının ardından davadan birşey çıkacağına inanmadıkları için artık duruşmalara katılmayacaklarını belittiler. Mahkeme heyeti bir sonraki duruşmayı 4 Ekim 2001 tarihine ertelerken aynı saatlerde aileler de Gazi Mahallesi’nde bir açıklama yaparak davadan çekildiklerini bildirdiler. Cemevi önünde yapılan açıklamada aileler “Yargıtay daha önce yargısız infaz dosyaları nedeniyle geliştirmiş olduğu devlet görevlilerinin koruyan içtihadını Gazi davasında da tekrarlamıştır” dediler.

Direnç çiçeklerinin insanlık yürüyüşü sürüyor

Tüm zorluklara rağmen, bir kardelen misali kar



Ali Koç



Gökhan Özocak

altından fişkirarak yaşama direngelikleri ve inatçılıklarıyla renk katan uzun soluklu

mücadelenin sürdürücüleri, güzelliğin ve yaratıcılığın simgesi olarak tarihin sayfalarına birer birer işleniyor. Yaşamlarıyla binbir canlılığı bağrında taşıyıp, sevdalı oldukları umutlarını yaşatarak adeta bir kardelen inatçılığı ve güzelliğiyle, direniş yatanlar zafer bayrağını tereddütsüzce sıradakine bırakıyor.

Direnç çiçeklerinin Ölüm Oruçları, devletin direnişi kırma politikalarıyla sürerken, ölümlere her geçen gün bir yenisinin adı yazılarak tarih sayfalarına not düşülüyor. Umuda koşucular ellerinde taşıdığı bayrağı, tereddütsüzce devrediyor kızıl bantlı koşuculara...**İzmir:** Hapishaneden tahliye olduktan sonra Ölüm Orucu direnişine İzmir'in Yamanlar semtinde devam eden Gökhan Özocak, 5 Temmuz 2001 tarihinde eylemin 201. gününde şehit düştü. Özocak'ın cenazesi ertesi gün saat 10:00'da direnişini sürdürdüğü evden alınarak Adli Tıp Kurumu'na kaldırıldı. Burada; **"F tipi hücreler istemiyoruz"**, **"Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz"**, **"Gökhan Özocak ölümsüzdür"** sloganları atan kitle cenazeyi aldıktan sonra Buca Kaynaklar Mezarlığı'na doğru yola çıktı. Mezarlıkta düzenlenen törende sık sık sloganlar atılarak Özocak'ın yaşamı anlatıldı. Gökhan Özocak marşlar söylenerek güneşe uğurlandıktan sonra bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Gökhan Özocak

ölümsüzlüğe uğurlandı

1960 yılında doğan Gökhan Özocak, lise son sınıftayken beş arkadaşıyla birlikte Güzelyalı ve Kemeraltı Karakol baskınlarına katıldı. Yargılandığı davadan 12,5 yıl ceza alan Özocak'ın aynı davadan yargılandığı arkadaşları ise 12 Eylül AFC'si tarafından idam edildi. Özocak tahliye edildikten sonra işçi sınıfı içerisinde mücahadesini sürdürdü ve 1993 yılında tekrar tutuklandı. 96 ÖO'na gönüllü olarak katılan Gökhan Özocak 19 Aralık katliamında Buca Hapishanesi'nde idi. İçeride başlattığı eylemine 31 Mayıs'ta tahliye olduktan sonra dışarıda da devam eden Özocak 5 Temmuz 2001 tarihinde ölümsüzleşti. **Haber Merkezi:** Tecrit ve izolasyona karşı başlatılan Ölüm Oruçlarında 28. ölüm haberi Ankara'dan geldi. Zorla tedavi için Ankara Hastanesi'nde tutulan Ali Koç, 8 Temmuz 2001 tarihinde, direnişinin 252. gününde şehit düştü.

Ali Koç ölümsüzdür

Ali Koç'un cenazesi Ankara'da otopsi yapıldıktan sonra memleketi Zonguldak'a götürüldü. Burada, yakınları ve yoldaşları tarafından düzenlenen törenle Ali Koç güneşe uğurlandı.

Ali koç, 1971 yılında Zonguldak'ta doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi son sınıfta okurken tutsak düştü. Ankara 1. No'lu DGM'de yargılanarak DHKP-C davasından 12,5 yıl ceza aldı. 19 Ara-

lık katliamında Bartın Hapishanesi'nde olan Koç, operasyondan sonra Sincan F Tipi'ne sevk edildi. Ölüm Orucu eylemine burada da devam eden Ali Koç, durumu ağırlaşınca zorla tedavi için Ankara Hastanesine kaldırıldı. Hastanede "doktorlar" tarafından yatağa zincirlenerek müdahale edilen Ali Koç, direnişinin 252. gününde ölümsüzleşti.

Sevgi Erdoğan da ölümsüzler kervanına katıldı

İstanbul: Tecrit ve izolasyona karşı 268 gündür ölüm orucunda olan Sevgi Erdoğan 14 Temmuz 2001 tarihinde Küçük Armutlu'da yaşamını yitirdi. Sevgi Erdoğan için 15 Temmuz Pazar günü Küçük Armutlu'da bir uğurlama töreni düzenlendi. Polis Küçük Armutlu'yu tamamen ablukaya alarak kimsenin girmesine izin vermezken, polise karşı tavır alanlar ise göz altına alındı. Gazetemiz muhabiri ve Devrimci Demokrasi gazetesi muhabiri keyfi bir şekilde mahalle girişinde engellenerek ve kimlik bilgilerinin araştırılmasından sonra mahalleye girmelerine izin verilmiştir.

Küçük Armutlu Cemevi'nde toplanan 700 kişilik kitle, cenazeyi buradan alarak mahallenin dışında, bulunan ambulansa kadar yürüdü.

"Devrime mesele bizim kadınlarımız" "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz" vb. Sloganların atıldığı yürüyüşten sonra cenaze Adli Tıp Kurumu'na götürülmek üzere ambulansa bindirildi.

Cerrahpaşa'daki Adli Tıp'tan alınan

Sevgi Erdoğan'ın cenazesi saat 17:00'de Karacaahmet Cemevi önüne getirildi. Cenazesinin gelmesiyle kitle sloganlarını daha gür ve öfkeli atmaya başladı. Mezarlığa gitmek için yürüyüş kolu oluşturulmaya başlandığında en önde analar Sevgi Erdoğan'ın fotoğrafını tutuyorlardı. Yürüyüşte **"İnsansız, amaçsız yaşanmaz inançlarımız için ölüyoruz"** TAYAD'lı Aileler, "Kahramanlar ölmez halk yenil-

mez", **"Sevgi Erdoğan ölümsüzdür"** pankartları açılırken TAYAB'lı aileler, Demokratik Kitle Örgütleri, devrimci-demokrat insanlarda cenazeye katıldılar. Polisin ve özel timin Karacaahmet Mezarlığı'na yoğun ablukaya almasına rağmen 2000'in üstündeki kitle yürüyerek mezarlığa geldi. Yürüyüş boyunca "Sevgi Erdoğan ölümsüzdür", "Anaların öfkesi katilleri boğacak, "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Sevgi Erdoğan, 1991'de şehit düşen eşi İbrahim Erdoğan'ın mezarının üzerine gömüldü. Erdoğan'ın gömülmesinin ardından anma programı yapıldı. Anma programına devrim uğruna şehit düşenler anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Erdoğan'ın mücadelesi anlatıldıktan sonra kavga türküleriyle anma programı sona erdi.

Sevgi Erdoğan 1956 yılında Erzurum'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu.

1981 yılında eşi İbrahim Erdoğan'la birlikte tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne konuldu.

Eşi İbrahim Erdoğan 12 Temmuz 1991 yılında 11 arkadaşı ile birlikte İstanbul'da katledilmişti. Sevgi Erdoğan 1994 yılında tekrar tutuklanmış ve DHKP-C davasından 12,5 yıl ile yargılanmaya başlanmıştı. Ölüm Orucunun 1. ekibinde yer alan Sevgi Erdoğan, durumu ağırlaşınca Uşak Hapishanesi'nden İzmir Yeşilyurt Hastanesi'ne kaldırıldı. 1 Haziran 2001 tarihinde cezası 6 aylığına ertelenmişti.



*Şimdi dağ olmak gerek
Hem de zulme kafa tutan
Ölümü ölümsüz kılan bir dağ*

*Şimdi dağ olmak vardı
yoldaşım
Hem de adını bilmeden
Anadolu'nun
Karadeniz'in
kekik kokusunu içine
sindiren*

*Şimdi dağ olunmalı
Milyonların uğultusunu
dinleyen
Ve ayağa kalkan ve silah
kuşanan
ve özgürlüğün doyumsuz özlemiyle
vuruşan.*

(Akıner Çağlar

1997)

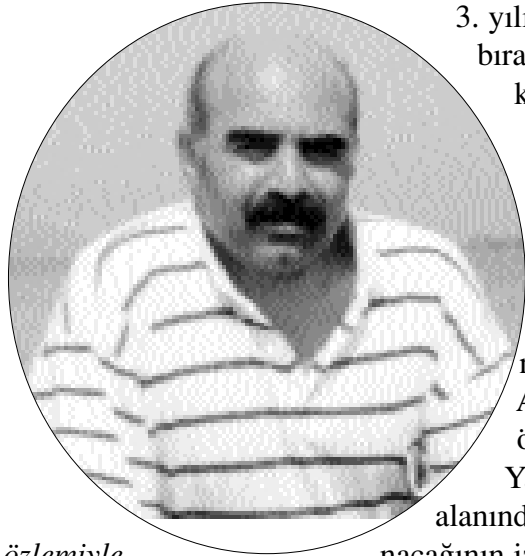
Halka, devrime adanmış onurlu,

İLAN

namuslu bir yaşamın güzel
örneği Akıner yoldaşın (24
Temmuz 1998) aramızdan ayrılışının

3. yılını geride bırakırken, onu kavgamızda yaşatmaya devam edeceğimize söz veriyor saygıyla anısı önünde selama duruyoruz. Akıner Çağlar ölümsüzdür! Yaşamın her alanında gerilla oluncasının izdüşümüdür Akıner Çağlar

**İşçi-köylü, Partizan,
Yeni Demokrat Gençlik
Merkez Büro ve tüm büro
çalışanları**



Baştarafı 2'de savunucuları, sanatçılar, yazarlar, odalar vb. kuruluşlar tarafından yoğun destek gördü. Ve bu destek devletin üzerindedir önemli bir baskı unsuru haline geldi. Oluşan baskı nedeniyle adalet bakanı **Hikmet Sami Türk** "F tipi cezaevlerine nakilleri erteliyoruz" dedi. Ve 10 gün sonra katliamı yaptı.

19 Aralık katliamına karşı yeniden oluşan kamuoyuna bu kez "Kamuoyunun tepkisini dikkate alacağız, sivil toplum örgütlerinin mutabakatı çerçevesinde hareket edeceğiz" diyen H.Sami Türk, daha sonra bu kuruluşlarında muhatap almadı. Bu iki örnek göstermektedir ki devlet gelişebilecek kamuoyu baskısına yada gelişebilecek eylem zincirine nasıl karşı koyacağı ve ne tür politika uygulayacağı konusunda oldukça hazırlıklı durumdadır.

Devletin manevraları iyi görülmediği ve teşhir edilemediği için 19 Aralık katliamı ile oluşan olumlu gidişat yerini hem kamuoyunun desteğinde hem devrimci örgütlerin eylem grafiğinde düşüşe bıraktı. Öyleki meydanlarda komünist ve devrimcilerden tutuklu yakınlarından ve az sayıda kimi duyarlı kurum ve insanlardan başka kimse görünmez oldu.

Yoldaşlar

9 aydır devam eden ÖO eylemi, düşmanın tüm saldırılarına ve tes-

lim alma çabalarına rağmen kararlı ve özverili bir şekilde sürmektedir. Bu, saygı duyulması gereken ve yüceltilmesi gereken bir eylemdir. Ancak bu eylem kitlelerde vucut bulmadığı ve onlarda bir hareketlenme yaratmadığı zaman, kararlılık ve özverlilik soyut bir şey olarak kalacaktır.

O halde eylemin kitlelerde vucut bulması ve bir hareketlenme yaratması için gelişen durumu dikkate almak ve buna göre taktikler geliştirmek gerekmektedir. Bilindiği gibi, düşman içine girdiği çıkmaz nedeniyle yeni bir taktik gelişmeyle ve son anda sağlık durumları kötüleşen ama hiçbir tedavi uygulamasını kabul etmeyen ÖO direnişçilerini CMUK'un 399. maddesine dayanarak (cezalarını 6 ay erteledi) ailelerine teslim etti.

Cezaları ertelenen ve salıverilen ÖO direnişçilerinin dışarıda ölüm orucunu devam ettirmelerini doğru bulmuyoruz. Çünkü bu fiili bir durumdur. Yani ÖO eyleminde bulunan direnişçilerin herhangi bir yaptırıma ve şarta dayanmadan "ceza"ları düşman tarafından ertelenmiş ve ailelerine teslim edilmiştir. **Aslında düşman geri adım atmıştır.** Bu anlamda eylem, **cezası ertelenen eylemciler açısından yeni bir aşamaya girmiştir.**

Bu aşamada yapılması gereken

şudur: Eylemcilerin ÖO'nu bırakmaları yaşayarak ve yaşatılarak tedavi görmeleridir. Bu taktikle, kararlılıkları sınanmış eylemcileri yeni fiili durum nedeniyle sahiplenerek onların yaşama kilitlenerek mücadeleyi yükseltme azimlerine omuz vererek, ailelerle duyarlı kamuoyu ile devrimcilerin karşı karşıya gelmelerini engelleyerek mücadeleyi başka cephede devam ettirmek doğru olandır.

*Tedaviyi onaylamamız sıradan bir tavır değil, F tipi hücrelere karşı yürütülen eylemi, dışarıda ölüm orucunu devam ettirmeden başka biçimlerde yürütme tavrı olarak anlaşılmalıdır.

*Bu tavırla hem kamuoyunu etkileyebilir, hem ailleri kazanabilir hemde talepleri daha iyi gündeme taşıyabiliriz.

*Eylemi bu haliyle devam ettirmek düşmanın oyununa gelmemek demektir.

*Cezası ertelenen ÖO direnişçilerinin tedavi görmesi kararımız, ilk başlarda kimi kesimlerce eleştiri konusu yapılabilir. Bunu normal görmek gerekir. Ama kararımızın mantığı bu kesimlere iyi anlatılmıdır.

"Ölüm Orucu direnişçilerini sahiplen F tipi hücrelere karşı mücadeleyi yükselt " şiarından anlaşılması gereken şudur: Ortaya çıkan fiili durumdan hareketle ölüm oru-

çunda yeniden ayağa dikilmek ve mücadeleyi yükseltmek için tedavi gördükleridir. Tüm yoldaşlar soruna böyle bakmalı ve böyle yaklaşmalıdır.

Devlet şimdiye kadar uyguladığı tüm bu yöntemlerle direnişin kendiliğinden biteceğini umut ediyor. Bu umudu boşa çıkarmak bizim elimizdedir.

Bu direnişin ülkede ve dünyadaki etkisi yatsınmamalıdır. Hatta son süreçte faşizmin "hayata dönüş" adını verdiği 19 aralık katliamına ilişkin ortaya çıkan belgeler ve raporlarla dahada haklı meşru zemine oturmuştur. Tutsakların sayısı azalsada ideolojik duruştaki netlik ve meşruluk, tecrit ve izalasyonu mutlaka parcalayacaktır.

Tarihsel öneme sahip bir direniş yaşanıyor. Bugün karanlığa, suskunluk ve kayıtsızlık terörüne boyun eğmemek başlı başına bir direniştir. Bu direnişi büyütmek gerekir.

Faşizm teslim alma ve rehabilite etme politikalarında asla başarılı olamayacaktır.

Direniş tutsakların insani demokratik ve meşru taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlanacaktır. Buna inanmak ve bunun savaşımını vermektense asla geri durmamak tarihsel bir görev olarak hepimizin önünde durmaktadır."

Çağla yüreğim

"Kaç bayram geçti" dedi anam. yine mevsimi yedik biz yürüdük bahara erdik "mil mi çekildi bu gözlere" der karalar bağlasa da...

umut işçisiyiz biz
ne yas ne gam
ne tasa
yakışmaz ardımız sıra
Kar boran, fırtına lodos
sel ahında önüne katanı götüren
Hangi dilde hangi usta
gördü bu günleri
Gören göz dayanır
bu yürek susar mı?
Acıları kuşandıktan geldik
Yırtıyorum "sesizliği" zebanilere
inat
umut işçiliği ile yaşamın kıyısında
çağla yüreğim çağla.
Patla
patla partizan öfkesi
Yüreğim.
Oku! dediler
"Oku adam ol"
ne okul hakkı, ne okuma hakkı

bize,
dolapçı beygiri olduk
koş babam koş ha...
Yarınımız ne olacak dedik
Kocaman "Hiç"i gösterdiler
Yoksulluğun, işsizliğin girdabında
gençliği gördük
çağla yüreğim çağla.
patla
patla partizan öfkesi
yüreğim.

Çünkü sen
emeği, hasır edilen tütüncüyü
tanıdın.
Pamukta, üzümde, incirde, çayda,
fındıkta,
bezirgan takım, parazitleri gördün
daha ne sayayım yurdum
güzelliklerimizi çaldılar
ahtapotlara yem ettiler
"Hiç" edilen bizim alınterimiz
oldu.
yaşlı bedenlerimiz nasırlı eller,
kırıkan yüzler
iki büklüm edilmiş
yüzyılların acılarını taşıdı geldi

Karın tokluğuna dayan denildi
Çağla yüreğim çağla.
patla
patla Partizan öfkesi
yüreğim.

Çünkü sen sevdaları kuşandın da
geldin
Saf temiz sevdaları, sevinçleri,
hüznü, oyasına, kilimine nakış
nakış dokuyor
kızlarımız, kadınlarımız
geleceği ellerinden alınanlarımız
yani en çoklarımız köz altında
umutları kaldı
Tamıdıkta büyüdük
çağla yüreğim çağla
patla
patla partizan öfkesi
yüreğim.
Toprağından sürülmüş kürt
köylüsünün
acılarını kuşandık da geldik
Pelesenk vurulmuş
dilleri tanıdık
yurdum
kondular sıkışmak kar etmez artık
Geleceğin ateş topları
serhıldanları doğuyor
işte bu

toprakta tohum,
anaların rahimleri kurutulabilir mi?
Bu kökleri söküp atabilir misiniz
ey zebaniler?
Çağla yüreğim çağla
patla
patla partizan öfkesi
yüreğim.
Yıldızlar tutulabilir mi hiç
betonlar bilir mi
"Hiç" leştirilmek istenen
yaşamın kıyısında yine zulmün
kalelerini dövüyorum
bir gün bile fazla yaşamak....
inatla...
Yıldızımızı UMUD İŞÇİLİĞİ ile
zebanilere inat
bir gün bile fazla yaşamak
Ve bahara ereceğimiz günlerde
Yakın yüreğim
çağla
halkımızın bayramı da gelecek
baharı da...
çoşkun akan ırmaklar gibi
çağla yüreğim
çağla....

27 Mart 2001

**Yusuf Can Edirne F tipi
Hapishanesi Ö.Orucu direnişçisi**

Karadeniz dağlarında bir yiğit daha ölümsüzleşti

Murat Deniz

Güneşe yolculuk edenlerin mücadelesi sürüyor. Sürüyor dağ esintileri arasında, yoldaş sıcaklığında bağdaş kurarak, mayzer çatarak, omuz başlarda halaya durarak. Arkalarında tohumların bırakarak ilerliyor bizimkiler. Silah vızaltıları, kuş cıvıltıları arasında soluyorlar havayı. Onlar "yaşamayı seviyoruz ama ölmesini de biliriz" diyerek sürdürdüler bereketli toprakların bağına kendilerini. Onlar, ideallerini yaşatmak, güzellikleri ayağa dikmek, çirkeflikleri yıkmak için geldiler yanyana. Aynı heyecanla çarpıtı yitrekleri, aynı bili-yük aşkın karşısında soyundular Evet, onlar sevdalıydılar halkına, kavgasına, yoldaşlarına...

Şehitlerimize hergün bir yenisini daha eklendiği, ÖO'nun direnişlerle sürdürdüğü tarihsel bir dönemden geçtiğimiz şu günlerde, bir haberde Tokat'ın dağlarından geldi. Tokat'ın Turhal İlçesine bağlı Yaylacık Dağı Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde TKP/ML TIKKO gerillalarıyla faşist devletin askerleri arasında çıkan çatışmada Murat Deniz isimli bir gerilla ölümsüzleşti.

Tokat, bağında yiğitler saklayan şehir

12 Temmuz 2001 tarihinde Deniz'in ailesi cenazeyi almak için tutsak olan Kemal Ertürk'ün babası ve Ali Gülmez'in annesiyle Tokat'a gitti. Tokat'ta karşılaşmaları tüm baskılara rağmen Deniz'in cenazesi 13 Temmuz sabahı İstanbul'a getirilerek Altın şehir mezarlığına defnedildi. Murat Deniz, yoldaşlarının ve ailesinin "ölümsüzdür" sloganları arasında toprağa verilirken ellerde onun gülümseyen fotoğrafı vardı. Oldukça yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen cenaze töreni gösteriyor ki, Halk Ordusu şahanlarının, ölülerinden bile korkuyorlardı. Tüm baskılara rağmen kısa bir konuşma yapan annesi Murat'ı sahiplendiklerini söyleyerek herkesi saygı duruşuna çağırıyor. Yumrukların havaya kalkmasıyla bir kere daha yeminler edildi, inançlar köriklendi. Sıkı yumruklar, adeta birer Deniz olmuştu. Sanki, aramızdaydı. Saygı duruşundan sonra kızıl beze sarılı tabutu açılarak toprağa bereketini salmak üzere gömüldü.

Cenazenin ardından Murat'ın abisinin evine kitle geri dönerken, Tokat'a giden annesinden süreci ve Murat'ı bize anlatmasını istedik.

-Olayı nasıl öğrendiğinizi, Tokat sürecinizi ve karşılaştığınız baskılardan biraz bahsedebilir misiniz?

Murat Deniz'in Annesi: Çarşamba günü ayın 11'inde Jandarma kurnandanı geldi, kağıt gösterdi imza atmamı istedi. Sorudum "neden atacağım" dediler ki "bir oğlu var eve gelmez hangisidir" Bende

"Murat Deniz" dedim. "Onun olayı için geldik" dediler. Aynı 10'unda Turhal'da askerlerle çatıştılar, ölmüş. Tokat'ta Devlet Hastanesi'nde morgda" dediler. Bende öğleden sonra İstanbul'a gittim. Selvi Ana'yı aradım; "Bir araba ayarlayabilirmisin" dedim. Ayarladık ve Dursun Abi, Kemal Ertürk'ün babası ve Selvi anayla beraber Tokat'a gittik. Tokat'ta, sabah Turhal'a girdiğimiz vakit polis karşıladı bizi, kimlik istedik ve telefon numaralarını verdik. Şoförümüzün ehliyetine baktılar arabanın 3-4 günlük sigortası geçmiş, o nedenle 2 saatten fazla Turhal girişinde bizi

tuttular. Polis ayrı, asker ayrıca kimlik bilgilerimizi aldı. Yanımdaki arkadaşım polis "niye o anarşiyi almaya geldiniz" demiş. Neyse, arabanın vergisini yaptırmadan bizi bırakmadılar, yapınca tekrar yola çıktık. Gidene kadar, hem önümüzde hem arkamızda bizi takip ettiler. Bir yere kadar birileri, bir yerden sonra da başkaları takip ediyordu.

Adliyeye gidince de, orada bir kağıt aldık savcılığa gittik. Savcı olmayınca bizi hastaneye gönderdiler. Fakat, kağıda mühür basılmamış diye bu kez orada problem çıkartılar. Neyse sonunda mühür de aldık. Gelirken de, Turnike'de bizi durdular, yok "yolu bilmezsiniz" gibi şeyler dediler. Bütün bunlar hep zorluklardı. Ondan sonra da başka ekibe devrettiler, buraya kadar geldik.

- Bize biraz da murattan söz eder misiniz?
Annesi: Murat küçükle küçük, büyükle büyük olurdu. Hep güleç yüzlüydü, hiç kızdığını görmemiştir.
-Murat kardeşleriniz arasında kaçınıcıydı?
Abisi Recep Deniz: Biz 7 kardeşiz, Murat'ta 6. kardeşimizdi.
- Yaşamı nasıldı, sizlerle sorunlarını

paylaşırdı mıydı?

Abisi: Hayat dolu bin candı. Paylaşmayı seviyordu. Üzgün bir insanı bile güldürmeyi bilirdi O. Sorunlarını hiç gizlemezdi. O kötü hiç birşey yapmadı bugün kadar.

Annesi: Paylaşmayı bilirdi. Her zaman için ben derdim "Oğlum Allah iki yol vermiş" Derdi ki "Anne Allah bile doğru yapmamış. Bir yol verecek ki tek bir yerden gidelim" "Anam" derdi, "Başka çıkış yolumuz yok"

-Okulu kaçınıcı sınıfa kadar okudu?

Annesi: Üniversitede Hukuk Fakültesi 3. sınıftan ayrıldı.

- Okul yaşamı nasıldı, size hiç yük olur muydu

Abisi: Olmazdı. Ben ona harçlık verdim

ğim zaman ben harçlıksız kalırdım ama yine harçlığımı geriye bana verirdi. Kitap defterinin arasına parayı koyar, böyle bana yollardı. İradesini iyi bilir, idare ederdi.

-Murat ile ne zamandır görüşüyordunuz

Annesi: 96 yılından beri görüşüyorduk. Onun içinde varmış demek ki. 96'nın 1 Mayıs'ında alınmış, sorguya götürmüşlerdi. Ondan sonra dava açılmış hakkında. Bu davadan sonra evden ayrıldı. 3 yıl sonra da eve bir kağıt geldi. 1 yıl 3 ay hapislik vermişler. O yüzden evi terketti. "Anne ben ne okurum ne de evde kalırım" dedi. Murattan sonra da polis 3 ayda bir evi bastı.

- En çok sevdiği şey, aklınızda kalan en belirgin özelliği neydi?

Annesi: Gülmesini bilirdi, güldürtürdü. Birde çocukları çok severdi. Komşularımızın evinin önünden geçerken, onların

çocuklarını kucagına almadan edemezdi. Bilmem nasıl anlatayım, 7 tane evladım vardı Murat bir başkaydı.

-Murat gittikten sonra sizi hiç aradı mı?

Annesi: Mektup göndermişti "Ölürsem beni yoldaşlarının yanına gömün" diye vasiyet etmişti. Ama kismet değişmiş. Sarıgazi'de kısa sürede yer bulamadık onun için oraya gömemedik. Haziran ayının 14'ünde (2001 yılı) ise telefonda konuştu. Kardeşlerini sordu, "İyiyim" dedi.

- Siz Murat'ı yıkadınız, çatışma sonrası vücudu nasıldı?

Abisi: Sağ eli paçalanmış, serçe parmağıyla orta parmağı yoktu. Avucunun içine mermi gelmiş. Koltuk altında yine, mermi girmiş mi çıkmış mı tam bilemiyorum bir delik vardı. Başında ve gövdesinin sağ kısmında da kurşun yararı olduğunu düşünmüyoruz, oralarda da delikler vardı.

- Son olarak eklemek istedikleriniz...

Annesi: Ben Murat beni dinlemedi, bu yola düştü demem. Keşke herkesin çocuğu Murat gibi olsa. Ben derdim yatağında öleyim, O derdi "Anne ne yapayım ben yatağı, bir amaç uğruna öleyim." Şimdi bir amaç uğruna öldü...

O dağların komutanı Erol'du

Açıklama: Elimize posta kanalıyla gelen ve TKP/ML tarafından yapılan açıklamaya göre Murat Deniz:

1972 yılında Kırklareli'nin Vize İlçesi, Hasboğa köyünde doğan Murat Deniz, Boşnak milliyetinden, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde okurken DABK içinde örgütlenmiş.

TKP/ML saflarına birlik döneminde geçmiştir. TMLGB MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevinde bulunmuş, bu görevdeyken darbeciliğe, kaçkınlığa, tasviyeciliğe karşı aktif tavır almıştır. Bu süreçte Parti tarihini, faaliyetinden edindiği deneyimler ve yaptığı araştırmalar ışığında süzerekTKP/ML kimliğini tekrar tanımlayıp hem düşüncede hem pratikte MLM bir hattı onarttı. GB faaliyeti içerisindeyken birçok ilin (Eskişehir, Ankara, Samsun, Bursa, İstanbul, Edirne, Amasya, Ordu, Çorum) sorumluluğunu yürüten yoldaş 94 darbe sonrası TKP/ML saflarında yer aldı. 2 OPK sonrası da KBK (Karadeniz Bölge Komitesi)'da örgütlenmiş ve Tokat İl Komitesi Sekreterliği yapmıştır. Dağların Komutanı Erol olarak bilinen Murat Deniz, Komutanlığı'nı yaptığı bir gerilla biriminin 10 Temmuz günü saat 9:00'da pusuya düşmesi sonucu şehit olmuştur. Yaylacık Dağı, Yassıtaş mevkiinde şehit düşen Murat Deniz OPO (Ordu Parti organ) üyesi, TIKKO komutanlarından.

